

MUŽ V HNĚDÉM OBLEKU

AGATHA CHRISTIE

PROLOG

NADINA, ruská tanečnice, která jako bouře rázem uchvátila celou Paříž, kynula tleskajícímu obecenstvu a znovu a znovu se ukláněla. Její úzké oči se ještě více zúžily a dlouhá linie jejích šarlatově rudých retů se poněkud vyklenula. Nadšením rozvášnění Francouzové nepřestávali dupatí nohama u vytržení o podlahu, zatím co opona svištíc padala dolů, zakrývajíc červenomodré, pestrobarevné, bizarní dekorace.

Obklopena vírem modrých a oranžových závojů, slavná tanečnice opouštěla jeviště. Vousatý pán, její to manager, nadšeně ji přivinul do náruče.

„Velkolepé, maličká, velkolepé,“ volal. „Dnes večer jste překonala sebe samu!“ Nato ji dvorně políbil letmým polibkem na obě tváře.

Madame Nadina přijímala veškeren tento hold s lehkostí dlouholetého zvyku a kráčela ke své oblékárně, kde všude kolem byly nedbale nakupeny kytice květin, a kde na věšácích visely podivuhodné oděvy výstředních střihů, a vzduch byl horký a přesycený vůní spousty květin a ještě více umělými vůněmi a voňavkami. Jeanne, její komorná, obsluhovala svoji velitelku, neustále hovoříc a chrlíc ze sebe spoustu protivných laciných lichotek, jichž příval byl přerušen zaklepáním na dveře.

Jeanne se šla podívat, kdo klepá, a vrátila se s navštívenkou v ruce.

„Chce madame přijmouti tohoto pána?“

„Ukažte, podívám se!“

Vztáhla unyle svoji ruku, avšak při pohledu na jméno vytištěné na navštívence „HRABĚ SERGEJ PAVLOVIČ“ zaleskly se její oči náhlým zábleskem zájmu.

„Přijmu ho. Podejte mi rychle můj světležlutý plášť, Jeanne, a až hrabě vejde, můžete odejít.“

„Dobře, madame.“

Jeanne jí podala plášť, skvělou to kombinaci hermelínem zdobeného žlutavého hedvábí. Nadina do něho vklouzla, usmívajíc se sama k sobě, zatím co její dlouhá bílá ručka tiše bubnovala jakýsi pochod na skleněné desce toaletního stolku.

Hrabě dovedl velmi obratně uvést svůj zevnějšek ve shodu s výsadou, plynoucí z jeho šlechtického titulu, bylť mužem prostřední postavy, velmi štíhlým, velmi elegantním, velmi ubledlým a neobyčejně znuděným. Jinak však – kromě jeho strojeného, bezvadného vystoupení – sotva bylo možno nalézt v jeho osobě nějaký rys, jenž by utkvěl v paměti, a podle něhož by ho bylo lze podruhé poznati. Sklonil se s přehnanou dvorností nad její rukou.

„Madame, toto shledání působí mi skutečně veliké potěšení.“

Jedině tuto větu zaslechla ještě Jeanne, když vycházela ze šatny a zavírala za sebou dveře. Když pak Nadina zůstala se svým návštěvníkem o samotě, změnil se náhle její úsměv, pohrávajíc kolem jejích rtů.

„Myslím, že spolu nebudeme hovořiti rusky, ač jsme krajané,“ poznamenala.

„Ježto nikdo z nás nezná ani slova z tohoto jazyka, bude to jistě správné,“ souhlasil její host.

A po vzájemné dohodě počali hovořiti anglicky, a v tomto okamžiku, kdy hrabě odložil své strojené chování, nikdo by ani na okamžik nepochyboval, že to je jeho rodný jazyk. Skutečně také započal svoji životní dráhu jako umělec v rychlém převlékání v jistém variétním podniku v Londýně.

„Dobyla jste dnes večer velikého úspěchu,“ poznamenal. „Blahopřeji vám!“

„Přes to,“ odvětila, „jsem poděšena. Mé postavení není již takovým, jakým bývalo. Podezření, jež za války proti mně vznikla, ani trochu neutuchla. Jsem ustavičně hlídána a stopována.“

„Nebyla přece nikdy na Vás podána žaloba pro vyzvědačství?“

„Náš vůdce rozprostírá své plány příliš dokonale, aby tomu zabránil.“

„Nechť žije ještě dlouhá léta náš ‚Plukovník‘,“ prohodil hrabě s úsměvem. „To je úžasná novina, že se chce odebrati na odpočinek, není-li pravda? On – a na odpočinek! Právě tak jako nějaký lékař nebo řezník nebo cínař!“

„Nebo nějaký jiný obchodník,“ dodávala Nadina. „To by nás nikterak nepřekvapilo. To dokazuje jen to, že ‚Plukovník‘ je vlastně vždycky výtečným obchodníkem. Dovedl organisovati zločin jako jiný továrnu na obuv. Aniž by se sám mísil do věci, připravoval plány a řídil celou řadu úžasných ran, zásahujících takřka v každý obor jeho tak zvaného ‚povolání‘. Ať už se jednalo o krádeže klenotů, padělání peněz, vyzvědačství (během války obzvláště výnosné), sabotáž, tajné úkladné vraždy – sotva bylo zde něco, do čeho by býval nezasáhl. Jest nejchytřejším ze všech, a dobře ví, kdy má přestat. Hra počíná býti příliš nebezpečnou? – Odchází uhlazeně do ústraní – s obrovským jméním!“

„Hm,“ poznamenal hrabě pochybovačně, „pro nás vespolek jest to poněkud zdrcující. Je-li to pravda, ocitáme se vlastně na suchu.“

„Ale vždyť jsme dostali zaplacení – a to velmi štědře!“

V tónu, jakým promluvila, tajilo se cosi jako úsměšek, takže hrabě se na ni ostře zadíval. Usmívala se sama k sobě a zvláštnost tohoto jejího úsměvu vzbudila jeho zvědavost. Přes to však obratně pokračoval: „Máte pravdu, ‚Plukovník‘ platíval vždy štědře. Přičítám většinu jeho úspěchů právě této okolnosti – a potom také tomu, že při každém svém podniku byl připraven míti po ruce vhodnou osobu, na niž se na konec všechno svezlo. Obrovsky chytrý mozek, nesporně úžasně chytrý! A hlasatel zásady: „Chceš-li, aby nějaká věc byla bezpečně provedena, nedělej ji sám!“ Stojíme tu nyní před možností, že každý z nás může býti obviněn ze zločinu, kde jde o krk, jsme však naprosto v jeho moci a nikdo z nás o něm neví ničeho.“

Odmlčel se, skoro jako by očekával, že s ním nebude souhlasiti, mlčela však, usmívajíc se svým dřívějším záhadným úsměvem.

„Nikdo z nás,“ opakovala po něm v zamyšlení. „A přece, vězte, že je pověřivým, tento starý pán. Vím o tom, že kdysi před lety se odebral k jedné z oněch žen, jež se zabývají věštěním budoucnosti.“

Předpověděla mu život plný úspěchů, ale ujistila ho, že jeho pád bude přivoděn ženou.“

Vzbudila nyní těmito slovy u něho zájem. Dychtivě se na ni zadíval.

„To je zvláštní, velmi zvláštní! Říkáte, že žena ho přivede k pádu?“

Usmál se a pokrčil rameny.

„Nyní, kdy hodlá ustoupiti do pozadí, chce se patrně oženiti s nějakou mladou krasavicí ze společnosti, která jeho miliony rozhází lehčeji, než je nashromáždil.“

Nadina zavrtěla hlavou.

„Ach nikoliv, to není pravý důvod jeho odchodu. – Poslyšte, příteli, zítra odjíždím do Londýna.“

„Což nejste vázána smlouvou?“

„Budu vzdálena jen jednu noc. Pojedu na zapřenou, jako nějaká královská Výsost. Nikdo se ani nedoví, že jsem opustila Francii. A proč myslíte asi, že tam odjíždím?“

„Sotva asi za zábavou v této roční době, v lednu, měsíci ohavných mlh! Bude to jistě za nějakým finančním účelem, že?“

„Uhodl jste!“ Povstala a stanula před ním a v každé linii jejího půvabného těla se zračila pýcha. „Právě jste řekl, že nikdo z nás ničeho neví o našem vůdci. Mýlil jste se. Já vím! Já, žena, byla jsem tak chytrou a odvážila jsem se – a je k tomu opravdu potřebí odvahy – střetnouti se s ním. Pamatujete se na aféru s De Beerovými diamanty?“

„Ano, pamatuji se. Provalila se těsně před válkou v Kimberley, v britské Jižní Africe, že? Neměl jsem s ní ničeho společného a také nikdy jsem se nedozvěděl podrobností, případ byl tenkrát z jakéhosi tajemného důvodu ututlán, není-li pravda? To byl také jeho jemný tah!“

„Jednalo se o kameny v ceně sto tisíc liber. Pracovali jsme na celé věci dva – přirozeně pod vedením ‚Plukovníkovým‘. A tehdy to bylo, kdy se mi po prvé naskytla vhodná příležitost. Šlo o to, zaměnit některé z De Beerových diamantů za právě tak vyhlížející vzorkové diamanty, přivezené sem z Jižní Ameriky dvěma zlatokopy, kteří tou dobou náhodou meškali v Kimberley. Bylo přece jasným, že se podezření potom svezde na ně.“

„Velmi chytré,“ s uznáním poznamenal hrabě.

„Plukovník‘ je vždy chytrým. Nu, dobrá, zhostila jsem se svého úkolu – avšak provedla jsem také věc, kterou Plukovník nepředvídal. Zadržela jsem některé z oněch jihoamerických kamenů – jeden nebo dva z nich byly jedinečné a mohlo by se s jistotou o nich říci, že nikdy je nepustil De Beer ze svých rukou. Tím, že jsem se zmocnila těchto dvou démantů, ocitám se ve výhodě vůči svému váženému chefovi. Jakmile oni dva mladí mužové budou očištěni, vznikne jistě podezření, že on jest účasten na této věci. Po všechna ta léta jsem neřekla ani slova, spokojila jsem se pouze vědomím, že mám v záloze tuto zbraň, teď však se situace změnila. Chci svou odměnu – a bude to veliká, ba mohu říci, přímo úžasná odměna.“

„To je opravdu zvláštní,“ řekl hrabě. „A to nosíte bezpochyby ony diamanty všude s sebou?“

A jeho oči nenápadně zatékaly po neuspořádané komnatě.

Usmála se jemně.

„Nesmíte se nic takového o mně domnívati. Nejsem tak hloupá. Démanty jsou uloženy na bezpečném místě, kde by nikoho ani ve snu nenapadlo, aby je tam hledal.“

„Nikdy jsem se o vás, drahá dámo, nedomníval, že jste hloupou, smím vás však upozorniti, že jste šíleně odvážnou? Jak víte, ‚Plukovník‘ není typem muže, který by klidně strpěl, aby ho někdo zradil.“

„Nemám z něho strachu,“ smála se. „Na světě byl jenom jeden muž, jehož jsem se vždy bála – a ten jest mrtev.“

Hrabě se na ni zvědavě podíval.

„Doufejme proto, že se nenavrátil k životu,“ poznamenal vesele.

„Co tím míníte?“ ostře vykřikla tanečnice.

Hrabě vyhlížel poněkud překvapen.

„Myslíl jsem tím jenom, že jeho návrat k životu byl by pro vás strašným,“ vysvětloval. „Byl to jen hloupý žert!“

Oddychla si s ulehčením.

„Ach, nikoliv, je zcela určitě mrtev. Byl zabit ve válce. Byl to muž – jenž mne kdysi miloval.“

„V Jižní Africe?“ tázal se lhostejně hrabě.

„Ano, jak jste řekl, v Jižní Africe.“

„To je krajina, v níž jste se narodila, není-li pravda?“

Přisvědčila. Její návštěvník vstal a sahal po klobouku.

„Nu, dobrá,“ poznamenal, „jistě víte sama nejlépe, co máte dělati, avšak, být vámi, bál bych se ‚Plukovníka‘ daleko více než nějakého zhrzeného milence. Jest mužem, jehož lze obzvláště snadno podceňovati.“

Zasmála se pohrdavě.

„Což myslíte, že jsem ho důkladně neprohlédla během oněch let, co jsem v jeho službách?“

„Divím se, je-li tomu tak,“ řekl tiše. „Velmi jsem tím udiven.“

„Oh, nejsem žádný blázeň! A nejsem sama v tomto podniku! Zítra přibude do přístavu v Southamptonu poštovní parník z Jižní Afriky a na jeho palubě jest muž, jenž sem přijel na moji výslovnou žádost a má provésti moje přesné rozkazy. ‚Plukovník‘ bude míti co činiti ne s jednou, nýbrž se dvěma osobami.“

„Je to moudré?“

„Je to nutné!“

„Můžete se spolehnouti na tohoto muže?“

Poněkud zvláštní úsměv přelétl tvář tanečnice.

„Mohu mu naprosto důvěřovati. Je to sice bezvýznamná osoba, ale naprosto důvěryhodná.“ Odmlčela se na chvíli a pak dodala lhostejným tónem. „Ostatně, náhodou je to můj manžel!“

Kapitola I.

Když jsem byla naposled v Anglii, ze všech stran kde kdo ke mně přicházel, počínajíc významnými osobnostmi (representovanými lordem Nasbym) a končíc nepatrnými (representovanými naší bývalou druhou panskou Emilií), a žádali mne, abych napsala tento příběh. „Bože, slečno, jak krásnou knihu byste z toho všeho mohla napsati – skoro jako nějaký film!“

Připouštím, že jsou zde určité okolnosti, jež mne opravňují podejmouti se tohoto úkolu. Již od prvopočátku měla jsem účast v celé této aféře a od začátku až do konce jsem s ní byla nerozlučně spojena a byla jsem také slavnostně přítomna konci. A k tomu ještě mezery, jež bych nedovedla vyplniti svými vědomostmi, mohou býti na štěstí plně zakryty deníkem sira Eustacha Pedlera, jenž mne prosil, abych jej ke svým účelům použila.

Budiž tedy. – Anna Beddingfeldová počíná vyprávěti své dobrodružství:

Toužívala jsem vždycky po dobrodružstvích. Vězte, že život můj byl strašně jednotvárným. Můj otec, profesor Beddingfeld, byl jednou z nejproslulejších autorit, pokud se týkalo pračlověka. V myšlenkách svých dlel v dobách palaeolitických, nejstarších to dobách kamenných, a působilo mu skutečnou nesnáz, že jeho tělo obývalo moderní svět. Papá se ani za mák nestaral o moderního člověka – vždyť již s despektem pohlížel na člověka z doby neolitické, mladší to doby kamenné, jako na pouhého pasáka dobytka a nedovedl se upřímně rozehřáti, dokud alespoň nedospěl v mousterské periodě, nazvané tak podle jeskyně v severní Francii, kde byly učiněny bohaté nálezy z doby palaeolitické.

Na neštěstí není možno se obejít bez styku s moderním člověkem, neboť člověk jest nucen odebírat určité zboží od řezníků, pekařů, mlékařů a obchodníků zeleninou. Poněvadž pak otec byl v myšlenkách

cele zaujat minulostí a matka mi zemřela, když jsem byla ještě dítětem, připadl mi úkol obírat se praktickou stránkou života. Abych se upřímně přiznala, protivil se mi palaeolitický člověk, ať už to byl člověk nalezený v kraji Aurignacu, Mousterie anebo Chelle, vesměs to v místech severovýchodní Francie, anebo bůhví jaký ještě, a ačkoliv jsem opisovala a revidovala otcovo dílo O člověku neanderthalském a jeho předcích, tento předhistorický člověk naplňoval mne odporem a vždy jsem si myslela, jaké to bylo štěstí, že všichni tito pralidé v dálných dobách minulých vyhnuli.

Nevím, zda otec tušil mé smýšlení o těchto věcech, pravděpodobně asi nikoliv, v každém případě by ho to však asi sotva zajímalo. Nevšímal si nikdy ani v nejmenším mínění ostatních. Myslím, že právě tato okolnost svědčila o jeho velikém duchu. Žít tak naprosto si nevšímaje nezbytných potřeb denního života. Poslušně snědl vše, co se mu předložilo, zdálo se však, že byl poněkud bolestně dotčen, došlo-li k otázce, jak se to má zaplatit. Myslím, že jsme neměli nikdy dosti peněz. Sláva, již se otec těšil, nebyla onoho druhu, jenž v náhradu přináší jmění. Ač byl členem takřka všech důležitých vědeckých společností a k jeho jménu se pojila řada knih a vědeckých pojednání, široká veřejnost sotva věděla o jeho existenci, a ačkoliv dlouhá řada jeho učených knih přispěla vydatnou měrou k souhrnu lidských vědomostí o původu člověka, pro široký dav neměla naprosto žádné přitažlivosti. Jenom při jedné příležitosti vzbudil pronikavý zájem veřejnosti. Měl totiž v jisté učené společnosti přednášku o prvotních šimpanzech. Tvrdil totiž, že lidská rasa v mládí vykazuje jisté anthropoidní rysy a že zatím co mladí šimpanzové mnohem více svými vlastnostmi se blíží lidem, u starých toho nelze pozorovati. To prý nasvědčuje tomu, že, jakkoliv naši předkové byli více podobní opicím než my, šimpanzové dřívější byli na vyšším stupni vývoje, nežli jejich nynější druh – jinými slovy, že šimpanzové jsou degenerováni. Podnikavý list „Daily Budget“, jenž měl právě nouzi o nějaké tučné, sensační sousto, ihned nato vyšel s ohromnými titulky: „Nepocházíme od opic, ale opice pocházejí od nás? Vynikající profesor tvrdí, že šimpanzové jsou vlastně degenerovaní lidé!“ – Krátce nato přišel k otci na návštěvu reportér a snažil se ho přimět k tomu, aby o celém tématu napsal řadu populárních článků. Zřídka kdy jsem viděla otce tak rozzlobeného. Vyhodil místního reportéra beze všech okolků z domu, k tajné mé lítosti, poněvadž tou dobou jsme obzvláště postrádali peněz. V prvním okamžiku chtěla jsem běžet za oním mladým mužem a sdělit mu, že otec si věc rozmyslil a že napíše žádané články. Vždyť jsem je mohla napsat sama a bylo velmi pravděpodobné, že by se otec vůbec nedověděl o této transakci, poněvadž vůbec nečetl „Daily Budget“. Nicméně jsem zamítla tento nápad, byl příliš odvážným a uskutečnila jsem z něho jen to, že jsem si nasadila svůj nejhezčí klobouk a smutně odešla do vesnice, abych si promluvila s naším kupcem, který byl již na nás opravdově rozzloben. Reportér z „Daily Budgetu“ byl jediným mladým mužem, který kdy vstoupil do našeho domu. Byly doby, kdy jsem záviděla naší malé služebné Emilii, která, jakmile se jí jen naskytla příležitost, vycházela na procházku s velkým námořníkem, s nímž byla zasnoubena. V době, kdy byl na moři, „aby se udržela ve formě“, chodila s mladým pomocníkem zelinářovým anebo s příručím od materialisty. Často jsem s lítostí uvažovala, že já nemám nikoho, s kým bych mohla chodit na schůzky. – Všichni přátelé mého otce byli již starší profesori, obyčejně s dlouhými vousy. Jest sice pravda, že profesor Peterson mne jedenkrát k sobě láskyplně přitiskl a řekl mi, že mám „nádherný, útlý pás,“ a pokoušel se mne políbiti. Tento výrok však zněl z jeho úst beznadějně staromódně, vždyť již od doby, co jsem byla v kolébce, žádná žena, jež jen trochu dbala na sebe, neměla podle módy „útlého, nádherného pasu,“ který byl přece možným jen v době šněrovaček.

Dychtila jsem po dobrodružství, po lásce a romantice a zatím se zdálo, že jsem odsouzena k životu plnému všední užitečnosti. Ve vesnici byla půjčovna knih, plná potrháných románů, takže jsem aspoň z druhé ruky s rozkoší prožívala nebezpečí a milování, a ukládala se často ku spánku, sníc o zmužilých zamlklých průkopnících civilisace v koloniích a o silných mužích, kteří „dovedli porazit svého protivníka pouze jednou ranou“. Zde ve vesnici nebylo nikoho, kdo by aspoň trochu se přibližoval představě, že by mohl „položiti“ protivníka pouze jednou ranou, ba ani ne několika.

Byl zde také biograf, v němž se hrával týdně seriál „Dobrodružství Pamely“. Pamela byla obdivuhodná mladá žena. Nic ji nedovedlo nahnati strachu. Padala z aeroplánů, prožívala dobrodružství v podmořských člunech, slézala mrakodrapy a aniž by hnula brvou, prolézala svět spodiny. Nebyla nijak zvlášť chytrou, mistr zločinu ze světa spodiny ji pokaždé polapil, avšak, poněvadž se mu přičilo jednoduše jí zakroutiti krkem, vždycky ji odsoudil k smrti v místnosti naplněné plynem aneb nějakým úžas budícím způsobem, a vždy ji dovedl nějaký hrdina zachrániti na počátku epochy, hrané v příštím týdnu. Vycházela jsem zpravidla z kina, hlava mi třeštila a vše se se mnou točilo, – a tu jsem měla jít domů a nalézt oznámení plynárenské společnosti, že nám uzavře plyn, nebude-li dlužný účet ihned zaplacen.

A přece, ačkoliv jsem o tom neměla ani tušení, dobrodružství se ke mně blížilo každým okamžikem.

Možná, že na světě je mnoho lidí, kteří nikdy neslyšeli o tom, že na dole těžbařské společnosti Broken Hill v

Severní Rhodesii byla nalezena lebka, pocházející z dávných dob. Jednoho rána, když jsem sešla dolů, našla jsem otce tak rozčileného, že div ho neranila mrtvice. Chvatně mi ihned sděloval, co se přihodilo. „Co tomu říkáš, Anno? Jsou zde nesporně nepochybné známky, jež ukazují podobu s lebkou, nalezenou na ostrově Jávě, ale zdánlivé – pouze zdánlivé. Ano – běží zde o to, co jsem vždycky tvrdil, o formu, jež předcházela rase neanderthalské. Připouštíš přece, že lebka, nalezená na Gibraltar, jest mnohem staršího původu nežli ona, jež byla nalezena v Neanderthalu? Vždyť kolébkou této rasy byla Afrika. Odtud přešli do Evropy –“

„Nedávej si marmeládu na rybu,“ chvatně jsem zadržela ruku otce, zahloubaného v myšlenky. „Ano – jak jsi to říkal?“

„Že přešli do Evropy –“

Zde se odmlčel a prudce se zakuckal, neboť si vzal do úst příliš velké sousto ryby, plné kostí.

„Musíme však ihned započít s pátráním,“ prohlásil, když vstával od stolu na konci jídla. „Nesmíme ztratit ani okamžik. Musíme být na svém místě, – v tamějším okolí bude možno učiniti nesčíslné množství nálezů. Velmi rád bych zjistil, zda nástroje budou typické pro Mousterskou periodu, – řekl bych, že zde také budou zbytky mamuta, sotva však asi stopy srstnatého nosorožce. Ano, malá výprava se ihned dá na pochod. Musíme předstihnouti ostatní. Napíšeš ještě dnes Cookovi, ano?“

„A jak to bude s penězi?“ tázala jsem se mírně.

Podíval se na mne vyčítavě.

„Způsob, jakým ty vždycky pohlížíš na život, mne zarmucuje, milé dítě. Nesmíme být lakomými. Nikoliv, tam, kde běží o vědu, nesmí být člověk skoupým!“

„Obávám se, otče, že Cook bude skoupým.“

Otec se na mne bolestně podíval.

„Milá Anno, zaplatíš jim hotově.“

„Ale vždyť nemáme žádných peněz na hotovosti!“

Otec vyhlížel zcela pohněván.

„Milé dítě, což musím býti stále obtěžován těmito všedními peněžními podrobnostmi? V bance – obdržel jsem včera od ředitele dopis, myslím, že to bylo asi 27 liber.“

„To je myslím právě obnos, o který jsme si již v bance vybrali více.“

„Ach, už to mám! Napiš mým nakladatelům!“

Souhlasila jsem, plna pochyb, poněvadž otcovy knihy vynášely mu spíše slávu než peníze. Nicméně se mi zalíbila myšlenka jeti do Rhodesie. „Odvážní, mlčenliví mužové,“ šeptala jsem si v opojení. – Pak mne zarazilo cosi nezvyklého ve vzezření mého otce.

„Máš nějaké divné boty,“ řekla jsem. „Zuj si tuhle žlutou a vezmi si obě černé. A nezapomeň si vzít šálu! Je dnes velmi chladno.“

Za několik minut odešel, správně obut a důkladně zahalen do šály.

Vrátil se pozdě večer, ale viděla jsem, všechna polekána, že neměl ani šály, ani převlečnicku.

„Aninko, máš zcela pravdu. Svlékl jsem obě, nežli jsem vstoupil do jeskyně. Člověk se tam tolik zašpiní!“ Ochotně jsem přisvědčila, vzpomínajíc při této příležitosti, jak se otec vracel doslova pokryt od hlavy až k patě vzácným pleiocenským jílem.

Hlavní příčinou toho, že jsme bydleli v Little Hampsly, bylo, že vesnice ta ležela v sousedství Hampslejské jeskyně, hluboké to prohlubně, bohaté nálezy z dob Aurignacké kultury. Ve vesnici jsme měli malé museum, jehož kurátor ztrávil s otcem většinu dní tím, že prolézali podzemí a vynášeli na světlo zbytky srstnatého nosorožce a jeskynního medvěda.

Otec po celý večer zle kašlal a druhého dne ráno jsem shledala, že má horečku, a poslala jsem pro lékaře.

Ubohý otec se již nedožil příležitosti, jež se mu naskýtala. Onemocněl oboustranným zánětem plic a za čtyři dny nato zemřel.

Kapitola II.

Každý byl ke mně velmi laskav. Ačkoliv jsem byla jako omámena, byla jsem tomu povděčna. Nepociťovala jsem žádného zdrcujícího žalu, vědělať jsem dobře, že mne otec nikdy nemiloval. Kdyby mne býval miloval, byla bych ho také bývala milovala. Ačkoli nebylo mezi námi lásky, patřili jsme k sobě a starala jsem se o něho a ve svém nitru jsem ho obdivovala pro jeho učenost a bezvýhradné oddání se vědě. Bolelo mne, že musel zemřít právě v okamžiku, kdy stál před největším zájmem svého života. Byla bych bývala daleko šťastnější, kdybych ho bývala mohla pohřbiti v jeskyni s obrazy sobů a s primitivními nástroji, zhotovenými z pazourků, avšak síla veřejného mínění vynutila si zřízení úhledného hrobu s

mramorovou deskou na našem ohyzdném místním hřbitově. Slova útěchy našeho vikáře, ač dobře míněná, nepřinesla mi nižádné úlevy.

Trvalo dosti dlouho, než jsem si ujasnila, že konečně jsem dosáhla věci, po níž jsem tolik toužila – svobody. Byla jsem sirotkem, doslova bez haléře v kapse, ale přece jen svobodnou. Současně jsem pozorovala neobyčejnou laskavost, s jakou se ke mně chovali všichni zdejší lidé. Vikář se snažil ze všech sil mne přesvědčiti, že jeho žena nutně potřebuje společnice. Naše malá knihovnička náhle přišla na myšlenku přijmouti asistentku. A konečně mne navštívil náš lékař a po několika směšných omluvách, že mi opominul poslati příslušný účet, velmi koktal a zajíkal se a na konec mi nabídl, abych se zaň provdala. Byla jsem přímo ohromena. Doktor se blížil spíše čtyřicítce než třicítce a byl obtloustlý, malý človíček s břichem. Nepodobal se ani v nejmenším nějakému hrdinovi z filmu „Dobrodružství Pamelý“, tím méně pak odvážnému mičenlivému Rhodésanu. Přemýšlela jsem okamžik a pak jsem se ho tázala, proč se chce se mnou oženiti. Tato otázka, zdálo se, že ho přivedla do značných rozpaků a zakoktal, že žena jest vydatnou pomocnicí pro lékaře, který má tak široký okruh klientely. Po tomto vysvětlení se zdála být jeho posice ještě více neromantickou než dříve, a cosi mne nutkalo, abych přijala tuto nabídku. Nabízel se mi tu bezpečný život. Klidný, bezpečný život – a pohodlný, bezstarostný domov. Když o tom nyní znovu přemýšlím, myslím, že jsem poněkud křivdila onomu muži. Měl ve své lásce ke mně poctivé úmysly, ale jen jakási nesmělá ohleduplnost mu bránila, aby s větším důrazem trval na započaté dráze svých námluv. Zajisté však ve mně se vzbouřila moje touha po dobrodružství.

„Prokazujete mi tím neobyčejnou laskavost,“ odvětila jsem. „Jest to však nemožné. Vezmu si jen toho za manžela, koho budu mítí šíleně ráda.“

„Vy tedy nemyslíte, že...“

„Nikoliv, nemyslím,“ odpověděla jsem pevně.

Vzdychl si.

„Avšak potom, drahé dítě, co hodláte dělati?“

„Prožívati dobrodružství a podívati se do světa,“ řekla jsem bez váhání.

„Slečno Anno, jste ještě velikým dítětem. Nechápete –“

„Obtíže skutečného života? Ano, ano, chápu je, doktore. Nejsem již žádnou sentimentální školačkou – jsem tvrdohlavá a ziskuchtivá zlá žena. Poznal byste to, kdybyste se se mnou oženil.“

„Přál bych si, kdybyste si věc rozmyslela.“

„Nemohu.“

Znova povzdechl.

„Mám pro vás ještě jeden návrh. Jedna z mých tet žije ve Walesu a potřebuje mladou dívku, aby jí pomáhala. Hodilo by se vám takové místo?“

„Nikoliv, doktore. Půjdu do Londýna. Nastane-li vůbec někde nějaká událost, stane se v Londýně. Budu mít otevřené oči a uvidíte, že se něco přihodí. Až o mně přistě uslyšíte, budu buď v Číně nebo v Timbaktu.“

Hned na to mne navštívil pan Flemming, otcův londýnský právní zástupce. Přijel sem z hlavního města jen k vůli tomu, aby mne navštívil. Byl sám vášnivým anthropologem a velikým obdivovatelem otcových děl. Byl to štíhlý muž suché postavy s vyzáblým obličejem a šedivými vlasy. Když jsem vstoupila do pokoje, spěchal mi vstříc, a uchopiv mne za ruce, láskyplně je hladil.

„Ubohé dítě,“ pravil. „Ubohé, drahé dítě!“

Aniž bych se nějak vědomě přetvařovala, vzala jsem na sebe vzezření opravdového sirotka. Hypnotisoval mne takřka do toho. Byl laskavý, vlídný a choval se ke mně, jako by byl mým otcem – nepochyboval jistě ani v nejmenším o tom, že jsem hloupoučké děvče, jež zde bylo zanecháno samotno tvář v tvář nevlídnému světu. Hned od počátku jsem vycítila, že by bylo bezúčelno ho přesvědčovati o opaku. Jak věci se vyvíjely, snad bylo právě dobře, že jsem tak neučinila.

„Mé drahé dítě, myslíte, že jste s to mne vyslechnouti, když se pokusím vám vysvětliti několik málo věcí?“

„Oh, ano!“

„Váš otec, jak sama víte, byl opravdu veliký muž. Potomci ho jistě po zásluze ocení. Na neštěstí nebyl právě dobrý obchodník!“

Věděla jsem to právě tak dobře, ne-li lépe, nežli pan Flemming, chránila jsem se však mu to říci.

Pokračoval:

„Předpokládám, že sotva mnoho rozumíte takovýmto věcem. Pokusím se vám to objasni, pokud možno nejkratším způsobem.“

Na to dal se do nekonečně dlouhého vysvětlování, výsledkem jehož bylo asi to, že pro další život byla mi zanechána suma 87 liber 17 šilinků a 4 pencí. Byla to strašlivě nedostatečná částka. Čekala jsem, skoro

se chvějíc, co ještě přijde. Bála jsem se, že pan Flemming mne bude ujišťovati, že má nějakou tetu ve Skotsku, která by chtěla mladou veselou společnici. Nestalo se však naprosto nic takového.

„Otázkou nyní jest,“ pokračoval, „vaše budoucnost. Předpokládám, že nemáte na živu žádných příbuzných?“

„Jsem samotinká na světě,“ řekla jsem a byla jsem opět až vzrušena, jak moje postavení bylo podobno nějaké filmové hrdince,

„Máte přátele?“

„Každý se choval vůči mně velmi laskavě,“ odvětila jsem vděčně.

„Kdo by nebyl laskav k tak mladé a roztomilé dívce,“ řekl galantně pan Flemming. „Nu dobrá, milé dítě, musíme se poohlédnouti, co by se dalo dělati.“ Přemýšlel okamžik a potom pravil: „Řekněme – co byste tomu říkala, kdybyste šla na nějakou dobu k nám?“

Dychtivě jsem se chopila této náhodné nabídky. Do Londýna! Do místa, kde se rodí události!

„To je strašně laskavé pozvání,“ řekla jsem. „Vskutku bych mohla? Jenom, co bych se po něčem poohlédla. Musím si přece začít vydělávati na živobytí, že?“

„Ano, drahé dítě. Chápu vás úplně. Poohlédneme se po něčem, co by se vám hodilo.“

Cítila jsem instinktivně, že představy pana Flemminga o tom, „co by se mi hodilo“ se pravděpodobně valnou měrou rozcházel s mými, nyní však nebyla vhodná doba, abych se mu svěřila se svými záměry.

„Tedy ujednáno! Což – abyste se se mnou vrátila řešte dnes?“

„Oh, děkuji vám, ale nebude snad paní Flemmingová –“

„Moje paní vás přivítá s radostí.“

Ráda bych věděla, zda skutečně manželé znají tak dobře své ženy, jak si myslí. Kdybych já měla muže, jistě by mi nebylo vhod, kdyby mi přivedl do domu nějakého sirotka, aniž se se mnou o tom dříve poradil.

„Pošleme jí ze stanice telegram,“ pokračoval právník.

Několik málo věcí, jež mi patřilo, bylo brzy zabaleno. Dříve než jsem si nasadila na hlavu klobouk, smutně jsem jej prohlížela. Měl původně formu, kterou nazývám „Mary“, čímž míním onen druh klobouku, jaký nosívaly služebné v den své vycházky – můj klobouk však dávno již nebyl ani tím! Byl to beztvárný předmět z černé slámy s přiměřené promáčknutou střeškou. Jednou jsem dostala geniální nápad, kopla jsem do něho, dvakrát jej promáčkla, ovrubila v koruně a připevnila nahoru jakýsi předmět kubistických tvarů, podobající se mrkvi. Výsledek byl, že klobouk nabyl zvlášť „chikésního“ tvaru. Mrkev jsem ovšem již odstranila a nyní jsem započala s dalším odstraňováním úbytků své „ruční“ práce. „Mary“ nabyla svého dřívějšího tvaru, potom ještě více obnošeného, který působil ještě odpudivějším dojmem než dříve, nyní jsem v něm asi opravdu vypadala tak, jak si obvykle lidé představují sirotka. Současně byla sem poněkud nervosní, nevědouc, jak mne přijme paní Flemmingová, doufala jsem však, že můj zjev ji jistě přiměřeně odzbrojí.

Pan Flemming byl také rozčilen. Pozorovala jsem to na něm, když jsme stoupali po schodech štíhlého domu na klidném Kensingtonském náměstí. Paní Flemmingová mne uvítala dosti přívětivě. Byla to rozšafná žena, statné postavy, pravá „dobrá žena a matka“. Zavedla mne do bezvadně čisté ložnice s kartounovými čalouny a vyslovila očekávání, že tam budu míti vše, co potřebuji; upozornila mne, že čaj bude hotov za čtvrt hodiny a vzdálila se zanechavši mne svým myšlénkám. Když sestoupila do prvního poschodí do salonu, zaslechla jsem její poněkud zvýšený hlas.

„Pro Boha, Jindřichu, co tě to jen napadlo –“, zbytek věty mi unikl, ale trpkost tónu, jakým slova byla pronesena, byla příliš zjevná. A za několik minut nato zalétla k mému sluchu jiná věta, pronesená ještě kyselejší tónem.

„V tom s tebou souhlasím. Je opravdu velmi hezká.“

Život je pro mladou dívku opravdu velmi tvrdý. Nejste-li hezké, nejsou k vám muži laskaví, a jste-li, pak zase nejsou k vám hodné ženy.

Zhluboka jsem si povzdychla a počala jsem si upravovati vlasy. Mám krásné vlasy. Jsou černé barvy – skutečně černé, nikoli tmavohnědé a nádherně se vinou z mého čela zpět přes uši. Prudce a nemilosrdně jsem si je zčesala vzhůru, aby bylo viděti moje uši, jež byly opravdu velmi pěkné, jež však odhalovati nebylo beze vší pochyby nyní v módě. Když jsem skončila, vypadala jsem takřka neuvěřitelně podobna oněm sirotkům, kteří chodívají v řadě na procházku s malým kloboučkem a červeným pláštěm.

Když jsem sešla dolů, povšimla jsem si, že oči paní Flemmingové spočinuly velmi vlídně na mých odkrytých uších. Pan Flemming zdál se být v rozpacích. Nepochybovala jsem, že si jistě v duchu řekl: „Co si to jen udělalo to dítě?“

Zbytek dne uplynul velmi klidně. Bylo rozhodnuto, že se mám ihned poohlédnouti po nějakém zaměstnání pro sebe.

Nežli jsem se odebrala na lože, pozorně jsem se zadívala na sebe do zrcadla. Což jsem byla opravdu hezká? Upřímně řečeno, nemohla bych si to sama o sobě mysliti. Neměla jsem rovného řeckého nosu, ani moje ústa se nepodobala růžovému poupěti, ani jsem neměla jiných věcí, jež musíte mít, abyste byly krásné. Jest sice pravda, že jistý farář mi kdysi řekl, že moje oči jsou „jako sluneční světlo uvězněné v hlubokém tmavém lese“, ale faráři vědí vždy tolik citátů a vypalují je jen tak nazdařbůh! Byla bych bývala mnohem radši, kdybych měla duhově modré oči místo svých tmavozelených se žlutými tečkami! Ale což, vždyť zeleň je vhodnou barvou dobrodružství!

Otočila jsem si těsně kolem těla černý šat, nechávajíc paže a ramena obnaženy. Pak jsem si zčesala svůj vlas zpátky a pečlivě si jím opět zakryla uši. Nato jsem vložila trochu pudru na tvář, takže kůže vypadala ještě bělejší než kdy jindy. Pak jsem hledala kolem a našla jakousi starou pastu na rty, kterou jsem si načervenila rty a ohořelým korkem jsem si podmalovala oči. Na konec jsem si ovinula přes svoje obnažená ramena červenou stuhu, zastrčila rudé péro do vlasů a do jednoho koutku úst zastrčila cigaretu. Celkový dojem mne velmi rozradostnil.

„Dobrodružka Anna“, deklamovala jsem hlasitě, uklánějíc se při tomto proslovu. „Dobrodružka Anna. První epocha. ‚Dům v Kensingtonu‘.“

Dívky dělávají různé pošetilosti.

Kapitola III.

V následujících týdnech jsem se hrozně nudila. Paní Flemmingová a její přítelkyně byly nanejvýš nezajímavé. Vydržely po celé hodiny hovořiti o sobě a o svých dětech, jak obtížno je dostati pro děti dobré mléko, a co řekly v mlékárně, bylo-li mléko špatné. Pak obyčejně přešly na služebné, jak těžko lze dostati dobrou služku, co řekli úředníci v kanceláři pro opatrování služeb a co ona zase řekla jim. Zdálo se, že je nikdy ani nepadlo přechíst si noviny a zajímati se o to, co se děje ve světě. Protivilo se jim cestovati – všechno prý jinde je jiné než v Anglii. Jedině Riviera jim vyhovovala, ovšem jen proto, že se tam bylo možno setkat se známými.

Poslouchala jsem je a musela jsem se hodně přemáhati, abych zůstala klidnou. Většina těchto žen byla zámožná. Celý širý nádherný svět jim byl otevřen, aby si jej prohlédly, ony však jen nečinně civěly ve špinavém, nudném Londýně a povídaly si o mlékařích a služkách! Vzpomínám-li nyní na to, myslím, že jsem byla tehda poněkud nesnášlivou. Ale ony byly přece jen hloupé – hloupé i při způsobu života, který si zvolily: většina z nich vedla nanejvýš nepořádně a nedbale účty své domácnosti.

Moje záležitosti nepostupovaly kupředu nijak zvlášť rychlým tempem. Dům i nábytek byl prodán a stržená suma stačila právě ku krytí dluhů. Až dosud neměla jsem žádného úspěchu při hledání místa. Ne, že bych opravdu nějaké chtěla! Byla jsem pevně přesvědčena, vyjdu-li si za dobrodružstvím, že dobrodružství mne jistě potká na půli cesty. Jest to již moje teorie, že člověk vždy dosáhne toho, čeho si žádá.

Tato moje teorie měla se vbrzku osvědčiti i v praxi.

Bylo to začátkem ledna – abych byla přesnou, tedy osmého. Vracela jsem se z bezúspěšné návštěvy u jisté dámy, která říkala, že potřebuje sekretářku, spolu společníci, ale ve skutečnosti chtěla jen silnou nádenici, která by pracovala deset hodin denně za roční mzdu 25 liber. Po našem rozchodu, kdy obě dvě jsme se snažily potlačit nezdvořilá slova, šla jsem po Edgare Road (rozmluva se odehrála v jistém domě v St. John's Woodu) a zamířila přes Hyde Park k nemocnici sv. Jiří. Zde na rohu Hyde Parku jsem sestoupila na stanici podzemní dráhy a vzala si lístek až ke Gloucesterské třídě.

Jakmile jsem se octla na nástupišti, kráčela jsem až k jeho nejvzdálenějšímu konci. Moje pátravá mysl toužila po tom, aby se přesvědčila, zda tam jsou opravdu výhybky a otevřené prostranství mezi dvěma tunely právě za stanicí směrem k Down Street. Měla jsem takřka dětinskou radost, když jsem shledala, že můj dohad byl správný. Na tomto místě bylo velmi málo lidí na nástupišti a vzadu až na konci jsem byla jenom já sama a jakýsi muž. Když jsem šla kolem něho, tázavě jsem do sebe prudce vtáhla vzduch. Je-li vůbec nějaký zápach, který nemohu ani cítit, je to zápach kuliček proti molům! Těžký zimník tohoto muže byl jím přímo prosycen. Poněvadž nyní většina mužů nosívá zimníky již před lednem, měl tento zápach vlastně již dávno vyprchat. Onen muž stál za mnou těsně u okraje tunelu. Zdálo se, že jest zabrán v myšlenky, takže jsem ho mohla, aniž se to zdálo ode mne nezdvořilé, pozorovati. Byl to malý, hubený člověk velmi snědé tváře, se světle modrýma očima a malým, tmavým plnovousem.

„Přijel asi právě z ciziny,“ soudila jsem. „Proto jeho zimník tolik páchne. Přijel asi z Indie. Důstojník to není, poněvadž by neměl vousů. Patrně nějaký majitel čajových plantáží.“

V též okamžiku se onen muž obrátil, jako by se chtěl po nástupišti vrátiti touž cestou, kudy přišel. Podíval se na mne a pak se jeho oči zahleděly na něco, co bylo za mnou, a výraz jeho tváře se náhle změnil. Všecek se zkrivil, jakoby zachvácen panickým strachem. Ustoupil o krok dozadu, jako by

nevědomky ustupoval před nějakým nebezpečím, zapomínaje, že stál na samotném okraji nástupiště, a vzav převahu, zřítel se dolů.

Vyšlehl jasný blesk a ozval se praskavý zvuk. Vykřikla jsem. Se všech stran se sem sbíhali lidé. Z čista jasna se na nástupišti objevili dva staniční úředníci a převzali velení.

Zůstala jsem státi na svém místě, jakoby přikována k zemi při takovéto strašlivé podívané. Jedna část mé bytosti byla poděšena tímto náhlým neštěstím, zatím co druhá bez jakéhokoliv vzrušení chladnokrevně a se zájmem sledovala postup prací, spojených se zdvínáním onoho muže s koleje, kterou probíhal silný elektrický proud, a kladením ho zpět na nástupiště.

„Prosím, nechte mne projít, jsem lékař!“

Jakýsi štíhlý muž s hnědým vousem se protlačil kolem mne a sklonil se nad bezvládným tělem.

Když je prohlížel, zdálo se mi, že se mne zmocňuje jakýsi neurčitý pocit, že se zde děje cosi nepřírozeného. Nevím, zda tomu bylo skutečně tak, či zda se mi to jen zdálo. Konečně se lékař vzpřimil a potřásl hlavou.

„Nedá se nic dělati. Je naprosto mrtev!“

Všichni jsme se nahrnuli blíže k němu a rozložený zřízenec se na nás rozkřikl:

„Okamžitě ustupte, ano? Což pak to má nějaký smysl, nahrnouti se zde kolem něho?“

Náhle se mne zmocnila nevolnost, rychle jsem se otočila a běžela po schodech nahoru ke zdviži. Cítila jsem že to bylo příliš hrozné. Musila jsem se dostat co nejdříve na vzduch. Doktor, jenž prohlížel mrtvého, byl právě přede mnou. Jedna část zdviže počínala právě stoupati, zatím co druhá sjížděla dolů, a on rychle vskočil dovnitř. Při tom utrousil kousek papíru.

Zastavila jsem se, zvedla jej a běžela za ním. Avšak dvířka zdviže zapadla mi takřka před nosem a zůstala jsem státi, držíc papír v ruce. Když pak za chvíli druhá část zdviže dostihla úroveň ulice, nebylo ani stopy po muži, kterého jsem chtěla dohoniti. Doufala jsem, že ona ztracená věc nebude asi nijak důležitá a ihned jsem si prohlížela onen papír.

Byl to obyčejný půlaršík papíru, na němž tužkou byly načmárány jakési číslice a slova.

Zde je jeho snímek:

17. 1. 22. Kilmorden Castle.

Podle jeho vzhledu dalo se zcela s určitostí souditi, že nebyl nijak zvlášť důležitý. Přes to jsem se rozmýšlela, mám-li jej zahoditi. Když jsem tak stála, držíc jej v ruce, takřka nevědomky s pocitem nelibosti jsem přikrčila nos. Ucítla jsem opět zápach kuliček od molů. Pozvedla jsem štítivě papír k nosu. Ano, páchl silně tímto zápachem. Ale potom –

Pečlivě jsem složila papír a vložila jej do kabelky. Potom jsem pomalu kráčela domů a usilovně přemýšlela o celé věci.

Vyprávěla jsem paní Flemmingové, že jsem byla svědkyní ošklivého neštěstí na podzemní dráze, že jsem poněkud rozrušena a že si půjdu lehnouti do svého pokoje. Ona vlídná dáma na mne naléhala, abych ještě vypila šálek čaje. Potom jsem byla ponechána svým myšlenkám a počala jsem uskutečňovati plán, který jsem si vymyslela na cestě k domovu. Chtěla jsem se dozvědět, co bylo příčinou toho, když jsem pozorovala, jak si počínal onen lékař při prohlídce těla, že vznikl ve mně dojem, že v tom bylo cosi předstíraného. Lehla jsem si nejprve na podlahu v poloze, v jaké asi leželo ono tělo, potom jsem místo sebe položila polštář a počala jsem, pokud jsem se mohla upamatovati, opakovati každý pohyb a gesto lékařovo. Když jsem skončila, dosáhla jsem, co jsem chtěla. Znova jsem si sedla na paty a zamyslela se zamračeně se dívajíc na protější zdi.

Ve večernících byla uveřejněna kratičká zpráva, že v podzemní dráze byl zabit jakýsi muž, a byla vyslovena pochybnost, zda jde o sebevraždu nebo nešťastnou příhodu. Tato okolnost zdála se mi dostatečným důvodem, abych učinila zadost své povinnosti, a když pan Flemming uslyšel můj příběh, souhlasil úplně se mnou.

„Budete bezpochyby volána k výslechu. Říkáte, že náhodou nikdo nebyl dostatečně blízko, aby to viděl?“

„Mám dojem, jako by byl někdo krácel za mnou, ale nemohu to tvrditi s určitostí – jistě nebyl tak blízko, jako jsem byla já.“

Bylo zahájeno vyšetřování. Pan Flemming učinil všechny přípravy a vzal mne s sebou. Zdálo se, že se obával, že vyšetřování bude pro mne velmi těžkou zkouškou, a musila jsem se všemožně přemáhati, abych před ním zakryla svůj naprostý klid.

V mrtvém byl zjištěn jakýsi L. B. Carton. V jeho kapsách nebylo nalezeno ničeho, kromě doporučujícího lístku jistého zprostředkovatele realit ku prohlídce domu na řece Temži poblíž Marlowu. Ístek zněl na jméno L. B. Carton, Hotel Russel. Zřízenec hotelové kanceláře potvrdil totožnost onoho muže a vypověděl, že přijel den před tím a pod tímto jménem si pronajal pokoj. V hotelovém seznamu byl zapsán

jako L. B. Carton z Kimberley z Jižní Afriky a přišel zřejmě do hotelu přímo z lodi.

Byla jsem jedinou osobou, jež něco viděla z celé záležitosti.

„Myslíte, že to bylo náhodné neštěstí?“ tázal se mne vyšetřující soudce.

„Jsem o tom přesvědčena. Něco ho poděsilo, a on couvl dozadu docela slepě, aniž si uvědomoval, co učinil.“

„Ale co ho mohlo tak poděsit?“

„To nevím. Musilo to však něco být. Byl zachvácen takřka panickým strachem.“

Jakýsi přihlouplý porotce poznamenal, že někteří lidé mají strach z koček. Možná prý, že onen muž spatřil kočku. Nemyslila jsem, že by tento nápad byl právě nějak zvlášť skvělý, ale zdálo se mi, že s ním porotcové, kteří zřejmě byli netrpěliví, chtějíce jít domů, projeví svůj plný souhlas a byli jenom rádi, mohli-li pronést výrok, že zde běží o nešťastnou příhodu a nikoliv o sebevraždu.

„Je mi nepochopitelné,“ prohlásil soudce, „že lékař, který prohlížel tělo, se nepřihlásil. Mělo se tehdy zjistit jeho jméno a adresa. Je opravdu podivné, že se tak tenkrát nestalo.“

Usmála jsem se v duchu. Utvořila jsem si již své vlastní mínění o onom lékaři. A proto také jsem se rozhodla, že se odeberu v některém z nejbližších dnů do Scotland Yardu.

Druhý den ráno přineslo překvapení. Flemmingovi odebírali „Daily Budget“, který toho dne přinesl zprávu zcela podle svého vkusu.

„Sensační důsledek neštěstí na podzemní dráze! Úkladná vražda ženy v opuštěném domě!“

Dychtivě dala jsem se do čtení.

„Včera byl v Mill House v Marlowu učiněn senační objev. Mill House, jenž jest vlastnictvím sira Eustacha Pedlera, člena parlamentu, měl býti pronajat bez nábytku, a právě ku prohlídce tohoto domu byl nalezen v kapsách muže, o němž se zprvu myslelo, že spáchal sebevraždu, vrhnuv se na kolej ve stanici podzemní dráhy Hyde Park Corner, příslušný poukaz. Včera byla v jednom z pokojů hořejšího poschodí nalezena krásná, mladá žena uškrcena. Myslí se, že jest cizinkou, její totožnost nemohla však býti dosud zjištěna. Policie oznamuje, že je na určité stopě. Sir Eustach Pedler, majitel Mill House, tráví zimu na Riviéře.“

Kapitola IV.

Nikomu se nepodařilo zjistit totožnost mrtvé ženy. Při konaném šetření bylo zjištěno toto: Osmého ledna krátce po jedné hodině vstoupila do realitní kanceláře firmy Butler a Park v Knights bridge velmi elegantně oděná dáma, mluvící poněkud cizím přízvukem. Prohlásila, že by si přála najmouti nebo koupiti nějaký dům v bezprostřední blízkosti Londýna. Byly jí předloženy některé nabídky, mezi nimi i Mill House. Udala, že se jmenuje paní de Castina a že bydlí v hotelu Ritz, ukázalo se však, že toto jméno tam není známo a hoteloví zřízcenci nemohli potvrdit její totožnost.

Paní Jamesová, manželka zahradníka sira Eustacha Pedlera, která v Mill House obstarává domovníctví a obývá přízemní domek, hledící na hlavní silnici, při výslechu udala toto: Asi ve tři hodiny odpoledne přišla jakási dáma si prohlédnouti dům. Vykázala se poukazem sprostředkovatele realit, a jak to obvykle v takových případech paní Jamesová dělala, nemajíc ve zvyku chodit s domnělými nájemci do domu, odevzdala jí klíč od domu, jenž byl v nepatrné vzdálenosti od domku. Za několik minut nato přišel jakýsi mladý muž. Paní Jamesová udala, že byl štíhlé postavy se širokými rameny, bronzovou pletí a jasnými šedými očima. Byl čistě oholen a měl na sobě hnědý šat. Řekl paní Jamesové, že je přítelem dámy, jež si přišla prohlédnouti dům, že však si zaskočil na poštovní úřad, aby odeslal telegram. Paní Jamesová poukázala ho do domu a více na celou věc nemyslela.

Za pět minut nato se muž objevil znovu, vrátil jí klíč a prohlásil, že se obává, že se jim dům nebude hoditi. Paní Jamesová neviděla oné dámy, domnívala se však, že odešla napřed. Jenom toho si povšimla, že onen mladý muž byl nějak vzrušen. „Vypadal, jako by viděl nějaké strašidlo. Myslela jsem, že se mu udělalo nevoľno.“

Druhého dne jiný pán s dámou se přišli podívat na dům, a našli v jednom pokoji v hořejším poschodí na podlaze ležeti tělo mrtvé ženy. Paní Jamesová poznala v ní onu mladou dámu, která sem přišla předešlého dne. Také majitelé realitní kanceláře v ní poznali „paní de Castinu“. Policejní lékař byl toho mínění, že byla mrtva již před čtyřadvaceti hodinami. „Daily Budget“ vyvodil z toho ukvapený závěr, že muž z podzemní dráhy zavraždil onu ženu a potom spáchal sebevraždu. Vzhledem však k tomu, že oběť podzemní dráhy byla mrtva ve dvě hodiny a ona žena ještě ve tři hodiny byla živa a zdráva, vyplýval z toho jediný logický závěr, že obě příhody nejsou spolu v žádné logické souvislosti a že poukaz ku prohlídce domu v Marlowu, nalezený v kapse onoho muže, byl pouze jednou z oněch náhod, jež tak často se v životě přiházejí.

Rozsudek poroty zněl proti jedné nebo několika neznámým osobám pro úkladnou vraždu a policii (a „Daily

Budgetu“) bylo ponecháno na vůli, aby pátrali po „muži v hnědém obleku.“ Poněvadž pak paní Jamesová s určitostí tvrdila, že v době, kdy ona dáma přišla, v domě právě nikdo nebyl, a že nikdo kromě onoho záhadného mladého muže až do příštího dopoledne tam nevstoupil, zdálo se býti logickým, že jedině on byl vrahem nešťastné paní de Castiny. Byla uškrcena kusem silného motouzu a musila býti uchopena, aniž něco tušila, a aniž jí zbýval čas vykřiknouti. Černá hedvábná kabelka, kterou měla u sebe, obsahovala hustě popsaný zápisník a něco drobných peněz, jemný krajkový kapesníček bez monogramu a zpáteční lístek první třídy do Londýna. Nebylo toho mnoho, z čeho by se dalo něco dalšího vypátrati. Takové byly ony podrobnosti, které „Daily Budget“ široce a dlouze rozlašoval do celého světa, a heslo „Hleďte muže v hnědém obleku!“ bylo jeho každodenním válečným pokřikem. Průměrně na 500 osob den co den oznamovalo své úspěchy v hledání, a mladí, štíhlí mužové s hodně opálenou tváří proklínali den, kdy je jejich krejčí přemluvil, aby si dali ušítí hnědý oblek. Nešťastná událost na podzemní dráze, prohlášená za náhodu, přestávala ponenáhlu poutati zájem veřejnosti.

Byla zde skutečně nějaká souvislost? Nebyla jsem si tím tak jista. Není pochyby o tom, že jsem byla předpojatá – neštěstí na podzemní dráze bylo mým vnitřním tajemstvím, jímž jsem se s oblibou obírala – přece však se mi zdálo, že zde skutečně jest jakási souvislost mezi těmito dvěma neblahými událostmi. V každé z nich vystupoval muž s opálenou tváří – zřejmě Angličan, žijící v cizině, a mimo to byly zde ještě jiné věci. A právě úvaha, že zde byly tyto věci, mne přiměla k tomu, že jsem se rozhodla k odvážnému kroku. Objevila jsem se ve Scotland Yardu a žádala jsem, zda bych mohla navštívití úředníka, pověřeného vyšetřováním případu v Mill House.

Uplynula hezká chvilka, než bylo porozuměno mé žádosti, poněvadž jsem si omylem vybrala oddělení pro výdej ztracených deštníků, konečně však přece jen jsem byla uvedena do malé místnosti a představena detektivu, policejnímu inspektoru Meadowsovi.

Inspektor Meadows byl malé postavy, se zrzavými vlasy, a ihned jsem si povšimla, že jeho chování mne zvláštním způsobem dráždilo. Přidělený mu úředník, rovněž v občanských šatech, seděl skromně v koutě pokoje.

„Dobré jitro,“ řekla jsem nervosně.

„Dobré jitro. Nechtěla byste se posadit? Domnívám se, že máte něco na srdci, co podle vašeho mínění by nám mohlo prospěti.“

Z tónu, jakým pronesl tato slova, dalo se souditi, že je skálopevně přesvědčen, že takováto věc je naprosto nepravděpodobná. Cítila jsem, že se ve mně vzrývá zlost.

„Víte přece, že byl zabit na podzemní dráze jakýsi muž, jenž měl v kapse poukaz k prohlídce onoho známého domu v Marlowu?“

„Ah,“ řekl inspektor. „Vy jste slečna Beddingfeldová, která svědčila při vyšetřování této věci. Ano, onen muž měl v kapse poukázku. Takovouto poukázku však mohlo míti velmi mnoho lidí – jenže oni náhodou nebyli zabiti.“

Sebrala jsem veškeré své síly, abych se ovládla.

„Nemyslíte, že jest zvláštní, že tento muž neměl v kapse jízdenku?“

„Možná, že ji ztratil, to je nejsnazší věc na světě, mně se to také již přihodilo.“

„A také neměl žádných peněz.“

„Měl nějaké drobné v kapsách u kalhot.“

„Ale nikoliv tobolek na bankovky.“

„Mnozí lidé nenosí u sebe ani zápisníku ani tobolek.“

Pokusila jsem se dáti jiným směrem.

„Neshledáváte podivným, že se vůbec nepřihlásil onen lékař?“

„Velmi zaměstnaný lékař velmi často ani nečte novin. Patrně zapomněl na ono neštěstí.“

„Neshledáváte tedy, jak vidím, na celé věci naprosto nic zvláštního,“ řekla jsem naslédle.

„Skoro se mi zdá, slečno Beddingfeldová, že máte trochu ráda ono slovo ‚zvláštní‘. Chápu to, vždyť mladé dámy bývají romantické – mají rády tajemství a podobné věci. Bohužel, mám příliš mnoho práce, abych –“ Porozuměla jsem tomuto pokynu a zvedla jsem se k odchodu.

Muž, sedící v koutě, poznamenal nesměle:

„Snad by nám mohla mladá dáma krátce sdělit, inspektore, jak na celou věc pohlíží?“

Inspektor dosti ochotně souhlasil s tímto návrhem.

„Nuže tedy, slečno Beddingfeldová, nezlobte se, prosím. Položila jste nám tu několik otázek a učinila několik narážek. Řekněte nám přímo, co si o věci myslíte!“

Váhala jsem mezi uraženou důstojností a neodolatelnou touhou, abych jim objasnila svůj názor o celé věci. Uražená důstojnost ustoupila nakonec do pozadí.

„Říkala jste při vyšetřování, že jste pevně přesvědčena o tom, že to nebyla sebevražda?“
„Ano, jsem si tím naprosto jista. Onen muž byl něčím poděšen. Co ho tak podesilo? Patrně to byl někdo, jenž kráčel směrem k nám po nástupišti – někdo, jehož on poznal.“
„Vy jste neviděla nikoho?“
„Nikoliv,“ doznala jsem. „Neohlédla jsem se za sebe. – Potom, jakmile tělo bylo vyzdvíženo z kolejí, jakýsi muž se prodral kupředu, aby je prohlédl, tvrdě, že je lékař.“
„Na tom přece není nic zvláštního,“ suše poznamenal detektiv.
„Ale on nebyl lékařem!“
„Jakže?“
„Nebyl lékařem,“ opakovala jsem.
„Jak to víte, slečno Beddingfeldová?“
„Opravdu ani nevím, jak bych vám to řekla. Za války jsem pomáhala v nemocnici a viděla jsem, jakým způsobem zacházejí lékaři s nemocnými. Ve způsobu tom zračí se jakási tvrdost, vyplývající z jejich povolání; tento muž oné hrdosti neměl, nehledě ani k tomu, že lékař zpravidla nezkoumá tep srdce na pravé straně těla.“
„On tak učinil?“
„Ano – zprvu jsem si toho zvlášť nepovšimla – zdálo se mi jen, že se děje cosi, co neodpovídá skutečnosti. Když jsem však na cestě domů o celé věci důkladně přemýšlela, přišla jsem na to. proč mi tehdy celá věc připadala tak neobvyklou.“
„Hm,“ zabručel inspektor a zvolna sahal po péru a papíru.
„Když přejížděl rukama po hořejší části mrtvol, mohl snadno při této příležitosti vytáhnouti z kapes to, co chtěl.“
„To sice vypadá dosti málo pravděpodobně,“ řekl inspektor. „Nu, ale připustíme, že se tak stalo – můžete ho vůbec nějak popsat?“
„Byl štíhlý a měl široká ramena, měl tmavý zimník a černé boty, tvrdý klobouk. Měl do špičky zastřižený černý vous a zlatem lemované brýle.“
„Odmyslíme-li si zimník, vous a brýle, nezbude mnoho věcí, podle nichž bylo by ho možno poznati,“ zamručel inspektor. „Mohl dosti snadno změnití během pěti minut svůj zevnějšek, jak chtěl – což asi také učinil, byl-li opravdu obratným kapesním zlodějem, za jakého jej považujete.“
Neměla jsem naprosto v úmyslu jej za něco takového považovati. Tímto okamžikem vzdala jsem se vší naděje, že bych něco svedla s tímto inspektorem.
„Nemůžete nám o něm již nic více říci?“ otázal se, když jsem se zvedla k odchodu.
„Oh, ano,“ řekla jsem a použila jsem této příležitosti, abych vypálila poslední ránu na rozloučenou: „Jeho hlava byla nápadně brachycephalitická. Tu nebude moci tak snadno změnití.“
S radostí jsem pozorovala, jak inspektorovo pero zaváhalo. Bylo jasné, že nevěděl, jak se píše slovo „brachycephalitická“.
„A dovolím si ještě podotknouti, inspektore, že brachycephalitická hlava jest taková, která má lebku nápadně zploštělou.“

Kapitola V.

V prvním návalu roztrpčení přišla jsem neočekávaně snadno na to, kam se mám nejprve obrátiti. Když jsem vstupovala do Scotland Yardu, měla jsem již v hlavě skoro hotový plán, jenž měl být uskutečněn v případě, že by moje zakročení neskončilo uspokojivě (a ono také dopadlo naprosto neuspokojivě). Plán tento dal se však provést jen tehdy, dodám-li si k němu odvahy.

Věci, k nimž by se člověk za normálních okolností sotva odhodlal, snadno se provedou v návalu zlosti.

Aniž bych si popřála trochu času k rozmyšlení, kráčela jsem přímo k domu lorda Nasbyho.

Lord Nasby byl milionář a majitel „Daily Budgetu“. Byl majitelem ještě mnoha jiných listů, „Daily Budget“ však mu zvláště přirostl k srdci. – Byl tedy majitelem „Daily Budgetu,“ a jako takový byl znám každému majiteli domu v celém Spojeném království. Děkuji pak té okolnosti, že denní způsob života tohoto mocného muže byl právě nedávno uveřejněn, věděla jsem přesně, kde jej lze v tomto okamžiku nalézt. Byla to doba, kdy diktoval ve svém domě svému sekretáři.

Jak se rozumí samo sebou, nemohla jsem předpokládati, že neznámá mladá žena, jež jen tak přijde a bude si s ním přát mluvit, bude ihned připuštěna k tak vznešené osobě. Učinila jsem však pro tento případ svá opatření. Na podnosu na navštívenky, který ležel v předsíni v domě pana Flemminga, upozorovala jsem navštívenku markýze z Loamsley, jednoho z nejznámějších sportovců – šlechticů anglických. Zmocnila jsem se této navštívenky, pečlivě jsem ji vyčistila střídou z chleba a napsala jsem na

ni tužkou: „Prosím, popřejte slečně Beddingfeldové několik okamžiků svého času.“ Ti, kdož vrhají se do nějakého dobrodružství, nesmějí býti příliš úzlostliví při výběru svých prostředků. Navštívenka vzbudila dojem. Napudrovaný sluha ji přijal a odnesl. Hned nato se objevil ubledlý sekretář. Podnikla jsem s ním slovní souboj, který skončil mým úspěchem. Vzdálil se poražen. Nato se opět vrátil a žádal mne, abych ho následovala. Učinila jsem tak. Vstoupila jsem do velké komnaty, vylekaná stenotypistka mihla se kolem mne jako zjevení ze světa duchů. Pak se dveře zavřely a octla jsem se tváří v tvář lordu Nasbymu.

Byl to veliký muž, s velikou hlavou, velkým obličejem, mohutným knírem a velkým břichem. Sebrala jsem se dohromady. Nepřišla jsem jen proto, abych uvažovala o jeho velikém břichu. A tu on se již na mne rozkřikl:

„Nu, co jest? Co pak si přeje Loamsley? Vy jste jeho sekretářkou? Co to všechno znamená?“

„Především,“ řekla jsem hlasem pokud možno nejklidnějším, „neznám vůbec lorda Loamsleye a on neví jistě vůbec ničeho o mně. Vzala jsem jeho navštívenku z podnosu v domě lidí, u nichž bydlím, a sama jsem na ni napsala tato slova. Bylo pro mne velmi důležité, abych se s vámi setkala.“

V tomto okamžiku bylo jen otázkou náhody, zda lorda Nasbyho raní mrtvice čili nic. Na konec však prudce dvakrát polkl a uklidnil se.

„Divím se, mladá dámo, vaší chladnokrevnosti. Nuže, vidíte mne. Vzbudíte-li můj zájem, budete mne moci viděti přesně ještě o dvě minuty déle.“

„To postačí,“ odpověděla jsem. „A jistě vás budu zajímati. Týká se to tajemství v Mill House.“

„Nalezla-li jste ‚muže v hnědém obleku,‘ napište redaktorovi,“ přerušil mne kvapně.

„Chcete-li mne přerušovat, budu zde déle než 2 minuty,“ ostře jsem poznamenala. „Nenalezla jsem ‚muže v hnědém obleku,‘ je však zcela pravděpodobno, že tak učiním.“

Nato pokud možno nejstručněji jsem mu vylíčila, jak se udalo ono neštěstí na podzemní dráze a vyložila jsem mu závěry, jež jsem z celé věci vyvodila. Když jsem skončila, znenadání se zeptal:

„Co vy můžete věděti o brachycephalitických lebkách?“

Zmínila jsem se, kdo byl mým otcem.

„Muž, jenž zastával onu ‚opičí‘ teorii? Nu dobrá, zdá se mi, že máte také něco v hlavě, mladá dívka – Ale tohle všechno je na nás trochu slabé, víte. Nedá se z toho mnoho udělat. A jak věci stojí – nemůžeme to dobře potřebovat.“

„Jsem o tom také plně přesvědčena.“

„Co si tedy přejete?“

„Chtěla bych místo ve vašem novinářském podniku, abych mohla vypátrati celou věc.“

„To nemohu učiniti. Přijali jsme již do svých služeb k vůli tomu zvláštního člověka.“

„Ale já mám pro to zvláštní vědomosti.“

„To, co jste mi právě řekla?“

„Ach ne, lorde Nasby. Získala jsem něco, co dosud mám v rukávě.“

„Že máte něco v rukávě? Zdá se, že jste velmi čilá dívka. Nu, co je to?“

„Když tento t. zv. lékař vstoupil do zdviže, ztratil kousek papíru. Zvedla jsem jej. Zapáchal od kuliček proti molům, jako onen mrtvý muž, nikoli však lékař. A tu jsem ihned viděla, že lékař musil jej uzmouti mrtvému. Byla na něm napsána dvě slova a několik číslic.“

„Ukažte mi ten papír.“

Lord Nesby natáhl nedbale ruku.

„Myslím, že vám jej neukáží,“ řekla jsem usmívajíc se. „Jak vidíte, je to můj nález.“

„Zcela správně. Jste opravdu chytrá dívka! Máte úplně pravdu, že si jej ponecháváte. Neděláte si výčitek, že jste jej neodevzdala na policii?“

„Šla jsem tam, abych tak učinila. Oni však trvají na svém názoru, že celé věc nemá nic společného s Marlowskou aférou, takže jsem se domnívala, že jsem za těchto okolností naprosto oprávněna podržeti si onen papír, nehledě ani k tomu, že mne inspektor hrubě odbyl.“

„To je krátkozraký člověk. Nu, dobrá, drahá dívka, vše, co pro vás mohu učiniti, je toto: jděte a pokračujte na započaté dráze. Jestliže něco vypátráte – něco, co by se hodilo k uveřejnění – pošlete mi to a dám vám příležitost se uplatnit. V „Daily Budgetu“ je stále uprázdňeno místo pro skutečně nadanou osobu.

Musíte však dokázat, že něco umíte. Rozumíte?“

Poděkovala jsem mu a omlouvala jsem způsob, jakým jsem se k němu dostala.

„O tom již nemluvme. Mám rád smělost – obzvláště u mladé dívky. Mimochodem řečeno, řekla jste dvě minuty a byla jste zde tři, odpočítám-li přerušení. Na ženu je to opravdu skvělý výkon! Jistě je toho příčinou vaše vědecká výchova!“

Octla jsem se opět v ulicích, prudce oddychujíc, jako bych bývala běžela. Shledala jsem, že lord Nasby, jako můj nový známý, byl docela snesitelným člověkem.

Kapitola VI.

Odcházela jsem domů jásajíc radostí. Můj plán měl daleko větší úspěch, než jsem se sama mohla nadíti. Lord Nasby byl skutečně duchaplný muž. Stále ještě mi zněla v uších jeho slova: „Držte se dobře!“ Ihned jsem se uzavřela ve svém pokoji, vyňala svůj drahocenný kousek papíru a počala jsem jej pečlivě zkoumati. Zde přede mnou ležel klíč k rozluštění tajemství.

Začala jsem tím, že jsem přemýšlela, co znamenají ony číslice? Bylo jich tam pět, a za prvními dvěma byla umístěna tečka. Sedmnáct – jedno sto dvacet dva,“ šeptala jsem.

To však, zdá se, že na nic neukazovalo.

Nejprve jsem je sečetla. To se často přihází ve fantastických románech a vede to k překvapujícím závěrům.

„Sedm a jedna jest osm a jedna jest devět a dvě je jedenáct a dvě je třináct.“

Třináct! Osudné číslo! Byla to výstraha, abych se vzdala celé věci? Možná! Každým způsobem však, až na tuto výstrahu, nevedlo to k žádnému cíli. Sotva jsem mohla věřit, že by ve skutečném životě nějaký spiklenec chtěl napsati třináct takovýmto způsobem. Mínil-li číslo třináct, mohl jednoduše napsati „13“ takto.

Mezi jedničkou a dvojkou byla mezera. Proto jsem odečetla dvaadvacet od sto jedenasedmdesáti. Vyšlo mi sto padesát devět. Učinila jsem tak ještě jednou a vyšlo sto čtyřicet devět. Tyto arithmetické úkony byly nesporně výborným cvičením, avšak nepřispěly ani v nejmenším k rozluštění záhadného nápisu. Nechala jsem tedy arithmetiky, nepouštějíc se už ani do násobení a dělení, a přešla jsem ke slovům.

Kilmorden Castle. To znělo již jaksí určitě. To bude asi nějaké místo. Patrně rodný zámek nějaké šlechtické rodiny. (Zmizelý dědic nebo někdo, kdo si činí nárok na šlechtický titul?) Nebo to snad bude jméno nějaké malebné zříceniny. (Zakopaný poklad?)

Na konec jsem se rozhodla pro zakopaný poklad. Číslice se uvádívají často v souvislost se zakopaným pokladem. Jeden krok na pravo, sedm kroků v levo, kopej na jednu stopu hluboko a pak sestup dvacet dvě stopy. Tak nějak to bývá. Na to bych mohla přijít později. Jednalo se nyní o to, nejrychleji zjistiti, co znamenají sliotva Kilmorden Castle.

Učinila jsem ze svého pokoje strategický výpad a vrátila se s plnou náručí všemožných příruček a průvodců.

Čas utíkal. Hledala jsem velmi horlivě, avšak se vzrůstající mrzutostí. Konečně jsem prudce sklapla poslední knihu. Ukázalo se, že tam není uvedeno žádné místo, jež by se jmenovalo Kilmorden Castle. Narazila jsem na nečekanou překážku. Musí zde přece být takové místo! Jak jinak by mohl někdo připadnouti na takovéto jméno, a napsati je na kousek papíru? Nesmysl!

Jiná myšlenka mne napadla. Možná, že to byla nějaká ohavná stavba na předměstí, obehnaná vysokou zdí, pro niž si vymyslel její majitel toto hrdě znějící pojmenování. Avšak, bylo-li tomu tak, povede to k velmi obtížnému hledání. Usedla jsem smutně na podlaze na paty (činím tak vždy, kdykoliv podnikám něco opravdu důležitého), a ráda bych bývala věděla, jak jenom se tomu dostat na kloub.

Byla zde snad ještě jiná cesta, po níž bych se mohla dát? Usilovně jsem přemýšlela a pak jsem vyskočila, jásajíc radostí. Inu, ovšem! Musím přece navštívit „místo zločinu.“ Nejlepší slídiči vždycky tak činí. A nezáleží na to, za jak dlouhou dobu po spáchání zločinu se tak stane, neboť dovedou vždycky nalézt něco, co uniklo pozornosti policie. Moje cesta byla nyní jasná. Musím se odebrat do Marlowu.

Ale jak se dostanu do domu? Zavrhl jsem různé dobrodružné způsoby a zvolila jsem si nejjednodušší.

Dům byl pronajímán – pravděpodobně ještě dosud. Budu předstírat, že ho chci najmouti.

Rozhodla jsem se tedy, že si promluví s místní realitní kanceláří, kde vždycky mívají v záznamu několik domů.

Laskavý úředník předložil mi na moji žádost asi půl tuctu nabízených objektů. Musila jsem vynaložiti veškeru svoji obratnost, abych proti každému z nich pronesla nějakou námitku. Na konec jsem se již obávala, že jsem sem šla nadarmo.

„A nemáte již opravdu ničeho jiného?“ tázala jsem se, dívajíc se smutně zřízenci do očí. „Dům, který by ležel poblíž řeky s nějakou zahrádkou a malým domečkem?“ dodala jsem, vypočítávajíc hlavní součásti Mill House, jak jsem je vyčtla z novin.

„Ach, ano, ovšem, máme zde ještě dům sira Eustacha Pedlera,“ řekl úředník pochybovačně. „Mill House,

jak asi víte.“

„Snad to není dům – kde –“ (skutečně, koktání zde působilo silným dojmem).

„Ano, to jest ten dům, kde byla spáchána vražda. Ale snad byste nerada –“

„Oh, myslím, že by mne tato okolnost neodstranila –“ řekla jsem jakoby posměšným tónem. Cítila jsem, že jsem ho úplně přesvědčila o tom, že skutečně chci dům najmouti. „Možná ostatně, že ho dostanu za těchto okolností lacino!“

To byl ode mne, myslila jsem si, mistrný tah.

„Ano, to je možné, dá se opravdu očekávat, že jej bude snadno nyní najmouti – i se sluhy a s ostatním příslušenstvím. Bude-li se vám líbit ono místo, až si je prohlédnete, mohl bych vám poradit, abyste učinila nabídku. Mám vám napsat poukaz?“

„Buďte tak laskav.“

Za čtvrt hodiny nato jsem stála před domkem u Mill House. V odpověď na moje klepání se prudce rozletěly dveře a doslova se na mne vyřítila hubená žena středního věku.

„Nikdo nesmí do domu, slyšíte? Už mám až nad hlavu všech těch novinářů! Mám poručeno od sira Eustacha, abych –“

„Domnívala jsem se, že se dům pronajímá,“ řekla jsem ledovým hlasem, vytahujíc svůj poukaz „Ovšem, je-li již pronajat –“

„Oh, prosím, slečno, za prominutí. Jsem už úplně usoužena těmi novináři. Nepopřejí mi ani chvilky klidu. Nikoliv, dům není pronajat – a patrně nyní sotva kdy bude!“

„Jsou snad stoky v nepořádku?“ zašeptala jsem úzkostlivě.

„Ach, Bože, slečno, nikoliv, ty jsou v pořádku. Ale jistě jste slyšela, že zde byla ona neznámá cizí dáma zavražděna?“

„Myslím, že jsem četla něco podobného v novinách,“ řekla jsem lhostejně.

Moje lhostejnost podráždila onu dobrou ženu. Kdybych byla projevila jen trochu zájmu, jistě by se byla bývala přede mnou uzavřela jako ústřice. Nyní však vypjala pyšně prsa.

„To bych řekla, slečno! Bylo to ve všech novinách. „Daily Budget“ dodnes honí pachatele. To je, zdá se, důkazem, že naše policie není právě nejschopnější. Doufám však, že ho přece dostanou – ačkoliv to byl velmi slušný mladý muž, o tom není nejmenšího sporu. Sloužil asi dříve jako voják – ba troufám si tvrdit, že byl raněn ve válce; takoví vojáci velmi často potom nemají v hlavě vše v pořádku, jako na příklad syn mé sestry. Možná také, že se k němu špatně chovala – tyhle cizinky bývají zlé. Ačkoliv – vypadala jako jemná dáma. Stál právě na tom místě jako vy.“

„Měla tmavé nebo světlé vlasy?“ vyzvídala jsem. „Z obrázků v novinách se toho nedozvíte.“

„Měla černé vlasy – a bledý obličej – až nepřírozeně bledý, myslila jsem si, a rty poněkud ukrutně načervenalé. Nerada to vidím u žen – něco jiného je, tu a tam se trochu napudravat!“ Hovořily jsme nyní jako staré přítelkyně. Položila jsem jí jinou otázku: „Vypadala nervosní nebo nějak rozrušena?“

„Ani dost málo. Usmívala se k sobě, právě tak, jako by měla z něčeho radost. Proto jsem byla tak ohromena, když druhý den odpoledne vyběhli oni lidé odtud a zavolali policii, říkajíce, že tu byla spáchána vražda. Nikdy na to nezapomenu, a kdybych měla jít po tmě do tohoto domu, neučinila bych tak za nic na světě. Ba ani bych nebydlila v tomto domku, kdyby mne býval sir Eustach na kolenou o to neprosil.“

„Myslila jsem, že sir Eustach Pedler je v Cannes?“

„Byl, slečno, v Cannes. Když se však dozvěděl o vraždě, vrátil se do Anglie; pokud pak jde o to klečení na kolenou, to bylo, slečno, řečeno jen obrazně, pan Pagget, jeho sekretář, nám nabídl dvojnásobný plat, zůstaneme-li, a to víte, peníze dneska jsou peníze,“ říká můj muž.“

Souhlasila jsem horlivě s těmito nikterak originálními poznámkami jejího „Johna.“

„Onen mladý muž,“ vyprávěla dále paní Jamesová, vracejíc se náhle k dřívějšímu předmětu rozhovoru, „byl všecek rozrušen. Jeho oči – všimla jsem si zvláště, že byly neobyčejně světlé – se leskly. Pomyslila jsem si, že byl vzrušen. Ani ve snu mne však nenapadlo, že se stalo něco hrozného. Ani tehdy, když opět odešel, vyhlížeje všecek změněn.“

„Jak dlouho byl v domě?“

„Ach, ne dlouho, mohlo to být asi pět minut.“

„Jak myslíte, že byl asi velký? Asi šest stop?“

„To by mohlo být.“

„Říkáte, že byl čistě oholen?“

„Ano, slečno – neměl pod nosem onoho kníru, jenž se podobá kartáčku na zuby.“

Náhle mne napadlo, abych se otázala: „Neměl snad lesklé brady?“

Paní Jamesová udiveně na mne otevřela oči.

„Ano, že mi to nyní připomínáte, měl. Jak jste se to dověděla?“

„Je to sice zvláštní věc, ale vrahové mívají zpravidla lesklé brady,“ vysvětlovala jsem jen tak nazdařbůh. Paní Jamesová přijala toto tvrzení plně mu věříc.

„Skutečně, slečno? O tom jsem ještě nikdy neslyšela!“

„Nevšimla jste si, jaký měl klobouk?“

„Docela obyčejný, slečno. – Přinesu vám klíč, ano?“

Přijala jsem od ní klíč a kráčela do Mill House. Moje dohady, jak dalece jsem je uvážila, byly správné. Podle toho, co jsem slyšela, jsem seznala, že rozdíly mezi mužem, o kterém mluvila paní Jamesová, a mým „lékařem“ z podzemní dráhy jsou velmi málo podstatné! Odmyslíme-li si zimmník, vous a zlatem lemované brýle. „Doktor“ zdál se býti mužem středního věku, vzpomněla jsem si však, že se naklonil nad mrtvolou jako úplně mladý člověk. V tomto pohybu se zračila jistá pružnost, která svědčila o mladých, ještě ohebných kloubech.

Oběť, již si neštěstí vyžádalo (nazvala jsem ho v duchu „mužem páchnoucím kafrem“) a cizinka, paní de Castina, nebo jak se opravdu jmenovala, měli smluveno, že se sejdou v Mill House. Došla jsem k tomuto závěru, když jsem jednotlivé věci shrnula dohromady. Patrně proto, že se obávali, že by mohli být z nějakého neznámého důvodu špehováni, vybrali si tento poněkud zvláštní způsob schůzky, opatřivše si oba doporučení ku prohlídce téhož domu. Takovýmto způsobem jejich setkání mohlo budit dojem čiré náhody.

Že muž „páchnoucí kafrem“ náhle spatřil „lékaře“ a setkání to bylo pro něho neočekávané a znepokojující, to byla jiná věc, o níž jsem si již také utvořila svůj určitý úsudek. Co se stalo potom? „Lékař“ se zbavil svého přestrojení a šel za onou dámou do Marlowu. Patrně však tak učinil příliš rychle, takže na jeho bradě zůstaly lesklé stopy gumy. Odtud moje otázka paní Jamesové.

Zahloubána v myšlenky došla jsem k nízkým, staromódním dveřím Mill House. Otevřela jsem je klíčem a vstoupila dovnitř. Předstíh byla nízká a tmavá, místo bylo ponuré a bylo tam cítiti plíseň. Proti své vůli jsem se zachvěla. Ráda bych bývala věděla, zdali ona žena, jež sem přišla před několika dny, „usmívajíc se sama k sobě,“ nepocítila záchvěv neblahé předtuchy, když vstoupila do tohoto domu? Zda odumřel smích na jejích rtech a neurčitá bázeň ji sevřela kolem srdce? Anebo šla nahoru, stále se usmávajíc, nemajíc ani nejmenšího tušení o neštěstí, jež ji tak brzo mělo stihnouti? Moje srdce počalo rychleji tlouci. Byl dům opravdu prázdný? Čekalo snad také zde na mne neštěstí? Tehdy po prvé jsem pochopila, co znamená ono tak často užívané slovo „ovzduší“. Ano, v tomto domě bylo ovzduší děsu, hrozby a neštěstí.

Kapitola VII.

Kráčela jsem rychle nahoru, snažíc se setřásti se sebe dojem, který na mne tak tísnivě působil. Nalezla jsem velmi snadno pokoj, v němž se odehrála ona tragedie. Onoho dne, kdy byla odhalena vražda, silně přšelo, a všude tam, kde lidé kráčeli, byla podlaha znečištěna velkými, zablácenými otisky nohou. Ráda bych bývala věděla, zda vrah předešlého dne zanechal zde po sobě nějaké otisky nohou. Bylo pravděpodobné, učinila-li policie v tomto směru nějaký objev, že jej asi zamlčela, uvažujíc však o tom, shledala jsem, že to bylo málo pravděpodobné. Počasí bylo tehdy krásné a suché.

V pokoji nebylo nic zajímavého. Byl to bezmála čtverhranný pokoj se dvěma velkými, arkýřovými okny, s prázdnými, bílými stěnami a holou podlahou, jež byla umazána kolem rohů na místě, kde kdysi končil koberec. Prozkoumala jsem ji pečlivě, nebylo tam však ničeho, než pohozený špendlík. Ani mladý, nadaný detektiv by tam nevypátral žádného nepovšimnutého klíče ku objasnění věci.

Vzala jsem s sebou tužku a zápisník. Nebylo zde mnoho, co by stálo za poznámku, přes to jsem si jen jaksi z povinnosti, abych zakryla své zklamání nad nezdarem svého pátrání, načrtla obrysy pokoje. Když pak jsem se chystala uložit zase tužku do kabelky, vyklouzla mi z prstů a kutálela se po podlaze.

Mill House byl vskutku velmi starý dům, a podlahy v něm byly velmi nerovné. Tužka se neustále koulela se vzrůstající rychlostí, až se dovalila ku konci zdi pod jedno z oken. V každém okenním výklenku bylo široké sedátko, pod nímž byla umístěna jakási skříňka. Moje tužka ležela přímo proti dvířkům této skříňky, jež byla zavřena. Tu mne však náhle napadlo, že kdyby byla otevřena, že by se tužka skutálela dovnitř. Otevřela jsem tedy dvířka a hned nato tužka se tam skutálela a úplně zmizela v nejzadnějším rohu. Vzala jsem ji odtud a při tom jsem shledala, že vzhledem k nedostatku světla a vzhledem ku zvláštnímu tvaru skříňky, nebylo tužku viděti, nýbrž že bylo nutno ji nahmatati. Jinak byla skříňka prázdná; poněvadž však mám již v povaze, býti důkladnou, prohlédla jsem si také druhou skříňku.

Na první pohled se zdálo, že jest také prázdná, ale když jsem ji vytrvale prohledávala, byla jsem odměněna, neboť jsem pocítila, že moje ruka narazila na tvrdý svitek papíru, který ležel v jakési prohloubenině nebo štěrbině na zadním konci skříňky. Hned, jakmile jsem vzala svitek do ruky, věděla

jsem, co obsahuje. Byl to svitek kodakových filmů. Tedy přece nějaký objev.

Domnívala jsem se, přirozeně, že tyto filmy budou asi nějakým starým svitkem, náležejícím siru Eustachu Pedlerovi, a že se sem kdysi zakutálely a že se při vyprazdňování skříně na ně nepřišlo. Nebylo však tomu tak. Červený papír vypadal příliš čerstvý. Byl asi tak zaprášen, jakoby tam byl uložen před dvěma nebo třemi dny – to jest řekněme, v době, kdy se stala vražda. Kdyby tam býval ležel dlouhou dobu, byl by býval jistě pokryt silnou vrstvou prachu.

Kdo jej asi utrousil? Ona žena nebo muž? Vzpomněla jsem si, že obsah její kabelky vypadal neporušen. Kdyby se bývala kabelka náhlým škubnutím v zápase rozevřela a vypadl z ní svitek těchto filmů, jistě by s ním bývaly vypadly na podlahu také nějaké drobné peníze. Ne – nebyla to ona žena, jež upustila tyto filmy.

Náhle jsem podezřívavě prudce začichala. Byl to zápach kuliček proti molům, jenž mne ovanul? Mohla bych bývala přísahati, že jím také páchl svitek filmů. Přidržela jsem je k nosu. Zapáchaly právě tak, jako všechny filmy, avšak kromě toho jsem mohla velmi snadno zjistiti zápach, který jsem tolik nenáviděla. Brzy jsem poznala jeho příčinu. Na drsném okraji uprostřed dřevěného obalu uvízl malý kousíček látky a tento útržek byl silně prosycen zápachem kuliček proti molům. Filmy byly jistě nošeny po jistou dobu v kapsách muže, jenž byl zabit na podzemní dráze. Byl to on, jenž je zde utrousil? Sotva! Vždyť každé jeho hnutí bylo vsvětleno.

Nikoliv, byl to onen druhý muž, „doktor“. Když uzmul papír, vzal si také filmy. A jemu také vypadly během zápasu se ženou.

Podařilo se mi získati klíč ku záhadě! Dám si filmy vyvolati, a pak se dozvím další odhalení, pomocí nichž budu pátrati dále!

Pyšná svým nálezem, vyšla jsem z domu, odevzdala paní Jamesové klíč. Kráčela jsem co nejrychleji na nádraží. Na zpáteční cestě jsem vyňala papír a znovu jej studovala. Číslice vzaly na se náhle jiný význam. Snad značily datum? 17. 1. 22. Jistě je tomu tak! Jaký jsem to byla hlupák, že jsem na to nepomyslela již dříve. Avšak v tomto případě musím zjistiti pravý význam slova „Kilmorden Castle“, poněvadž dnes již bylo čtrnáctého. Tři dny času. Dosti málo – ba skoro beznadějně málo, kdžvž nemám ani ponětí, kam se mám obrátiti!

Dnes bylo již příliš pozdě na vyvolání filmů. Musila jsem si pospíšiti do Kensingtonu, neměla-li jsem přijíti pozdě k večeři. Napadlo mně, že se mohu velmi snadno přesvědčiti, zda některé z mých závěrů byly správné. Tázala jsem se pana Flemminga, zdali mezi věcmi, náležejícími muži, zabitému ve stanici podzemní dráhy, byl také fotografický přístroj. Věděla jsem, že se zajímal o celý případ a byl obeznámen se všemi jeho podrobnostmi.

K mému překvapení a zklamání odvětil, že nebyl mezi nimi fotografický aparát. Všechny předměty, jež měl Carton u sebe, byly prý prozkoumány velmi pečlivě, poněvadž se doufalo, že se přijde na něco, co by mohlo vrhnouti světlo na stav jeho mysli. Pan Flemming byl si tím úplně jist, že mezi nimi nebylo ničeho, co by se podobalo fotografickému přístroji.

To byla značná trhlina do mé teorie. Neměl-li aparátu, proč by s sebou nosil svitek filmů?

Druhého dne hned ráno jsem vyšla, abych si dala svůj drahocenný svitek filmů vyvolati. Když jsem kráčela po Regent Street až ku velikému obchodu s kodaky, byla jsem velmi rozčilená. Odevzdala jsem svitek a žádala za zhotovení otisku každého filmu. Prodavač rovnal právě na sebe filmy, zabalené do žlutých, cínových cylindrů, určené pro tropické kraje, o převzal ode mne svitek.

Podíval se na mne.

„Myslím, že jste se asi zmýlila,“ pravil, usmívaje se.

„Ach nikoliv,“ řekla jsem. „Zcela jistě ne.“

„Dala jste mi nesprávný svitek. Tento zde nebyl dosud použit.“

Vyšla jsem ven, snažíc ze všech sil zachovati svoji důstojnost. Tvrdím, že přece jen je to dobrá lekce, když tu a tam člověk pozná, jakým může být hlupákem! Avšak nikomu není takováto lekce právě po chuti. A potom, právě když jsem kráčela kolem veliké dopravní kanceláře, náhle jsem se zastavila. Za výkladem byl krásný model jednoho z parníků společnosti, jenž nesl nápis „Kenilworth Castle“. Divoký nápad projel mi mozkem. Prudce jsem otevřela dveře a vstoupila dovnitř. Kráčela jsem k pultu a koktajíc (tentokráte opravdu) zamumlala jsem:

„Kilmorden Castle?“

„Vypluje 17. ze Southamptonu. Jedete do Kapského města? Přejete si první nebo druhou třídu?“

„Kolik stojí plavba?“

„První třídou 87 liber –“

Přerušila jsem ho. Shoda okolností působila na mne přílišným dojmem. Přesně obnos mého dědictví!

Vsadím všechno na jednu kartu!
„Dejte mi lístek první třídy,“ řekla jsem.
Nyní jsem se pustila definitivně do dobrodružství.

Kapitola VIII.

Úryvky z deníku sira Eustacha Pedlera, člena parlamentu.

To je opravdu zvláštní! Zdá se, že nikdy nedosáhnu klidu! Jsem člověk, jenž miluje klidný život. Mám rád svůj klub, svou partii bridge, dobře připravené jídlo a dobré víno. Líbí se mi Anglie v létě a Riviera v zimě. Nemám naprosto žádné touhy brátí účast na sensačních událostech. Časem, hově si před vytopeným krbem, nenamítám ničeho proti tomu, dočísti se o nich z novin. Avšak jen až potud jsem ochoten jíti. Touhou mého života jest, učiniti si život ve všem pohodlným. Této své touze obětoval jsem nejen určité množství svých myšlének, ale i značnou sumu peněz. Nemohu však říci, že bych vždy dosáhl úspěchu. Nepřihodí-li se náhodou něco mně, stane se to v mém okolí, a často, třebas proti mé vůli, jsem do věci zatažen. A mně se tolik protiví, býti do něčeho zatažen!

Právě tak tomu bylo, když Guy Pagett vešel dnes ráno do mé ložnice s telegramem v ruce a s tváří tak protáhlou, jak mívají ti, kdož jsou najati, aby naříkali při pohřbu.

Guy Pagett jest mým sekretářem, je to přičinlivý, svědomitý a velmi mnoho pracující chlapík, v každém ohledu obdivuhodný. Neznám nikoho, kdo by mne více obtěžoval. Dlouhou dobu jsem si lámal hlavu, jak bych se ho zbavil. Nemůžete však tak snadno propustiti sekretáře, protože dává přednost práci před zábavou, s oblibou časně ráno vstává a nemá žádných podstatných nectností. Jediná zábavná věc na tomto chlapíkovi jest jeho obličej. Má tvář jako nějaký travič ze čtrnáctého století – takový asi jakého si Borgiové najímali do svých služeb ku provádění svých hanebných záměrů.

Neměl bych ani tak ničeho proti němu, jen kdyby mne tolik nenutil, abych pracoval. Dívám se napráci jako na něco, co nutno udělati lehce a vesele – s čím si člověk ve skutečnosti jen tak pohrává! Pochybuji, že by si Pagett ve svém životě s něčím pohrával. Běře všechno příliš svědomitě. To je také příčinou, že je tak obtížno s ním žíti.

Předešlý týden jsem měl skvělý nápad poslati ho do Florencie. Hovořil se mnou o Florencii a zmínil se o tom, jak rád by se tam podíval.

„Milý brachu,“ zvolal jsem, „můžete tam odjeti již zítra. Zaplatím vám všechny výlohy s tím spojené!“ Leden není sice vhodnou dobou k návštěvě Florencie, ale to bude asi lhostejné Pagettovi. Mohl jsem si dobře představit Pagetta, jak prochází s průvodcem v ruce městem, prolézaje se zbožnou úctou všechny možné obrazové galerie. Za tu cenu moje týden trvající svoboda byla pro mne ještě příliš lacinou! Byl to rozkošný týden. Dělal jsem všechno, co jsem chtěl a nic, co jsem nechtěl. Když však jsem v devět hodin ráno malátně otevřel oči a zpozoroval Pagetta, stojícího mezi mnou a oknem, kterým vnikalo světlo do mé ložnice, shledal jsem, že mám po svobodě.

„Milý brachu,“ řekl jsem, „je již po pohřbu anebo se bude konati teprve později dnes odpoledne?“

Pagett nijak neocenil tento suchý humor. Toliko se na mne udiveně zadíval.

„Tak vy to již víte, sire Eustachu?“

„Co mám věděti? řekl jsem mrzutě. „Z výrazu vaší tváře soudím, že jeden z vašich blízkých a drahých příbuzných bude míti dnes ráno pohřeb.“

Pagett jak jen mohl ignoroval tento výpad.

„Myslil jsem si, že o tom víte.“ Při tom poklepal na telegram. „Vím, že vám není milé, jste-li buzen tak časně – avšak je již devět hodin –“ Pagett tvrdošíjně považuje devátou hodinu ranní za prostředek dne – „a pak jsem se domníval, že vzhledem k okolnostem –“ a znovu poklepal na telegram.

„Co to máte?“ tázal jsem se.

„To je telegram od policie v Marlowu. Ve vašem domě byla zavražděna nějaká žena.“

Toto sdělení bylo příčinou, že jsem se počal dívat na věc z vážné stránky.

„Jaká to ohromná drzost,“ zvolal jsem. „Proč právě v mém domě? Kdo ji zavraždil?“

„To neříkají. Mám za to, sire Eustachu, že se ihned vrátíme do Anglie?“

„Není třeba, abyste se domníval něco takového. Proč bvchom se měli vraceti?“

„Policie –“

„Co je mi, pro Boha, do policie?“

„Ale vždyť je to váš dům!“

„To se zdá být spíše mým neštěstím,“ řekl jsem. „než mojí chybou.“

Guy Pagett zavrtil zasmušile hlavou.

„Vzbudilo by to nepříznivý dojem u voličstva,“ poznamenal smutně.

Nenahlížím, proč – avšak přece jen měl jsem dojem, že v takovýchto věcech Pagettovy instinkty jsou vždy správné. Když se to vezme kolem a kolem, nezmenší se tím vážnost člena parlamentu, když nějaká mladá, neznámá žena náhodou přijde a nechá se zavraždit v prázdném domě, který mu náleží – ale je zde ta okolnost, že nelze se ani nadít, jaký názor si o celé věci utvoří ctihodná britská veřejnost.

„Ke všemu je zavražděná cizinkou, což věc ještě zhoršuje,“ pokračoval chmurně Pagett.

Znovu jsem uvěřil, že má pravdu. Je-li hanebným mít zavražděnou ženu ve vlastním domě, ještě hanebnějším, je-li ona žena cizinkou. Jiná myšlenka mne pobouřila.

„Pro Boha,“ zvolal jsem, „jenom aby nám to nevydělalo Karolinu!“

Karolina mi vařila. Náhodou byla při tom ženou mého zahradníka. Nevím, jak jinak žije, jest však výtečnou kuchařkou. Naproti tomu James není dobrým zahradníkem – trpím mu však jeho lenost a dávám mu byt v domku jenom z toho důvodu, že mi Karolina výborně vaří.

„Nemyslím, že by chtěla po této události u nás zůstat,“ řekl Pagett.

„Vy jste vždycky příjemný chlapík –“ poznamenal jsem.

Myslím, že musím zpět do Anglie. Pagett jest zřejmě téhož názoru. A mimo to jest tu Karolina, již nutno upokojiti.

Po třech dnech:

Nemohu ani uvěřiti tomu, že někdo, kdo může v zimě odjet z Anglie, tak neučiní! Panuje tam ohavné počasí! – Všechny tyto starosti jsou mi velmi nepříjemné. Majitelé realitní kanceláře tvrdí, že po tom všem, co se veřejnost dozvěděla, nebude možno v nejbližší době pronajmouti onen dům. Karolina byla uklidněna – dvojnásobným platem. Mohli jsme ji poslati za tímto účelem telegram z Cannes, vždyť opravdu, jak jsem stále tvrdil, neměl náš návrat nejmenšího účelu. – Zítra odjedu zase zpět.

Druhého dne na to:

Přihodilo se velmi mnoho překvapujících věcí. Za prvé sešel jsem se s Augustem Milrayem, nejdokonalejším exemplářem starého osla, jakým se jen mohla nynější vláda pochlubit. Způsob, jakým mne v klubu zatáhl do klidného koutku, prozrazoval tajemnůstkařství, jakého jen diplomati jsou schopni. Hovořil se mnou o všem možném. O jižní Africe a o tamní průmyslové situaci. O vzrůstajících poplašných zprávách o stávce v Randu. O tajných příčinách, jež k této stávce vedly. Naslouchal jsem trpělivě, pokud jsem mohl. Konečně snížil svůj hlas až k šepotu a sdělil mi, že se přišlo na nějaké listiny, jež by měly být odevzdány přímo do rukou generála Smutse.

„Nemám žádné příčiny pochybovat o tom že máte úplně pravdu,“ řekl jsem mu, potlačuje zívání.

„Ale jak mu je máme doručiti? Naše postavení v celé této věci jest delikátní – velmi delikátní.“

„K čemu pak máte poštu?“ řekl jsem vesele. „Nalepte na ně známku za dvě penny a vhodte listiny do nejbližší poštovní schránky!“

Zdál se býti mým návrhem všecek poděšen.

„Drahý Pedlere! Co vás to napadá! Svěřiti je veřejné poště!“

Bylo mi vždycky záhadou, proč vláda zaměstnává královské kurýry a věnuje takovou pozornost svým důvěrným dokumentům.

„Nechcete-li je svěřiti poště, pošlete je po nějakém mladém úředníku ze zahraničního ministerstva. Bude rád, když si udělá výlet!“

„To je nemožné,“ pravil Milrey, potřásaje hlavou stařeckým způsobem. „Jsou zde důvody, drahý Pedlere, – ujišťuji vás, že zde jsou důvody, jež mluví proti tomu.“

„Nu, dobrá,“ řekl jsem vstávaje, „tohle vše je sice velmi zajímavé, musím však již odejít.“

„Ještě minutku, drahý Pedlere, prosím vás. Mezi námi řečeno, řekněte mi nyní, zda je to pravda, že zamýšlíte v dohledné době se podívat do Jižní Afriky? Víím, že máte určité důležité zájmy v Rhodesii a že otázka připojení Rhodesie ku Spojenému království jest jednou z otázek, na nichž máte přímo životní zájem.“

„Ano, zamýšlel jsem odcestovati tam asi za měsíc.“

„Nemohl byste snad tak učiniti dříve? Tento měsíc? Anebo ještě lépe tento týden?“

„Mohl bych,“ řekl jsem, dívaje se na něho s jistým zájmem. „Nevím však o tom, že by se mi tam nyní nějak obzvláště chtělo.“

„Prokážete vládě velikou – opravdu velikou službu. Nikdy vám toho nezapomenel!“

„Jinými slovy, chcete, abych vám dělal listonoše?“

„Zcela správně. Vaše postavení bude jaksi neoficiální a vaše cesta bona fide. Vše bude skvěle k vaší spokojenosti zařízeno.“

„Nu dobrá,“ řekl jsem zvolna. „Není důvodu, proč bych tak neučinil. Vždyť jediná věc, kterou bych toužebně rád učinil, je, abych se dostal pokud možno nejdříve z Anglie.“

„Naleznete v Jižní Africe velmi rozkošné podnebí.“

„Drahý brachu, znám dokonale tamější podnebí. Byl jsem tam již jednou krátce před válkou.“

„Jsem vám, Pedlere, skutečně zavázán velikým díkem. Pošlu k vám zítra po poslovi balíček. Musí býti odevzdán do vlastních rukou generála Smutse, rozumíte? Kilmorden Castle vypluje v sobotu – je to velmi pohodlná loď.“

Doprovodil jsem ho podél Pall Mall, než jsme se rozloučili. Potřásl mi vřele rukou a znovu mi vřele děkoval.

Kráčel jsem domů přemýšleje o podivných postranních cestách vládní politiky.

Druhého dne ráno mi oznámil můj sluha Jarvis, že nějaký pán si přeje se mnou hovořit v soukromé záležitosti, že však odmítl sdělit své jméno. Chovám vždycky přímo živelný odpor proti agentům pojišťoven a proto jsem řekl Jarvisovi, aby mu vyřídil, že ho nemohu přijmouti. Na neštěstí, Guy Pagget, když mi jednou skutečně měl býti užitečným, byl tou dobou nemocen, máje zkažený žaludek. Všichni tito snaživí, do úmoru pracující lidé mívají slabý žaludek a velmi lehce si ho zkazí.

Jarvis se vrátil.

„Onen pán mne požádal, sire Eustachu, abych vám řekl, že přichází od pana Milraye.“

Toto sdělení značně věc zjednodušilo. Za několik minut jsem stál v knihovně tvář v tvář svému návštěvníkovi. Byl to urostlý mladý chlapík s tmavou, opálenou tvář. Z koutka jednoho oka napříč až k čelisti se táhla jizva, znetvořující jinak hezký, ač jaksi lhostejný obličej.

„Nu,“ řekl jsem, „oč se jedná?“

„Posílá mne k vám, sire Eustachu., pan Milray. Mám vás doprovázeti do Jižní Afriky, jako váš sekretář.“

„Milý brachu,“ odvětil jsem, „mám již svého sekretáře. Nepotřebuji ještě jediioho.“

„Myslím, že ano, sire Eustachu. Kde je nyní váš sekretář?“

„Je nemocen, má zkažený žaludek,“ vysvětlil jsem mu.

„Jste si tím jist, že je to jen zkažený žaludek?“

„Ovšem, že ano. Trpívá tím často.“

Můj návštěvník se usmál.

„To může býti zkažený žaludek, ale nemusí. To se ukáže časem. Chci vám však jen říci, sire Eustachu, že pan Milray by nebyl docela nic překvapen, kdyby byl učiněn pokud odstraniti vašeho sekretáře z cesty.

Oh, o sebe se nemusíte bát – myslím, že přes moji tvář přelétl okamžitý záchvěv znepokojení – „vy nejste nijak ohrožen. Váš sekretář by mohl býti odstraněn, aby byl k vám snazší přístup. V každém případě však pan Milray si přeje, abych vás doprovázel. Výlohy plavby budou přirozeně naší věcí, musíte však učiniti nutné kroky za účelem vystavení pasu, jakobyste se rozhodl, že potřebujete druhého sekretáře.“

Tento mladý muž zdál se býti velmi rozhodným. Dívali jsme se upřeně jeden na druhého a byl jsem to já, který první odvrátil oči.

„Dobrá,“ řekl jsem svoluje.

„Neřeknete nikomu, že vás doprovázím!“

„Dobrá,“ znovu jsem odvětil.

Konečně, kdo ví, zda to nebude lepší, budu-li mít tohoto chlapíka u sebe. Zmocnila se mne však předtucha, že počínám brázditi hluboké vody. Právě, když jsem si myslil, že jsem dosáhl klidu!

Zastavil jsem svého návštěvníka, když se již chystal k odchodu.

„Snad by bylo správným, kdybych zvěděl jméno svého nového sekretáře!“ namítl jsem posměšně.

Okamžik přemýšlel.

„Harry Rayburn zdá se býti zcela vhodným jménem,“ poznamenal.

Bylo cosi zvláštního ve způsobu, jakým vyřkl tuto větu.

„Dobrá,“ řekl jsem po třetí.

Kapitola IX.

Anna pokračuje o dalším vyprávění.

Pro hrdinku románu jest velmi nedůstojné, dostane-li mořskou nemoc. V knihách čím více se moře zmítá a bouří, tím je hrdinka radši. Když kde kdo onemocní, ona samotinká s námahou udržujíc rovnováhu prohání se po palubě, vzdorujíc rozpoutaným živlům a má opravdovou radost z bouře. Lituji, že musím doznati, že při prvním výkyvu Kilmordenu jsem zbledla a pospíchala do kajuty. Sympatická žena,

obsluhující v kajutách, mne přijala a doporučovala mi suchou topinku a zázvorové pivo.

Po tři dny sténajíc zůstala jsem ve své kajutě. Všechna moje dosavadní pátrání úplně zapadla v zapomenutí. Neměla jsem více žádného zájmu na rozluštění tajemství. Byla to zcela jiná Anna, nežli ta, jež s jásotem vyrazila z kanceláře námořní dopravní společnosti a pospíchala po South Kensingtonském náměstí.

Skoro se nyní musím smáti, když si vzpomenu na svůj náhlý vstup do salonu. Paní Flemmingová tam byla samotná. Když jsem vstoupila, ohlédla se směrem ke mně.

„To jste vy, drahá Anno? Chtěla bych si s vámi o něčem pohovořit!“

„Nuže?“ tázala jsem se, potlačujíc netrpělivost.

„Slečna Emeryová nás opouští.“ Slečna Emeryová byla vychovatelkou. „Neměla-li jste dosud úspěchu při hledání nějakého místa, byla bych ráda, kdyby se vám to hodilo – bylo by to hezké, chtěla byste zůstat s námi pohromadě?“

Byla jsem dojata. Věděla jsem, že mne nechtěla takto zaměstnat. Byl to jen akt křesťanského milosrdenství, jenž ji přiměl k této nabídce. Pociťovala jsem v duši lítost, že jsem ji tajně tak nesprávně posuzovala. Vstala jsem a jakýsi vnitřní pud mi velel, abych přeběhla pokoj a prudce ji objala kolem krku. „Jste tak milá – a hodná! Tolik vám děkuji! Avšak nemohu přijmouti. – Odjíždím v sobotu do Jižní Afriky!“ Moje neočekávané objetí překvapilo onu hodnou dámu. Nebyla zvyklá tak náhlým projevům lásky. Moje slova ji ještě více překvapila.

„Do Jižní Afriky? Ach, drahá Aninko! Takový plán si musíme důkladně rozmyslet!“

To bylo poslední, co jsem chtěla. Vysvětlila jsem jí, že jsem si již opatřila lístek a že po svém příjezdu zamýšlím přijmouti místo komorné. Byla to jediná výmluva, na kterou jsem si právě mohla v tomto okamžiku vzpomenouti. Řekla jsem, že je v Jižní Africe veliká poptávka po komorných. Ujišťovala jsem ji, že se cítím dosti silnou, abych se dovedla postarat o sebe samu, takže na konec, pouštějíc mne s povzdechem úlevy ze svého objetí, smířila se bez dalších námitek s mým úmyslem. Když jsem se loučila, vsunula mi do ruky obálku. Nalezla jsem v ní pět úplně nových pětiliberních bankovek, a tato slova: „Doufám, že se neurazíte a že přijmete s ujištěním lásky k vám.“ Byla to velmi hodná, laskavá žena; Nemohla jsem sice s ní neustále žít pod touž střechou, přece jen jsem však poznala její vnitřní skutečnou cenu.

A tak jsem byla nyní zde, s dvacetipěti librami v kapse, tváří v tvář celému světu, vrhající se do svého dobrodružného podniku.

Čtvrtého dne mne konečně stewardka nutila, abych se odebrala nahoru na palubu. Podléhající dojmu, že dole budu rychleji umírat, odmítla jsem se vši rozhodností opustiti lož. Na to se mne pokusila zlákat sdělením, že se blížíme k Madeiře. V mém srdci vzklíčila nová naděje. Mohla bych opustiti loď, odebrati se na břeh a přijmouti tam místo komorné!! Všechno bych bývala dala za pevnou půdu pod nohama! Zahalena do plášťů a šálů byla jsem dovedena nahoru a jako nějaká bezvládná věc usazena do jedné ze židlí na palubě. Ležela jsem tam se zavřenýma očima, nenávidíc život. Pokladník lodi, světlavý mladý muž, s kulatou chlapeckou tváří, přišel ke mně a sedl si vedle mne.

„Dobrý den! Cítíte tak trochu lítost sama nad sebou, že?“

„Ano,“ odpověděla jsem, a při tom v duchu jsem cítila, že ho nenávidím.

„Oh, však vy se zotavíte v několika dnech! Měli jsme trochu ohavné a bouřlivé počasí, když jsme pluli kolem Jižní Francie, nyní však máme před sebou klidné moře. Zítra se již zúčastníte her na palubě.“

Neodpověděla jsem mu.

„Což myslíte, že se již nikdy neuzdravíte? Viděl jsem již lidi, kteří byli na tom mnohem hůře než vy, a za dva dny na to byla paluba plna jejich živosti a křiku. U vás tomu bude také tak.“

Necítila jsem se dosti bojovnou, abych mu řekla přímo do očí, že je lhář. Snažila jsem se vyjádřiti to aspoň pohledem. Na to žvatlal ještě nějakou dobu nějaká povzbuzující slova a potom se ohleduplně vzdálil. Lidé kolem mě přecházeli sem a tam, mnozí byli „na procházce“ ve veselých dvojicích, děti skotačily a mladí lidé se smáli. Na palubních židlích leželo ještě několik takových bledých trpitelů, jako jsem byla já.

Vzduch byl rozkošný, svěží, a slunce jasně zářilo na obloze. Pozvolna jsem cítila veselejší náladu a počala jsem pozorovati lidi kolem sebe. Jedna žena mne obzvláště zajímala. Bylo jí asi třicet roků, byla prostřední postavy, s velmi světlými vlasy a kulatou tvářinkou, v níž se dělaly důlky, a s velmi modrýma očima. Její šat, ač úplně jednoduchý, svědčil o onom nepopsatelném „stříhu“, jenž naznačoval zřejmě Paříž. Chovala se příjemně, ale zároveň sebevědomě, takže se mohlo mysliti, že jí loď patří.

Stewardi pobíhali sem tam po palubě lodi, poslouchající rozkazů. Měla svoji zvláštní židli a zřejmě nevyčerpatelnou zásobu polštářů. Asi třikrát změnila svůj úmysl, jak by si jeden z nich nejpohodlněji upravila. Přes to prese všechno zůstávala vábivou a okouzlující. Zdála se být příslušnicí oné vzácné rasy

lidí na světě, kteří vědí, co chtějí, dovedou se postarat, aby toho dosáhli a dovedou to zařídit tak, aniž by byli výbojnými. Myslila jsem si, jestliže se někdy uzdravím – což asi sotva kdy bude – že by mne velmi těšilo, kdybych si s ní mohla pohovořit.

Připluli jsme na Madeiru asi v poledne. Byla jsem stále ještě příliš mdlá, abych se mohla pohybovat, přece však jsem si se zájmem pozorně prohlížela pitoreskně vyhlížející obchodníky, kteří přišli na loď a rozprostřeli svoje zboží po palubě. Byly tam také květiny. Zabořila jsem nos do obrovské kytice sladkých, vlhkých fialek, a instinktivně jsem cítila, že je mi lépe. Myslila jsem si skutečně, že bych mohla vydržet až do konce plavby. A když moje stewardka počala hovořit o půvabech silné polévky z kuřat, toliko chabě jsem protestovala. Když však mi ji přinesla, s chutí jsem se do ní pustila.

Žena, o kterou jsem se zajímala, se odebrala na pevninu. Vrátila se provázena štíhlým mužem, vojenského vzhledu, s tmavými vlasy a tváří do bronzova opálenou, jehož jsem již předtím za dne pozorovala, jak přecházel sem a tam po palubě. Zařadila jsem ho ihned do počtu svých vysněných, silných, mlčelivých Rhodesainů. Byl asi 40 let star, vlasy mu již na skráních poněkud prokvétaly a bylo na snadě, že byl nejhezčím mužem na lodi.

Když mi stewardka přinesla jeden zvláštní šál, tázala jsem se jí, kdo je ona zajímavá žena.

„To je ve společnosti velmi známá dáma, šlechtična Clarence Blairová. Jistě jste o ní četla v novinách.“

Přikývla jsem, dívajíc se na ni se vzrůstajícím zájmem. Paní Blairová byla jistě známou osobou a byla považována za jednu z nejelegantnějších žen společnosti. Pozorovala jsem zálibně, že byla středem veškeré společnosti. Mnoho lidí se pokoušelo, aniž by zachovávali obvyklou společenskou formu – jak jen na lodi jest možno – navázat s ní známost. Obdivovala jsem se, s jakou zdvořilostí je dovedla držet v uctivé vzdálenosti. Zdálo se, že „adoptovala“ onoho statného mlčelivého muže vyhradně jen pro sebe a on také byl si zřejmě vědom výsady jemu vyhrazené.

Druhého dne rána paní Blairová, obešedši několikrát se svým pokorným průvodcem paluby, zastavila se k mému překvapení u mé židle.

„Jest vám dnes ráno poněkud lépe?“

Poděkovala jsem a řekla jsem jí, že dnes mám přece jenom silnější dojem, že vůbec žiji.

„Vypadala jste včera velmi nemocná. Soudili jsme s plukovníkem, že budeme mít příležitost vzrušující podívané na pohřeb na moři – vy však jste nás v tomto směru zklamala!“

Usmála jsem se.

„Jsem-li na čerstvém vzduchu, daří se mi dobře.“

„Nic jiného vám neschází, než čerstvý vzduch,“ řekl plukovník Ráce, usmívaje se.

„Být uzavřen v těchto dusných kabinách, to by zabilo každého,“ prohlašovala paní Blairová, usedajíc do židle po mém boku a propouštějíc nepatrným pokynem svého průvodce.

„Doufám, že jste si vzala kabinu na vnější straně lodi?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Drahé dítě! Proč si ji nevyměníte? Vždyť je zde dosti místností. Na Madeiru vystoupila spousta lidí a loď je poloprázdná. Promluvte si o tom s pokladníkem. Je to hezký, malý hoch – dal mi namísto mé původní, která se mi nelíbila, krásnou kabinu. Řekněte mu u oběda, až půjdete dolů.“

Zachvěla jsem se.

„Nemohu se ani hnouti.“

„Nebuďte bláhovou! Pojdte, projdeme se trochu spolu!“

Usmívala se na mne povzbudivě a na její tváři se objevily dolíčky. Zprvu jsem cítila velkou slabost v nohách, když však jsme rázně přešly nahoru a dolů, počala jsem se cítit veselejší a bylo mi lépe.

Když jsme dva nebo třikrát přešly palubu, opět se k nám přidružil plukovník Race.

„Z druhé strany paluby je možno spatřit vrcholek mysu Tenerifu!“

„Jistě? – Myslíte, že by bylo možno si jej ofotografovat?“

„Ne – ale to vás jistě neodstraší, abyste naň nezamířila svůj aparát a nevzala snímek!“

Paní Blairová se usmála.

„Jste krutý! Některé moje fotografie jsou přece velmi dobré.“

„Řekl bych, že skutečně dobré jsou asi tři ze sta.“

Všichni jsme se odebrali na druhou stranu paluby. Zde týčil se před námi, pokryt sněhem a záře bělostí, zahalen v delikátně zarůžovělou mlhu, vrchol Tenerifu. Vyrasila jsem ze sebe výkřik rozkoše. Paní Blairová běžela pro aparát.

Nevšímajíc si nikterak Raceových uštěpačných poznámek, energicky brala snímek za snímkem.

„Ach, jsem již má konci filmu. Oh,“ řekla mrzutě, „měla jsem po celou tu dobu příklop na objektiv.“

„Vždycky se rád dívám na dítě, když dostane novou hračku,“ zamumlal Race.

„Vy jste strašný člověk – ale, abyste věděl, vzala jsem si ještě jeden film!“

A vyňala jej vítězoslavně z kapsy svého sweatru. Náhlý výkyv lodi porušil její rovnováhu a když sáhla po zábradlí, aby se udržela na nohou, svitek filmů jí přepadl přes okraj paluby.

„Oh,“ zvolala paní Blairová, komicky zaražena. Naklonila se přes zábradlí. „Myslíte, že spadl do moře?“

„Ne, měla jste jistě dosti štěstí a rozbila jste jím nanejvýš toliko nějakému nešťastnému stewardovi dole pod námi hlavu!“

Nějaký malý hoch, jenž nepozorován sem přišel, mohutně zatroubil několik kroků za námi na lodní trubku.

„K obědu,“ řekla paní Blairová nadšeně. „Neměla jsem od snídaně ničeho v ústech, vyjma dvou šálků hovězí polévky. Půjдете k obědu, slečno Beddingsfeldová?“

„Ano,“ řekla jsem váhavě. „Cítím také, že mám trochu hlad.“

„To je skvělé. Víím, že sedíte u stolu s lodním pokladníkem. „Řekněte si mu o onu kabinu!“

Odebrala jsem se dolů do salonu a usedla na své místo. Počala jsem jísti, zprvu jen tak, aby se neřeklo, ale na konec jsem snědla ohromné množství pokrmů. Můj přítel z včerejšího dne mi slíbil, že moje věci budou bezodkladně přestěhovány do některé z vnějších kabin.

Byli isme u stolu jen čtyři, já, dvě starší dámy a jakýsi misionář, jenž stale jen hovořil „o našich ubohých černých bratrech“.

Dívala jsem se po ostatních stolech. Paní Blairová seděla u kapitánova stolu, vedle ní seděl plukovník Race. Naproti kapitánovi seděl distingovaný prošeďivělý muž. Povšimla jsem si již mnoha lidí na lodi, tento muž se však dosud neobjevil neboť sotva by býval jinak unikl mé pozornosti. Byl štíhlý a zamklý a měl tak zvláštní, zlověstný výraz tváře, že jsem jím byla takřka polekána. Tázala jsem se pokladníka, kdo to je.

„Onen muž? Oh, to je sekretář sira Eustacha Pedlera. Ubožák, prodělal strašnou mořskou nemoc a dosud se ani neukázal. Sir Eustach si vzal s sebou dva sekretáře a oba dva trpěli hrozně mořskou nemocí. Ten druhý ještě ani nevstal z lože. Tenhle se jmenuje Pagett.“

Tak tedy sir Eustach Pedler, majitel Mill House, byl na palubě! – Je to patrně jen náhoda, – či snad přece

– „Onen pán, co sedí vedle kapitána jest sir Eustach,“ pokračoval můj zpravodaj. „Nafoukaný starý osel!“

Čím déle jsem si prohlížela sekretářovu tvář, tím méně se mi líbila. Její neobyčejná bledost, pátravé oči s těžkými víčky a zvláštním způsobem zploštělá lebka – to vše mne naplňovalo pocitem odporu a jakési neurčité bázně před ním.

Opouštějíc salon touž dobu, jako on, ocitla jsem se těsně za ním, když kráčel nahoru na palubu. Mluvil se sirem Eustachem a zaslechla jsem úryvek jich rozhovoru.

„Podívám se tedy ihned po nějaké kabině, ano? Ve vaší není naprosto možno pracovati, ináte tam tolik zavazadel!“

„Milý brachu,“ odpovídal mu sir Eustach. „Moje kabina jest především určena k tomu, abych v ní spal a za druhé, abych se pokoušel v ní oblékati. Neměl jsem nikdy v úmyslu vám dovoliti, abyste se v ní roztahoval a tropil tam pekelný hřmot se svým psacím strojem.“

„Právě proto tvrdím, sire Eustacha, že musíme naléztí místo, kde bychom mohli pracovati.“

Na to jsem se od nich vzdálila a sešla dolů, abych se podívala, zda už je v proudu moje přestěhování.

Zastihla jsem svého stewarda v plné práci.

„Dostala jste nádhernou kabinu, slečno, na palubě D. Číslo 13.“

„Oh ne!“ zvolala jsem. „N e c h c i 13!“

13 je jediná věc, před níž mám pověřčivou hrůzu. Opravdu byla to velmi krásná kabina. Prohlížela jsem ji, rozmýšlela jsem se, přece však nakonec bláhová pověřčivost zvítězila. Obrátila jsem se skoro plačky na stewarda.

„Není zde ještě nějaká kabina, kterou bych mohla dostat?“

Steward se zamyslíl.

„Ano, je tu sedmnáctka, v řadě kabin na pravé straně lodi. Byla dnes ráno prázdná, zdá se mi však, že již byla někomu přidělena. Přes to však, poněvadž v ní dosud nejsou věci onoho cestujícího a páni nejsou tak pověřčiví jako dámy, troufám si tvrditi, že nebude ničeho namítati proti výměně.“

Uvítala jsem s povděkem toto tvrzení a steward odběhl, aby si vyžádal svolení pokladníkovu. Vrátil se, usmívaje se.

„Již je vše v pořádku, slečno. Můžeme tam jíti.“

Vedl mne ku kabině čís.17. Nebyla tak veliká jako čís.13, shledala jsem ji však úplně vyhovující.

„Ihned vám sem přenesu vaše věci,“ řekl mi steward.

Jen to dořekl, muž se zlověstnou tváří (jak jsem ho v duchu přezděla), se objevil u dveří.

„Promiňte,“ pravil, „ale tato kabina jest vyhrazena pro sira Eustacha Pedlera.“

„To je správné, pane,“ vysvětloval steward. „Místo ní jsem však zařídil kabinu čís.13.“

„Nikoliv, mám dostati čís.17.“

„Kabina číslo 13 je lepší – větší,“

„Vybral jsem si zvlášť kabinu čís.17 a pokladník mi řekl, že ji mohu dostati.“

„Lituji,“ řekla jsem chladně. „Avšak číslo 17 bylo přiděleno mně!“

„S tím nemohu nikterak souhlasiti.“

V tom se do rozmluvy rázně vložil steward:

„Druhá kabina je stejná jako tato, ba lepší.“

„Chci číslo 17.“

„Co to vše má znamenat?“ tázal se nový hlas. „Stewarde, položte sem moje věci! Tohle je moje kabina!“

Byl to můj soused při obědě, důstojný pan Eduard Chichester.

„Promiňte, prosím,“ řekla jsem. „To je moje kabina.“

„Byla přidělena siru Eustachu Pedlerovi,“ řekl zase pan Pagett.

Všichni jsme byli poněkud rozčileni.

„Lituji, že se musím s vámi o to přítí,“ řekl Chichester s mírným úsměvem, kterým nadarmo se snažil zastříti pevný úmysl prosaditi svou vůli. Pokorní lidé bývají vždycky neústupní, toho jsem si již dávno povšimla.

Vklínil se po těchto slovech bokem do dveří.

„Vy máte mít osmadvacítku na levé straně,“ řekl mu steward. „Je to velmi hezká kabina.“

„Lituji, musím však trvati na tom, co jsem řekl. Číslo 17 bylo slíbeno mně!“

Dostali jsme se do slepé uličky. Každý z nás byl pevně rozhodnut, že neustoupí. Přesně řečeno, mohla jsem se vzdáti sporu a zjednodušiti věc tím, že bych přijala nabízenou mi kabinu čís.28. Pokud jsem nemusela vzítí právě třináctku, bylo mi celkem lhostejno, jakou mám kabinu. Však nyní se krev ve mně vzbouřila. Neměla jsem nejmenšího úmyslu být první osobou, jež ustupuje z cesty. Kromě toho jsem nenáviděla Chichestera. Měl falešné zuby, které cvakaly, když jedl. Mnoho lidí bylo nenáviděno pro daleko malichernější příčiny.

Všichni jsme znovu tvrdili totéž. Steward nás čím dále tím důrazněji ujišťoval, že obě druhé kabiny jsou lepší. Nikdo z nás mu však nevěnoval pozornosti.

Pagett počínal ztráceti chladnou mysl. Chichester zůstával neustále klidným, rovněž tak já, ač jsem se přemáhala. Až dosud nikdo z nás nechtěl ustoupiti, ani o píd’.

Náhle se ke mně steward naklonil, pošeptal mi několik slov a ihned jsem pochopila, co mám dělati.

Zmizela jsem skromně ze scény. Měla jsem dosti štěstí, neboť takřka bezprostředně na to potkala jsem pokladníka.

„Oh, prosím vás,“ oslovila jsem ho, „řekl jste mi přece, že mohu dostati kabinu čís.17? Ostatní nechtějí odtud odejiti. Pan Chichester a pan Pagett. Zařídíte zajisté, abych ji dostala, že?“

Říkávám vždycky, že není nad námořníky, pokud jde o vlídné chování se k ženám. Můj malý pokladník rozhodl se ku skvělému činu. Vešel na scénu, oznámil oběma, že číslo 17 jest mojí kabinou a ponechal jim na vůli, buď vzítí si kabinu čís.13 a 28, anebo zůstati tam, kde jsou.

Dovolila jsem svým očím, aby mu vyjádřily za jakého hrdinu jej považují a pak jsem se zařídila ve své nové državě. Malá hádka mi nemálo prospěla. Moře bylo naprosto klidné, počasí den ze dne teplejší.

Mořská nemoc byla včci dávno zapomenutou.

Odebrala jsem se na palubu, kde jsem se nechala zasvětit do tajů hry „quoits“. Kromě toho jsem zapsala své jméno pro různé sporty. Čaj byl podáván na palubě a jedla jsem s velkou chutí. Po čaji jsem hrála s několika mladými, příjemnými muži na lodích obvyklou hru „shovel-board“. Byli ke mně neobyčejně laskaví. Cítila jsem velké uspokojení a rozkoš ze života.

Když nás překvapil hlas lodní trouby, značící, že jest čas ustrojiti se k večeři, pospíchala jsem do své nové kabiny. Tam na mne čekal steward se starostlivou tváří.

„Ve vaší kabině jest ohavný zápach, slečno. Nemohu vůbec zjistiti, co tak páchne, pochybuji však, že zde budete moci spáti. Myslím, že jest ještě jedna kabina nahoře na palubě C. Mohla byste se tam odebrati – aspoň rozhodně na dnešní noc.“

Zápach byl opravdu tak strašně silný, že se dělalo až nevolno. Řekla jsem stewardu, že si věc rozmyslím během oblékání. Rychle jsem se oblékala, čichajíc s odporem zápach.

Co to jen bylo za zápach? Mrtvá krysa? Nikoliv, bylo to ještě něco mnohem horšího – úplně odlišného. A přece jsem to znala! Byl to zápach, který jsem již jednou cítila. Něco – ach, již jsem na to přišla! Je to assafoetida! Za války jsem pracovala po krátký čas v nemocnici v lékárně a tam jsem měla příležitost

seznámiti se s tímto hnusně páchnoucím lékem čertovolejnem.

Byla to assafoetida. Ale jak –

Klesla jsem na pohovku, rychle o věci přemýšlejíc. Někdo nasypal do mé kabiny špetku prášku assafoetidy. Ale proč? Snad proto, abych ji vyklidila? Proč tak usilovně se snažili mne odtud dostat? Počala jsem posuzovati odpolední scénu poněkud jiného hlediska. Co bylo příčinou toho, že tolik lidí se snažilo obsadit kabinu čís. 17?

Vždyť druhé dvě kabiny byly lepší, proč tedy oba mužové tak houževnatě se drželi kabiny čís.17?

17. Jak se neustále setkávám s tímto číslem! Sedmnáctého jsem vyplula ze Southamptonu. Bylo to sedmnáctého – tu náhle jsem se zarazila, sotva dechu popadajíc. Rychle jsem otevřela šatník a vyňala z něho svůj drahocenný papír, ukrytý v několika stočených punčochách.

17 I 22. Považovala jsem to za datum, za datum odjezdu Kilmorden Castle. Patrně jsem se mýlila. Když jsem počala o věci přemýšlet, tu mi napadlo, zda by mohl někdo, kdo napsal nějaké datum, pokládati za nutné napsati netoliko rok, nýbrž i měsíc. A jednička? Značila patrně dobu – jednu hodinu. Pak musí být 22 datum. Otevřela jsem svůj malý kapesní kalendářík.

Zítra bude dvaadvacátého!

Kapitola X.

Byla jsem strašlivě rozčilená. Byla jsem si jista, že jsem přece jen učinila úspěšný krok ku předu po správné stopě. Jediná věc byla jasnou, že se nesmím ani hnouti ze své kabiny. Zápach assafoetidy se dal již snést. Znovu jsem se jala přezkoumávati všechny události.

Zítra bude dvaadvacátého a o jedné hodině po půlnoci nebo po poledni se mělo něco státi. Zvolila jsem jednu hodinu v noci. Za šest hodin se to budu moci dozvědět.

Ani již nevím, jak jsem ztrávila večer. Vrátila jsem se velmi záhy do své kabiny. Řekla jsem stewardce, že mám rýmu a že necítím zápachu. Přes to zdála se být zarmoucená, setrvala jsem však na svém rozhodnutí.

Zdálo se mi, že večer ubíhá nekonečně. Lehla jsem si jen tak na lože, očekávajíc však, že budu nucena vstáti, zabalila jsem se clo tlustého flanelového županu a na nohy natáhla trepky. Takto jsouc ustrojena, byla jsem přesvědčena, že budu moci vyskočiti a převzít činnou roli, ať se přihodí cokoliv.

Co jsem očekávala, že se stane? Ani sama jsem nevěděla. Roztodivné představy, většinou divoké a nepravděpodobné se mi kmitaly hlavou. O jedné věci jsem však byla pevně přesvědčena, že o jedné hodině se něco stane.

V různých časových intervalech jsem slyšela svoje spolucestující, jak se ubírají na lože. Úryvky rozhovorů, smích a přání dobré noci zalétalo ke mně otevřeným oknem nade dveřmi. Pak nastalo ticho. Většina světel byla zhasnuta. Venku na chodbě však dosud svítila jedna lampa, od níž se odráželo trochu světla do mé kabiny. Slyšela jsem osm úderů na zvon, což znamená na lodi půlnoc, čtyři hodiny osm hodin a poledne. Čas mezi těmito hodinami jest hlášen vždy tolika údery na zvon, kolikrát uplynula půl hodina, počínaje jedním úderem v půl jedné, půl páté a půl deváté. Hodina, jež potom následovala, zdála se být nejdelší v mém životě. Pokradmu jsem se dívala na hodinky, abych se ujistila, že jsem nepropásla oné doby.

Byly-li moje závěry chybné, to jest nepřihodí-li se ničeho o jedné hodině, budu si moci říci, že jsem prohloupila a že jsem utratila celé svoje jmění, honíc se za prchavými přeludy. Srdce mi bolestně tlouklo. Dvě rány na zvon mi zazněly nad hlavou. Jedna hodina!... Nic! Slyš – co to bylo? Zaslechla jsem lehké kroky běžících nohou, – někdo běžel po chodbě.

Potom se rozlétly s prudkostí výbuchu bomby dveře mé kabiny a jakýsi muž doslova vpadl dovnitř.

„Zachraňte mne,“ zvolal plačtivým hlasem. „Pronásledují mne!“

Nebyl nyní čas ani na vyptávání ani na vysvětlování. Venku jsem slyšela nové kroky. Měla jsem asi čtyřicet vteřin k jednání. Vyskočila jsem a stanula tváří v tvář proti cizinci uprostřed kabiny.

Kabina není nijak vhodným úkrytem pro muže vysokého šest stop. Odtáhla jsem jednou rukou svůj veliký lodní kufr. Muž vklouzl za něj pod moje lože. Nadzvedla jsem víko. Současně druhou rukou jsem otevřela ve stěně zasazené umývadlo. Stačil obratný pohyb a moje vlasy byly svázaný do tenkého uzlu nahoře na hlavě. Posuzován dle toho, jak mi slušel, nebyl nijak uměleckým výtvozem, z jiného hlediska však byl naprosto dokonalým dílnem. Dáma s vlasem stočeným do tak neúhledného uzlu a sahající právě po kousku mýdla do svého lodního kufru, aby si dobře umyla krk, mohla býti sotva podezřívána, že ukrývá nějakého uprchlíka. Sotva jsem tak učinila, ozvalo se zaklepání na dveře, a aniž bylo vyčkáno výzvy ke vstupu, dveře se znovu rozlétly.

Ani nevím, co jsem očekávala, že spatřím. Snad jsem měla mlhavou představu, že přijde pan Pagett,

máváje revolverem, anebo můj přítel misionář s pytlíkem písku, anebo nějakou jinou zhoubnou zbraní. Zcela jistě jsem však nečekala, že spatřím stewardku, jež měla noční službu, s pátravou tváří a vzhledem odpovídajícím vší možné důstojnosti.

„Promiňte slečno, myslela jsem, že jste volala.“

„Nikoli,“ řekla jsem, „nevykřikla jsem.“

„Je mi líto, že jsem Vás vyrušila.“

„To nevadí,“ odvětila jsem. „Nemohla jsem usnouti. Myslila jsem, že mi bude dělati dobře, jestliže se umyji.“ Řekla jsem to tak, jakoby to byla věc, kterou jsem pravidelně nedělávala.

„Je mi opravdu velmi líto,“ řekla znovu stewardka. „Ale je zde na blízku nějaký pán, je poněkud opilý a bála jsem se, že by mohl vejít do některé dámské kabiny a polekati některou dámu.“

„To je hrozné,“ řekla jsem, tváříc se znepokojena. „Přece by sem nemohl vejít, či myslíte, že ano?“

„Ah, nemyslím, slečno. Kdyby tak učinil, prosím, zazvoňte. Dobrou noc!“

„Dobrou noc!“

Otevřela jsem dvře a rozhlížela jsem se po chodbě. Vyjma postavy vzdalující se stewardky, nebylo nikoho na blízku.

„Opilý!“ Tak to bylo vysvětlení celé věci. Nadarmo jsem tedy vynaložila veškeren svůj herecký talent.

Odsunula jsem o něco dále svoje lodní zavazadlo a řekla jsem:

„Okamžitě vylezte, prosím,“ hlasem velmi ostrým.

Nedostalo se mi odpovědi. Nakoukla jsem pod postel. Můj návštěvník ležel bez pohnutí. Zdálo se, že spí.

Zatřásla jsem jím za rameno. Ani se nehnul.

„Úplně opilý,“ myslila jsem plna úzkosti. „Co si s ním počnu?“

Pak jsem spatřila cosi, po čem se mi zatajil dech v prsou, totiž šarlatovou skvrnu na podlaze. Napjala jsem veškeré svoje síly, až se mi podařilo vytáhnouti ho doprostřed kabiny. Mrtvolná bledost jeho tváře nasvědčovala tomu, že omdlel. Dosti snadno jsem poznala příčinu této mdloby. Byl bodnut pod levou lopatkou – ošklivou hlubokou ranou. Svlékla jsem mu kabát a usedla jsem, abych mu ji ošetřila.

Při prvním dotyku studené vody přišel k sobě a pak se posadil.

„Držte klidně prosím,“ řekla jsem.

Byl jedním z oněch mladých mužů, kteří velmi rychle znovu nabudou svých sil. Postavil se na nohy a stál přede mnou, poněkud vrávoraje.

„Děkuji, nepotřebuji, abyste se k vůli mně namáhala!“

Jeho chování bylo vzdorovité, skoro urážlivé. Ani slova díky – ani sebe menší projev konvencionálního uznání!“

„Je to ošklivá rána! Musíte mne nechat, abych ji obvázala!“

„Neučiníte ničeho takového!“

Promluvil tato slova tak prudce, jakobych ho prosila o nějakou milost. Moje jinak klidná povaha se ve mne vzbouřila.

„Nemohu vám právě blahopřáti vašemu chování,“ řekla jsem chladně.

„Konečně – mohu vás zbaviti své přítomnosti.“ Vykročil směrem ku dveřím, zapotácel se však přitom.

Rychlým pohybem jsem ho přinutila, aby usedl na pohovku.

„Neblázněte,“ řekla jsem mu beze všech okolků. „Nechcete přece svojí krví potřísniti celou loď, že?“

Zdálo se, že pochopil závažnost tohoto důvodu, poněvadž klidně usedl, zatím co jsem mu obvazovala ránu, jak nejlépe jsem uměla.

„Tohle,“ řekla jsem, poklepávajíc zlehka na obvaz, „prozatím postačí. Jste již nyní lépe naladěni, a ochoten mi říci, co to vše znamená?“

„Je mi líto, že nemohu ukojiti vaši oprávněnou zvědavost.“

„Proč ne?“ řekla jsem nevrle. Ušklíbl se odporně.

„Chcete-li, aby se nějaká věc rozhlásila, jen ji řekněte ženě. Jinak držte jazyk za zuby.“

„Myslíte, že nedovedu zachovávat tajemství?“

„Nemyslím – jsem o tom přesvědčen.“

Při tom povstal.

„V každém případě,“ řekla jsem zlomyslně, „budu moci aspoň trochu rozhlašovati to, co se dnes večer přihodilo,“

„Nepochybuji ani dost málo, že tak učiníte,“ řekl lhostejně.

„Jak se můžete odvážit k takovéto poznámce?“ zvolala jsem zlostně.

Stáli jsme proti sobě, blýskající jeden na druhého očima s divokostí roztrpčených nepřátel. Tu jsem si poprvé povšimla podrobněji jeho zjevu, krátce ostříhaných černých vlasů, vystouplé čelisti, jizvy táhnoucí

se přes celou opálenou tvář a zvláštních světlých, šedých očí, které se dívaly do mých s jakýmsi bezohledným, těžko popsatelným posměškem. V jeho osobě bylo cosi nebezpečného.

„Dosud jste mi nepoděkoval za to, že jsem vám zachránila život!“, poznamenala jsem s předstíranou vlídností.

Zde jsem ho zasáhla. Věděla jsem, jak sebou znatelně trhl. Uvědomila jsem si, že je mu nepříjemné, je-li mu připomínáno, že mi vděčí za svůj život. Nestarala jsem se však o to. Chtěla jsem ho ranit. Ještě nikdy jsem si tolik nepřála někoho urazit, jako nyní jeho.

„Přál bych si toužebně, kdybyste tak bývala neučinila!“ vybuchl. „Bylo by lépe pro mne, kdybych byl mrtev a prost všeho.“

„Jsem ráda, že uznáváte svůj závazek. Nemůžete se z něho vykroučiti. Zachránila jsem vám život a čekám, že mi za to alespoň řeknete ‚děkuji‘.“

Kdyby bylo možno pohledem zabít, myslím, že by mne býval po těchto slovech zabil. Drsně přešel kolem mne. U dveří se obrátil a řekl mi přes rameno:

„Nebudu vám děkovat – dnes ani kdy jindy. Uznávám však svůj dluh. Přijde den, kdy jej splatím.“

Odešel, zanechav mne o samotě se zařatými pěstmi a se srdcem bušícím jako zvon.

Kapitola XI.

Oné noci nedošlo již ku žádným dalším vzrušujícím událostem. Nasnídala jsem se v posteli a vstala pozdě dopoledne. Když jsem přišla nahoru na palubu, paní Blairová mne srdečně pozdravila.

„Dobré jitro, cikánečko, sedněte si zde vedle mne! Vypadáte jako byste se nebyla právě dobře vyspala.“

„Proč mne tak nazýváte?“ tázala jsem se jí, když jsem poslušně usedla vedle ní.

„Není vám to vhod? Hodí se to jaksi na vás. Již hned poprvé, co jsem vás spatřila, jsem vás tak v duchu nazvala. Je ve vás jakýsi cikánský prvek, který vás činí tak odlišnou od jiných lidí. Jsem plně přesvědčena, že vy a plukovník Race jste jediní dva lidé, kteří mne neunudí až k smrti, mluvím-li s nimi.“

„To je zvláštní,“ řekla jsem. „Myslela jsem si totéž o vás – jenom že ve vašem případě je to pochopitelnější. Vždyť jste taková – takový neobyčejně dokonalý umělecký výtvar.“

„To není špatně řečeno,“ odpověděla paní Blairová, přikyvujíc hlavou. „Vypravujte mi vše o sobě, cikánečko. Proč se ubíráte do Jižní Afriky?“

Vyprávěla jsem jí cosi o otcově životní práci.

„Tak vy jste tedy dcerou Karla Beddingfelda? Považovala jsem vás za obyčejnou maloměstskou slečinku!

Ubíráte se do Broken Hillu, abyste tam vykopala ještě nějaké lebky?“

„Moždá,“ řekla jsem opatrně. „Avšak mám právě tak dobře ještě jiné plány.“

„Hleďme, jaké vy jste všetečné děvčátko! – Vypadáte však po ránu unavena. Nespala jste dobře? Jsem-li na palubě lodi, sotva se ubráním spánku. Říká se, že deset hodin spí jen blázen! Já bych mohla spát třebaš dvanáct!“

Při tom zívla, vyhlízejíc jako malé kotě. „Nějaký hlupák steward mne probudil za noci, aby mi vrátil onen svitek filmů, který jsem včera upustila. Učinil to nanejvýš melodramatickým způsobem, prostrčil ruku ventilátorem a pustil je skoro doprostřed mé kabiny. V prvním okamžiku jsem se domnívala, že je to puma!“

„Zde je váš plukovník,“ řekla jsem, když se objevila na palubě štíhlá vojenská postava plukovníka Raceho.

„To není naprosto můj plukovník. Ve skutečnosti obdivuje velmi vás, milá cikánečko. Proto neutíkejte odtud.“

„Chci si ovinouti něco kolem hlavy. Bude to mnohem pohodlnější než klobouk.“

Na to jsem rychle odběhla. Nevím ani sama proč, ale nebylo mi volno ve společnosti plukovníka Raceho.

Byl jedním z oněch málo lidí, kteří bylo s to mne poplašit.

Seběhla jsem dolů do své kabiny a počala jsem hledat nějakou širokou stuhu, nebo závoj do auta, kterým bych mohla zkrotit své neposlušné kadeře. Jsem vůbec velmi pořádnou dívkou, mám ráda, jsou-li všechny moje věci určitým způsobem srovnány a udržuji je v pořádku. Hned jakmile jsem otevřela zásuvku, shledala jsem, že se někdo přehrabával v mých věcech. Všechno bylo převráceno na ruby a prohledáno. Nahlédla jsem do ostatních zásuvek a do skříňky, jež visela na zdi. Svědčily o tomtéž. Vypadalo to, jakoby někdo vykonal u mne spěšnou bezvýslednou prohlídku, pátraje po nějaké věci.

Usedla jsem s vážnou tvář na okraj lůžka. Kdo prohlížel moji kabinu a po čem pátral? Snad po onom půlaršíku papíru s naškrábanými číslicemi a slovy? Zavrtěla jsem hlavou, neuspokojena. Ta poznámka na něm náležela nyní již minulosti. Či co by to vůbec mohlo být?

Chtěla jsem přemýšlet. Události včerejší noci, ač vzrušující, nevnesly ve skutečnosti do celé věci ani

trochu světla. Kdo byl onen mladý muž, jenž tak náhle vpadl do mé kabiny? Byl to někdo z lodní posádky,

anebo cestující? Kdo ho bodl? A proč? A proč, pro Boha, zde stále tak nápadně přicházela v úvahu kabina č. 17? Vše bylo zahaleno tajemstvím, nebylo však žádné pochyby o tom, že „Kilmorden Castle“ bude dějištěm nějakých velmi záhadných událostí.

Počítala jsem na prstech lidí, jež bylo nutno bedlivě pozorovati.

Vyloučíc svého nočního návštěvníka ze včerejška, slibujíc si však v duchu, že zítra neb některého příštího dne ho vypátrám na lodi, vybrala jsem tyto osoby, jež jsem uznala za hodné své pozornosti.

1. Sir Eustach Pedler. Byl majitelem Mill House a jeho přítomnost na lodi „Kilmorden Castle“ zdála se působiti dojmem zvláštní shody okolností.

2. Pan Pagett, zlověstně vyhlížející sekretář, jehož usilovná snaha obdržeti kabinu č. 17 byla tak neobyčejně nápadnou. N. B. Musím vypátrati, zda byl se Sirem Eustachem v Cannes.

3. Důstojný pan Chichester. Jediné, co jsem měla proti němu, byla jeho neústupnost ve snaze dostati sedmnáctku, jež možná vyplývala pouze z jeho podivné povahy. Tvrdohlavost může být často hroznou necností.

Rozhodla jsem se, že nebude na škodu promluvit si pár slov s panem Chichesterem. Kvapně jsem si uvázala hedvábný šátek kolem svých neposlušných kadeří a vrátila jsem se na palubu, dychtíc provésti tento záměr. Štěstí mi přálo. Moje „kořist“ se opírala o zábradlí, srkajíc hovězí polévku. Přistoupila jsem k němu.

„Doufám, že se již na mne nezlobíte k vůli kabině č. 17,“ oslovila jsem ho, usmívajíc se, jak nejlépe jsem dovedla.

„Nesluší se na křesťana, aby se oddával hněvu,“ odvětil chladně. „Avšak pokladník mi slíbil výslovně tuto kabinu.“

„Pokladníci mívají velmi mnoho práce, že?“ poznamenala jsem. „Myslím, že se jim občas stane, že na něco zapomenou.“

Pan Chichester na to neodpověděl.

„Je tohle vaše první návštěva Afriky?“ tázala jsem se, zapřádajíc další rozhovor.

„Jižní Afriky ano. Poslední dvě léta působil jsem však již mezi kanibalskými kmeny ve vnitrozemí Východní Afriky“

„Ach, to musilo být hrozné! Stalo se vám někdy, že jste jen tak tak unikl?“

„Jak to unikl?“

„Myslím – před snědením.“

„Neměla byste mluvit o posvátných věcech s takovou lehkovážností, slečno Beddingfeldová!“

„Promiňte, nevěděla jsem, že kanibalismus je posvátnou věcí,“ pichlavě jsem namítl.

Sotva jsem to dořekla, nová myšlenka mi prolétla hlavou. Ztrávil-li pan Chichester poslední dva roky opravdu v africkém vnitrozemí, jak to přišlo, že není více opálen? Jeho pleť byla růžová a bílá jako pleť dítěte. Zde bylo něco podezřelého. Přes to bylo jeho chování i hlas v naprostém souladu s jeho povoláním. Snad až příliš mnoho. Vypadal – anebo nevypadal – spíše jako herec, hrající úlohu duchovního!“

Při této příležitosti rozpomínala jsem se na faráře, jež jsem poznala v Little Hampsley. Některé jsem měla ráda, jiné ne, zcela jistě však ani jeden z nich nevypadal tak jako pan Chichester. Byli takoví, řekla bych lidští, – kdežto on byl příliš povzneseným.

Když jsem tyto věci v duchu rozebírala, kráčel kolem nás po palubě sir Eustach Pedler. Právě když se octl po boku pana Chicheстера, zastavil se, zdvihl jakýsi kousek papíru a podáváje mu jej, poznamenal:

„Upustil jste něco.“

Kráčel dále, aniž by se s námi zastavil, a proto také jistě nepozoroval vzrušení páně Chichesterovo. Za to já jsem si toho povšimla. Nález věci, kterou utrousil, ať už to bylo cokoli, nesmírně jej totiž vzrušil.

Všecek chorobně sezelenal a zmačkal onen kousek papíru v kuličku. Moje podezření se zvětšilo stonásobně.

Podíval se mi do očí a kvapně vysvětloval.

„Byl to útržek kázání, jež jsem skládal,“ řekl s rozpačitým úsměvem,

„Tak?“ odvětila jsem zdvořile.

To byl jistě asi pěkný útržek kázání! Ach ne, pane Chichestere, to byla tuze slabá výmluva – směšně slabá!

Za chvílku zakoktal nějakou omluvu a opustil mne. Přála jsem si, oh, jak toužebně jsem si přála, abych bývala já onou osobou, jež zvedla papír, a nikoliv sir Eustach Pedler! Jedno bylo jasné, pan Chichester nesmí být vyňat z mého seznamu podezřelých, naopak skoro bych ho měla dáti na první místo oněch tří mužů!

Když jsem se po lunchi odebrala do salonu, kde se podávala káva, viděla jsem, že sir Eustach a Pagett seděli s paní Blairovou a plukovníkem Racem. Paní Blairová mne přivítala s úsměvem, takže jsem přistoupila blíže a připojila se k nim. Hovořili právě o Itálii.

„Ale to opravdu svádí k omylu,“ zdůrazňovala paní Blairová. „Aqua calda by měla ve skutečnosti znamenati studenou – a nikoliv teplou vodu.“

„Je vidět, že jste se neučila latinsky,“ prohodil s úsměvem sir Eustach.

„Muži si tolik zakládají na té svojí latině,“ řekla paní Blairová. „Ale přesto jsem zpozorovala, že kdykoliv je požádáte, aby vám přeložili nějaký latinský nápis ve starých chrámech, nikdy toho nedovedou. Rozpačitě odkašlávají a koktají a nakonec se z toho nějak vykroutí.“

„Zcela správně,“ pravil Race. „Já to také tak vždycky dělám.“

„Přes to však miluji Italy,“ paní Blairová pokračovala. „Jsou tak ochotní – že to až uvádí člověka do rozpaků. Otážete-li se jich na cestu někam, na místo, aby řekli ‚první ulice v pravo, druhá v levo‘, aneb udali nějaký jiný směr, vychrlí ze sebe celou spoustu dobře míněných pokynů a když popletení na ně vyvalíte oči, vezmou vás vlídně za rameno a jdou s vámi celou cestu.“

„Přesvědčil jste se také o tom ve Florencii, Pagette?“ pravil sir Eustach, obraceje se s úsměvem ke svému sekretáři.

Zdálo se, že tato otázka uvedla Pagetta z nějakého neznámého důvodu do značných rozpaků. Začal koktat a zrudl v obličeji.

„Oh ano, je to – opravdu je tomu tak.“

Potom zamumlal jakousi omluvu, vstal a odešel od stolu.

„Počínám podezřívati Guya Pagetta, že se dopustil ve Florencii nějakého temného zločinu,“ poznamenal sir Eustach, dívaje se za vzdalující se postavou svého sekretáře. „Jakmile se začne mluvit o Florencii anebo Itálii, změní předmět rozhovoru, anebo prchá, jako když mu nad hlavou zapálí.“

„Patrně tam někoho zavraždil,“ řekla paní Blairová nadějně. „Nechci se vás nějak dotknouti, sire Eustachu, vskutku však vypadá, jakoby docela dobře mohl někoho zavraždit.“

„Ano, je to pravý obličej z patnáctého století! Občas mne tato jeho tvář velmi baví – zvláště když člověk tak dobře ví, jak ve skutečnosti onen ubohý chlapík dovede se v každém směru držeti zákona a jak je účtyhodný.“

„Je už delší čas ve vašich službách, sire Eustachu, není-li pravda? tázal se plukovník Race.

„Šest roků,“ odvětil sir Eustach s hlubokým povzdechem.

„To musí být pro vás jistě neocenitelným,“ řekla paní Blairová.

„Oh, neocenitelným! Máte pravdu, je pro mne naprosto neocenitelným.“ Hlas ubohého sira Eustacha zněl tak trochu stíněně, jakoby mu tato neocenitelnost páně Pagettova působila nějaký tajný žal. Pak dodal živěji: „Avšak právě jeho obličej by měl ve vás vzbudit důvěru. Žádný vrah, jenž nechá na sobě jen trochu záležeti, by nesouhlasil s tím, aby vypadal tak jako vrah. Jen si vzpomeňte na Crippena, jenž byl, tuším, jedním z nejroztomilejších chlapíků, jakého si jen bylo možno představit.“

„Byl polapen na parníku, že?“ zašeptala paní Blairová.

Za námi se ozvalo slabé třesnutí. Rychle jsem se obrátila. Pan Chichester upustil svůj koflík.

Brzy na to se naše společnost rozešla; paní Blairová odešla dolů si lehnout, já se odebrala na palubu.

Plukovník Race odešel za mnou.

„Stále se mi vyhýbáte, slečno Beddmgfeldová. Včera večer při tanci jsem se po vás všude marně ohlížel.“

„Šla jsem velmi brzy spát,“ vysvětlovala jsem.

„Chcete dnes večer také utéci? Anebo si chcete se mnou zatančiti?“

„Velmi ráda si s vámi zatančím,“ zašeptala jsem stydlivě. „Ale paní Blairová –“

„Naše přítelkyně, paní Blairová, nemiluje příliš tance.“

„Vy ano?“

„Toužím po tanci s vámi.“

„Oh,“ zvolala jsem zmatena.

Měla jsem tak trochu strach před plukovníkem Racem. Přes to však jsem se v duchu radovala. To bylo lepší než hovořiti se zaprášenými starými profesory o zkamenělých lebkách. Plukovník Race byl právě mým ideálem statečného mlčelivého Rhodesana. Možná, že bych se zař mohla provdati! Nebyla jsem jím sice o to požádána, to je pravda, vzpomněla jsem si však na heslo malých skautů „buď připraven!“ A všechny ženy, aniž by to v nejmenším zamýšlely, považují každého muže, s nímž se setkají, za možného manžela pro sebe, anebo aspoň pro svou nejlepší přítelkyni.

Tančila jsem s ním večer několikrát. Tančil dobře. Když bylo po tanci a myslila jsem, že půjdu spát, navrhl mi procházku po palubě kolem lodi. Obešli jsme ji třikrát a na konec jsme usedli do židlí. Kolem nebylo

živé duše. Chvíli jsme jen tak zběžně hovořili.

„Víte, slečno Beddingfeldová, že se domnívám, že jsem se jednou sešel s vaším otcem? Byl to velmi zajímavý člověk – ve svém oboru a byl to právě jeho obor, který mne zvláštním způsobem poutal. Skromně řečeno, obíral jsem se také trochu touto vědou. Když jsem byl v krajině poblíže Dordogne –“ Dostali jsme se do odborné rozpravy o tomto nalezišti předhistorických památek. Vychloubání se plukovníkově nebylo jen tak lichým. Věděl o věci velmi mnoho. Při tom však se dopustil několika zvláštních omylů – skoro bych řekla přeřeknutí. Rychle však je na můj pokyn obratně zakryl. Jednou řekl, jakoby Mousterská perioda následovala po Aurignacké – zásadní to omyl pro toho, kdo jen trochu ovládal tento obor.

Bylo dvanáct hodin, když jsem přišla do své kabiny. Byla jsem dosud všecka zmatena těmito záhadnými nesrovnalostmi. Což bylo možným, že jen tak příležitostně uvedl na přetřes tento předmět rozhovoru – to jest, že ve skutečnosti neměl ani ponětí o archeologii? Vrtěla jsem v rozpacích hlavou, podivně byvši nespokojena s tímto řešením.

Právě v tom okamžiku, když jsem usínala, posadila jsem se náhle na posteli a jiná myšlenka mi bleskla hlavou. Což jestli mne jen zkoušel? Nebyly snad tyto jemné nesrovnalosti právě jen pokusem aby se přesvědčil, zda skutečně jsem rozuměla tomu, o čem jsem hovořila? Čili jinými slovy, podezřívá mne, že vůbec ani nejsem Annou Beddingfeldovou. Proč asi?

Kapitola XII.

Úryvky z deníku sira Eustacha Pedlera.

Především jest zde nutno se zmíniti o výhodách života na lodi. Je naprosto klidným. Moje šedivé vlasy mne na štěstí chrání před nedůstojným vyskakováním po jablkách, běháním nahoru a dolů po palubě s vejci a bramborami a ještě před mnoha jinými namáhavými sporty, jako jsou na př. „Bratří Billové, polštářové zápasy na rahně“ a jiné hry. Bylo mi vždycky záhadou, jakou zábavu nalézají lidé v těchto někdy přímo bolestných hrách. Ale – je mnoho hlupáků na světě. Člověk jen velebí Boha, že na světě jsou a klidí se jim z cesty.

Na štěstí snáším výtečně plavbu. Ubohý Pagett však nikoliv. Sezelenal hned, jak jsme vyjeli ze Solentu nedaleko za Southamptonem. Myslím, že můj druhý tak zvaný sekretář trpí také mořskou nemocí. V každém případě se dosud neobjevil. Možná také, že to není mořská nemoc, nýbrž vysoká diplomacie. Hlavní věc je, že jsem já jím dosud nebyl obtěžován.

Celkem vzato, jsou na palubě samí všední lidé. Jenom dva slušní hráči bridge a jediná velmi hezká dáma – paní Clarence Blairová. Setkal jsem se s ní ovšem již v Londýně. Jest jedinou z oněch málo žen, jež znám, o níž možno říci, že má smysl pro humor. Rád s ní hovořím a bavil bych se s ní ještě raději, kdyby nebylo dlouhonožného, zamlklého osla, který se na ni přilepil jako klíště. Nemohu ani uvěřiti, že by tento plukovník Race ji opravdu bavil. Budí svým způsobem dobrý dojem a jest hezký muž, je však nudný jako voda v příkopě. Je to jeden z oněch silných zamlklých mužů, po nichž spisovatelky a mladá děvčata jsou jako posedlé.

Když jsme vypluli z Madeiry, vyškral se na palubu Guy Pagett a neupřímným hlasem začal cosi žvaniti o práci. Což, k čertu, se někomu chce pracovati na palubě lodi? Jest sice pravda, že jsem na začátek léta slíbil svým vydavatelům svoje „Paměti“, ale co na tom? Kdo dnes ve skutečnosti čte paměti? Staré dámy v malých městech. A jakou vlastně mají cenu moje paměti? Narazil jsem ve svém životě na určitý počet tak zvaných slavných lidí. S pomocí Pagettovou vymýšlím o nich nevkusné anekdoty. Pravdou však při tom jest, že Pagett je pro tuto práci příliš počestný. Nechce mne nechati, abych si vymýšlel anekdoty o lidech, s kterými jsem se mohl setkat, ale nesetkal.

Zkusil jsem to s ním vlídně.

„Vypadáte, milý hochu, jako dokonalá zřícenina,“ řekl jsem mu vesele. „Potřebujete nutně sednouti si na palubu na slunce. Ne – ani slova! Práce musí počkat!“

Shledal jsem, že první věc, se kterou přišel, byla, aby mne trápil k vůli najmutí ještě jedné kabiny. „Ve vaší kabině není možno pracovati pro nedostatek místa, sire Eustachu. Je plná zavazadel.“

Z jeho tonu byste mohli souditi, že považuje zavazadla za nějaké šváby, za něco, co tam nepatří.

Vyložil jsem mu, že by neměl ztráceti ze zřetele, že bývá zvykem, koná-li člověk nějakou delší cestu, že si vezme s sebou několik obleků. Odpověděl mi svým unylým úsměvem, s jakým vždy vítá moje žertovné narážky a pak obratem ruky se vrátil znovu k věci.

„A v mé malé díře nemůžeme ani pracovati.“

Znal jsem Pagettovy „malé díry“ – mívával zpravidla nejlepší kabinu na lodi.

„Lituji, že vám tentokrát nevyprázdnil kapitán svoji kabinu,“ řekl jsem sarkasticky. „Bezpochyby byste uložil rád některé ze svých přebytečných zavazadel do mé kabiny, že?“

Na člověka rázu Pagettova není radno jít se sarkasmem. Ihned se jeho tvář rozzářila.

„Och ano, kdybych se mohl zbavit psacího stroje a kufru s tiskopisy –“

Kufr s tiskopisy váží několik pořádných tun. Bývá příčinou nekonečných nepříjemností s nosiči zavazadel a skoro bych řekl, že je životním úkolem Pagettovým vždy mi jej nějakým způsobem hodit na krk. Jest neustálým předmětem zápasu mezi námi. Zdá se, že jej považuje za mé soukromé vlastnictví, na němž mi zvlášť záleží. Já však na druhé straně považuji péči o něj za jedinou věc, k vůli níž si vlastně držím sekretáře.

„Dobře tedy, najměte zvláštní kabinu,“ řekl jsem kvapně.

Věc zdála se být zcela jednoduchou, kdyby Pagett tak hrozně rád nedělal ze všeho nějakou záhadu.

Ihned druhý den přišel ke mně, tvář se jako spiklenec z doby Renaissance.

„Pamatujete se, že jste mne vyzval, abych najal kabinu č. 17 za kancelář?“

„Nu – a co na tom? Zatarasil snad kufr na papíry dvěře?“

„Otvory do dveří jsou ve všech kabinách stejného rozměru,“ odvětil vážným hlasem. „Chci vám jen tolik říci, že s onou kabinou se děje cosi záhadného.“

Vzpomínka na čtení strašidelného románu „Hořejší postel“, bleskla mi hlavou.

„Myslíte-li, že tam straší,“ řekl jsem, „tedy na tom nezáleží, vždyť tam nebudeme spát. Duchové nepůsobí na psací stroje.“

Pagett pravil, že se nejedná o strašidlo, a konečně, že ani nedostal kabinu č. 17. Na to mi vyprávěl dlouhou, zamotanou historii. Seznal jsem z ní, že pan Chichester a dívka jménem Beddingfeldová se div nepoprali k vůli této kabině. Není třeba podotýkat, že dívka vyhrála, a Pagett byl zřejmě nad tím velmi rozmrzen.

„Obě druhé kabiny č. 13 a 18 jsou lepší,“ stále opakoval. „Oni však o nich nechtěli ani slyšet.“

„Nu, pokud se týče tohoto,“ řekl jsem potlačuje zívání, „vy také jste nechtěl, drahý Pagette.“

Podíval se na mne vyčítavě.

„Řekl jste mi přece, abych najal sedmnáctku!“

Pagett někdy vypadá jako příslovečný „chlapec na hořící palubě“.

„Milý příteli,“ řekl jsem nevrle. „Uvedl jsem kabinu č. 17, poněvadž jsem náhodou pozoroval, že je prázdná. Nemyslí jsem tím však, abyste na ni tak neústupně trval – 13 nebo 18 by byly právě tak dobré.“ Vypadal uražen.

„Přes to však jest v tom cosi záhadného,“ trval na svém. „Kabinu dostala slečna Beddingfeldová, avšak dnes ráno jsem viděl pana Chichestera, jak se z ní vykradl jako zloděj.“

Podíval jsem se na něho přísně.

„Jestliže se pokusíte vyvolat nějaký nechutný skandál mezi panem Chichesterem, jenž je misionář – třebaže je mimo to dokonale otravný chlap – a onou půvabnou dívkou, Annou Beddingfeldovou, neuvěřím vám z toho ani slova –“ pravil jsem chladně. „Anna Beddingfeldová je neobyčejně slušná dívka – a má obzvláště hezké nohy. Řekl bych, že má nejkrásnější nohy na palubě.“

Pagettovi se nelíbila moje poznámka o nohách slečny Beddingfeldové. Nikdy nevěnuje pozornosti nějakým nohám, anebo, učiní-li tak, spíše by zemřel, nežli by o tom mluvil. Považuje také moje oceňování takovýchto věcí za frivolní. Rád sem tam pozlobím Pagetta a proto jsem pokračoval zlomyslně:

„Poněvadž jste se s ní již seznámil, mohl byste ji pozvat na zítřek večer na večeři k našemu stolu. Abych nezapomněl, bude se tu konat maškarní ples. Mohl byste se odebrat dolů k holiči a vybrat tam pro mne nějaký kostým.“

„Cože, vy si chcete opravdu obléci kostým?“ tázal se Pagett, všecek poděšen.

Dovedl jsem si představit, že to bylo naprosto neslučitelné s jeho představami o mé důstojnosti. Byl zaražen a jakoby rozbolestněn. Ve skutečnosti jsem neměl nejmenšího úmyslu obléci si kostým, avšak naprostý zmatek v jakém se Pagett ocitl, byl příliš dráždivým, abych přestal.

„Co myslíte?“ řekl jsem. „Ovšem, že si vezmu kostým. Vy také!“

Pagett se otrásl.

„Sejděte tedy dolů k holiči a zařídte to,“ řekl jsem na konec.

„Pochybuji, že bude tam něco, co by se hodilo na vaši postavu,“ zamumlal Pagett, měře mne od hlavy až k patě.

Pagett, aniž by tak zamýšlel, dovede tu a tam být neobyčejně urážlivým.

„A objednáte stůl pro šest osob v jídelně,“ řekl jsem. „Budeme mít u stolu kapitána lodi, onu dívku s

hezkýma nohama, paní Blairovou –“

„Bez plukovníka Raceho nedostanete paní Blairovou,“ namítal Pagett. „Vím, že ji zval, aby s ním večeřela.“

Pagett ví vždycky všechno. Toto sdělení se mě pochopitelně nepříjemně dotklo.

„Kdo to je ten Race?“ tázal jsem se rozmrzen.

Jak jsem již dříve řekl, Pagett vždycky všechno ví – anebo myslí, že ví. Vzal na sebe znovu tajemné vzezření.

Říká se, že jest něčím u tajné služby, sire Eustachu. A je také velmi slavným střelcem. Ovšem nemohu to tvrdit s určitostí.“

„Není to na vlas způsob ministerstva?“ zvolal jsem. „Je zde na palubě muž, jenž má za úkol doručovati určité tajné vládní dokumenty, a oni je svěří takovému mírumilovnému, mimo věc stojícímu člověku, jehož jediným přáním jest, aby byl ponechán na pokoji.“

Pagett vyhlížel čím dále tajemněji. Popošel o kousek blíže ke mně a ztlumil hlas.

„Když již se mne tážete, sire Eustachu, tedy celá věc je velmi záhadná. Povšimněte si jenom oné mojí nemoci, než jsme se vydali na cestu –“

„Milý hochu,“ drsně jsem ho přerušil, „měl jste zkažený žaludek. Trpíte tím často.“

Pagett slabě zavrtěl hlavou.

„To nebyl jen zkažený žaludek, jak obvykle mívám. Tentokráte –“

„Pro boha, jenom mi zde podrobně nepopisujte váš zdravotní stav, Pagette. Nechci o tom ani si slyšet.“

„Dobře, sire Eustachu. Pevně však věřím, že jsem byl úmyslně otráven!“

„Ach!“ řekl jsem, „Vy jste jistě mluvil s Rayburnem!“

Nepopřel to.

„V každém případě, sire Eustachu, on myslí, že tomu tak bylo – a on zaujímá takové postavení, že by to mohl vědět.“

„Mimochodem řečeno, kde pak vězí ten chlapík?“ tázal jsem se. „Od té doby, co jsme přišli na loď, jsem ho ani okem nespatřil.“

„Tvrdí o sobě, že jest nemocen a zůstává ve své kabině, sire Eustachu.“ Pagett znovu ztlumil hlas: „Ale to je jenom přetvářka, tím jsem si zcela jist. Může takto lépe bdít.“

„Bdít?“

„Nad vaší bezpečností, sire Eustachu. V případě, že by byl spáchán útok na vaši osobu.“

„Vy ale dovedete přijít s příjemnými novinami, Pagette,“ řekl jsem. „Myslím, že vás vaše představy zavádějí příliš daleko. Být vámi, šel bych na ples s maskou smrtihlava nebo kata. To by se jen hodilo k ponurému stylu vaší krásy.“

To ho na chvíli umlčelo. Odešel jsem na palubu. Slečna Beddingfeldová byla zahloubána v rozhovor s misionářským duchovním Chichesterem. Ženy vždycky rády obletují kněze.

Člověk mé postavy se nerad shýbá, přes to však v náhlém záchvatu zdvořilosti jsem zvedl kousek papíru, který poletoval kolem jeho nohou.

Nepoděkoval mi ani slovem za moji námahu. Jak se samo sebou rozumí, nemohl jsem odolati, abych se nepodíval, co bylo napsáno na onom kousku papíru. Byla tam jenom jedna věta:

„Nepokoušejte se hrát na vlastní pěst, nebo to s vámi dopadne mnohem hůře!“

To je pěkné, patří-li takováto věc osobě, jako je farář. Rád bych věděl, kdo je to tenhle pan Chichester.

Vypadá mírný jako beránek. Ale zdání často klame. Zeptám se na něho Pagetta. Pagett vždycky ví všechno.

Usedl jsem spokojeně po boku paní Blairové do svého křesla na palubě, přerušiv tím její důvěrný rozhovor s Racem, a poznamenal jsem, že nevím, kam spěje dnešní duchovenstvo.

Pak jsem ji požádal, aby se mnou povečeřela v podvečer maškarního plesu. Ani již nevím, jakým způsobem to Race zařídil, že byl zahrnut v toto pozvání.

Po lunchi přišla ona dívka, slečna Beddingfeldová, a přisedla k nám, aby si vypila kávu. Můj úsudek o jejich nožkách byl správný. Jsou nejhezčí na celé lodi. Zcela určitě ji pozvu také na večeři.

Strašně rád bych věděl, jaké darebáctví provedl Pagett ve Florencii. Jakmile se jenom někdo zmíní o Itálii, „ihned se stane velmi nervosním.“ Kdybych nevěděl, jak jest hrozně úctyhodnou osobou, podezříval bych ho z nějakého nepočetného milostného poměru.

Jak rád bych tomu přišel na kloub! Vždyť i ti nejpočetnější mužové – ohromně by mne to rozveselilo, kdyby tomu tak bylo.

Pagett jako tajemný vinník! – Není to skvělé?

Kapitola XIII.

Byl to opravdu podivuhodný večer.

V holičově skladišti se na mne hodil jedině kostým medvěda Teddyho. Nenamítal bych věru ničeho proti tomu, být přestrojen za medvěda za zimního večera v Londýně a žertovati s několika mladými dívkami, – pro rovník však to byl sotva ideální kostým na maškarní ples. Nicméně jsem vyvolal značnou veselost a získal jsem první cenu za nejlepší masku na palubě, což jest k smíchu, uvážíme-li, že jsem si masku vypůjčil na jeden večer. Jak se zdálo, nikdo nechtěl vědět o tím, že byla maska vypůjčená.

Paní Blairová odmítla se maskovati. Zaujala v tomto směru zřejmě totéž stanovisko jako Pagett. Plukovník Race následoval jejího příkladu. Anna Beddingfeldová si spíchla kostým cikánky a vypadala v něm neobyčejně dobře, Pagett řekl, že ho bolí hlava a vůbec se neobjevil. Pozval jsem si náhradou za něho čilého malého chlapíka jménem Reeves. Je významným členem jihoafrické sociálnědemokratické strany. Je to hrozně malý mužík, přeji si však s ním udržovati styky, poněvadž mi podává informace, jichž potřebuji. Rád bych se totiž dozvěděl z obou stran, jak vypadají záležitosti v Randu.

Při tanci jsem se řádně zapotil. Tančil jsem dvakráte s Annou Beddingfeldovou, jež musila předstírat, že se jí to líbilo. Tančil jsem jednou s paní Blairovou, která se nikterak nenamáhala předstírat něco takového a potom jsem si vyhlédl za oběť ještě některé mladé dívky, jež mi padly do oka.

Pak jsme se odebrali k tabuli. Poručil jsem šampaňské; steward mi doporučil jako nejlepší víno na lodi Clicquot 1911 a souhlasil jsem s touto nabídkou. Zdálo se, že jsem objevil jedinou věc, jež dovedla rozvázati jazyk plukovníka Raceho. Zmizela totiž naprosto jeho zamlklost, naopak stával se až příliš hovorným. Nějakou chvíli mne to bavilo, pak mi ale napadlo, že nikoliv já, ale plukovník Race se stává tělem a duší celé společnosti. Dobíral si mne široce a dlouze k vůli tomu, že píši deník.

„Odhalí jednou všechny vaše indiskretnosti, Pedlere.“

„Milý Race,“ řekl jsem mu, „troufám si tvrdit, že nejsem takovým hlupákem, za jakého mne považujete. Možná, že se dopouštím indiskretností, nepíši jich však černé na bílém do deníku. Vykonavatelé mojí poslední vůle seznají z něho po mé smrti moje mínění o velmi mnoha znamenitých mužích, pochybují však, že v něm naleznou něco, co by přispělo ku zvýšení anebo snížení jejich úsudku o mně. Deník jest užitečnou věcí pro zaznamenání popisu povahy jiných lidí – nikoliv však vlastní.“

„Existuje však cosi, jako neuvědomělé sebeodhalování.“

„V očích toho, kdo se obírá rozbořem lidské duše jsou všechny věci špatné,“ odvětil jsem stručně.

„Máte jistě za sebou velmi zajímavý život, plukovníku Race?“ řekla slečna Beddingfeldová, upřeně se naň dívajíc široko rozevřenými očima.

Takhle to tedy ony dívky dělají! Othelo okouzil Desdemonu vyprávěním svých životních osudů, avšak zdaž Desdemonu neuchvátila Othela způsobem, jakým jim naslouchala?

Ať tomu bylo jakkoliv, dívka mu výborně vpadla do noty. Počal vyprávěti různé historky při honech na lvy. Muž, jenž zastřelil veliký počet lvů, má nespornou výhodu před ostatními. Tu se mi zdálo, že nadešel příhodný čas, abych i já vyprávěl něco o honbě na lvy. Nějaký příběh vtipného zabarvení.

„Když již hovoříme o lvech,“ poznamenal jsem, „vzpomínám si na poněkud vzrušující příběh, o němž jsem slyšel. Můj přítel si vyjel na lov kamsi do východní Afriky. Jednou v noci vyšel z nějakého důvodu ze svého stanu a byl vyděšen hlubokým zamručením. Kvapně se otočil a spatřil lva, jenž právě se krčil ke skoku. Pušku nechal ve stanu. Mžikem se sehnul a lev skočil právě přes jeho hlavu. Dravec, rozrušen, že ho minul, přikrčil se k novému skoku. Můj přítel se opět sehnul a lev ho jen tak tak přeskočil. To se opakovalo ještě po třetí, nyní však se můj přítel octl těsně u vchodu do stanu, takže tam rychle vrazil a chopil se pušky. Když se pak znovu vynořil s puškou v ruce, lev zmizel. To ho velmi udivilo. Plížil se do zadu za stan, kde byla malá paseka. A tam – skutečně – viděl lva, jak horlivě se cvičil v nízkých skocích.“

Příběh byl přijat s bouří potlesku. Vypil jsem další sklenku šampaňského.

„Podruhé zase,“ pokračoval jsem, „se tomuto mému příteli přihodila další zvláštní příhoda. Cestoval krajinou a rád by býval dojel na místo svého určení ještě před tím, než nastane denní parno a proto nařídil svým sluhům, aby zapřáhli, dokud byla ještě tma. Sluhům to působilo jisté potíže, poněvadž mezkové byli velmi nepokojní, konečně přece jenom zapřáhli a vyjeli. Mezkové běželi kupředu, jakoby s větrem o závod a když se rozednilo, ukázalo se teprve proč. Ve tmě zapřáhli totiž sluhové do zadního tažného páru místo mula lva.“

Také toto vyprávění bylo vlídně přijato a vlna veselí přeběhla kolem stolu, nejsem si však jist, zda největší korunu oběma těmito historkám nedal můj přítel, socialista, jenž zůstal bledým a vážným.

„Bože,“ řekl úzkostlivě. „Kdo je prosím vás zase vypřáhl?“

„Musím do Rhodosie,“ řekla paní Blairová. „Po tom, co jste nám tu, plukovníku Race, vypravoval, opravdu musím. Jen kdyby nebylo oné úmorné pětidenní cesty ve vlaku.“

„Můžete jeti se mnou v mém soukromém voze,“ řekl jsem galantně.

„Oh, sire Eustachu, jak milé to pozvání, míníte to vážně?“

„Zda to míním vážně!“ řekl jsem vyčítavě, vypiv další sklenku šampaňského.

„Uplyne právě ještě jeden týden a budeme v Jižní Africe,“ povzdechla si paní Blairová.

„Ach, Jižní Afrika,“ řekl jsem sentimentálně a počal jsem citovati jednu ze svých řečí, pronesených v koloniálním institutu, „Co ukáže Jižní Afrika světu? Co ukáže jistě? Svě ovoce, své farmy, svoji vlnu a své proutěné zboží, svá stáda a usně, své zlato a diamanty –“

Mluvil jsem rychle, poněvadž jsem věděl, že jakmile bych přestal, že by mi Reeves vskočil do řeči a poučil mne, že usně jsou bezcenné, poněvadž zvířata si rozdělávají kůži, věšíce se na ploty s ostnatého drátu, aneb přišel by s něčím podobným, že by zkreslil vše ostatní a ukončil zmínkou o útisku horníků v Randu. A já nebyl právě v náladě, nechat si nadávat kapitalistů. – Nicméně přerušení přišlo z jiné strany, a to při vyslovení kouzelného slova diamanty.

„Diamanty!“ zvolala nadšená paní Blairová.

„Diamanty!“ vydechla slečna Beddingfeldová.

Obě dvě se obrátily na plukovníka Raceho.

„Tuším, že jste byl v Kimberley?“

Byl jsem také v Kimberley, nepovažoval jsem však za vhodné pro tuto dobu se o tom zmíniti. Race byl přímo zaplaven otázkami. Jak vypadají doly? Je pravda, že domorodci jsou zavírání v celých skupinách? A tak dále.

Race odpovídal na jejich otázky a prokázal velikou znalost věci. Popisoval způsoby ubytování domorodců, jak jsou zařízeny prohlídky a popisoval jiná opatření, jež de Beerové z opatrnosti prováděli.

„Pak jest ale ve skutečnosti nemožným ukrásti diamanty?“ tážala se paní Blairová s takovým zklamáním ve hlase, jako by tam jela výslovně jen za tímto účelem.

„Nic není nemožného, paní Blairová, ke krádežím dochází – jako na př. onen případ, jež jsem vám vyprávěl, kdy Kafr ukryl kámen ve své ráně.“

„Ano, ale děje se to ve velkém měřítku?“

„Jednou se tak v posledních letech stalo. Vlastně těsně před válkou. Musíte se přece pamatovati na onen případ, Pedlere. Byl jste přece tenkrát v Jižní Africe?“

Přisvědčil jsem.

„Vyprávějte nám jej,“ volala slečna Beddingfeldová. „Prosím, vypravujte!“

Race se usmál.

„Nu, dobrá, povím vám to. Myslím, že mnozí z vás slyšeli o siru Vavřinci Eardsleyovi, jednom z nejbohatších majitelů jihoafrických dolů? Měl doly na zlato, do tohoto příběhu se však dostal k vůli svému synovi. Pamatujete se, že těsně před válkou kolovaly pověsti o novém, na nálezy drahokamů bohatém „Kimberley“, skrytém ve skalnaté krajině v džunglích Britské Guiany. Dva mladí průkopníci, jak bylo oznamováno, vrátili se z oné části Jižní Ameriky, přinášejíce sebou pozoruhodnou sbírku hrubých drahokamů, z nichž mnohé byly značnějších rozměrů. Před tím byly již sice nalezeny v sousedství potoků Essequibo a Mazaruni diamanty menších rozměrů, ale tito dva mladí mužové, John Eardsley a jeho přítel Lucas, tvrdili, že objevili velká diamantová ložiska při soutoku obou těchto potoků. Diamanty byly všech možných barev, růžové, modré, žluté, zelené, černé a číře bílé. Eardsley a Lucas přišli do Kimberley, aby dali svoje kameny podrobiti prohlídce. V téže době se přišlo na sensační loupež u de Beerů. Zpravidla totiž odesílají se drahokamy do Anglie v balíčcích. Balíček zůstává v obrovské pokladně, od níž mají klíče dva různí lidé, zatím co třetí zná kombinaci. Pak se balíčky odevzdávají bance, která je odesílá do Anglie. Každý má cenu okrouhle asi 100.000 liber.

V tomto případě však si banka povšimla, že balíček byl jaksi neobvykle zapečetěn. Byl pak otevřen a bylo shledáno, že obsahuje kousky cukru!

Jak padlo podezření právě na Johna Eardsleye, přesně nevím. Bylo vzpomínáno na to, že byl velmi divoký v Cambridgi a že více než jednou musil za něho jeho otec platiti dluhy. Nějakým způsobem se stalo, že se brzy na to rozhlásilo, že tvrzení o jihoafrických diamantových polích bylo jen fantasií.

John Eardsley byl zatčen a mezi jeho věcmi byla nalezena část de Beerových diamantů.

Věc se však vůbec nedostala před soud. Sir Vavřinec Eardsley zaplatil sumu, rovnající se ceně scházejících diamantů a de Beerové upustili od dalšího stíhání. Jak byla vlastně loupež provedena, nikdy nevěšelo ve známost. Avšak vědomí, že jeho syn byl zlodějem, zlomilo srdce starého pána. Brzy na to ho ranila mrtvice. Pokud šlo o Johna, osud se k němu zachoval velmi milosrdně. Nechal se odvésti i k vojsku, byl ve válce, bojoval statečně a padl a tím smyl skvrnu ze svého jména. Sira Vavřince však stihl třetí záchvat mrtvice, jemuž asi před měsícem podlehl. Nezanechal závěti, takže jeho obrovské jmění připadlo

jeho nejbližšímu příbuznému, muži, jehož sotva kdy znal.“

Plukovník se odmlčel. Vypukla pravá bouře vykřiků a poznámek. Zdálo se, že cosi upoutalo pozornost slečny Beddingfeldové, poněvadž se otočila na své židli. Po malém prudkém oddechnutí, které ze sebe vyrazila, jsem se také obrátil.

Ve dveřích stál můj nový sekretář Rayburn. Přes snědost kůže ve svém obličejí byl tak zsinale bledý, jako někdo, jenž právě spatřil strašidlo. Vyprávění Raceho ho zřejmě hluboce rozrušilo.

Náhle postřehl, že se naň pátravě díváme, a rychle se obrátil a zmizel.

„Víte, kdo je to?“ tázala se prudce Anna Beddingfeldová.

„To je můj druhý sekretář,“ vysvětloval jsem. „Pan Rayburn. Až do teďka byl těžce nemocen.“

Pohrávala si s kouskem chleba u svého talíře.

„Jest již dlouho vaším sekretářem?“

„Ne příliš dlouho,“ odvětil jsem opatrně.

Opatrnost jest však u žen bezúčelnou věcí, čím více je držíte od těla, tím více se k vám tisknou. Anna Beddingfeldová nedělala naprosto žádných okolků.

„Jak dlouho?“ tázala se přímo.

„Nuže – eh – přijal jsem ho právě v té době, když jsem se vydal na cestu. Doporučil mi ho jistý můj starý přítel.“

Neřekla již více ničeho, naopak pohroužila se do tichého přemýšlení. Obrátil jsem se k Racemu, cítě, že jest nyní na mně řada, abych ukázal zájem na jeho vyprávění.

„Víte, Race, kdo je nejbližším příbuzným sira Vavřince?“

„To vám mohu říci,“ odvětil s úsměvem. „Jsem to já!“

Kapitola XIV.

Anna pokračuje ve vyprávění.

Bylo to oné noci, v níž byl pořádán maškarní ples, když jsem se rozhodla, že nadešel vhodný čas, abych se někomu svěřila se svým tajemstvím. Až dosud jsem hrála na vlastní pěst a spíše jsem se tím jenom bavila. Nyní však se náhle vše změnilo. Nedůvěřovala jsem již svému vlastnímu úsudku a počal se mne zmocňovati pocit osamělosti a zklamání.

Usedla jsem na okraj svého lůžka, oděna dosud v kostým cikánky a přemýšlela o situaci. Nejprve jsem si vzpomněla na plukovníka Race. Zdálo se, že mne měl rád. Byla jsem si jistá tím, že by mne ochotně vyslechl. Kromě toho nebyl hloupý. Když jsem znovu o věci uvažovala, byla jsem přece jen na rozpacích. Byl mužem panovačných způsobů. Mohl by mi vzít celou záležitost z rukou. A bylo to přece moje tajemství! Mimo to byly zde ještě jiné důvody, jež jsem si ani sama nechtěla doznati, jež však mne odrazovaly od záměru, svěřiti se plukovníku Racemu.

Pak mi přišla na mysl paní Blairová. Ona také se ke mně chovala vlídně. Nechtěla jsem se však oddávat klamné naději, že by to ve skutečnosti něco znamenalo. Podle všeho byl to jen pouhý okamžitý rozmar. Nicméně měla jsem možnost vzbuditi její zájem: Byla žena, jež vlastní zkušeností seznala velmi mnoho obyčejných životních senačních událostí. Odhodlala jsem se, že ji obeznámím s touto opravdu neobvyklou senační událostí! Kromě toho jsem ji měla ráda; líbila se mi nenucenost jejího chování, její nedostatek smyslu pro sentimentalitu, a její odpor před jakoukoliv strojeností.

Uzrálo ve mně pevné rozhodnutí. Rozhodla jsem se, že ji někde na lodi vyhledám. Sotva již bude na lůžku.

Pak jsem si vzpomněla, že jsem nevěděla číslo její kabiny. Přítelkyně – noční stewardka, je snad bude věděti. Zazvonila jsem. Po chvílce čekání objevil se jakýsi steward. Poskytl mi žádanou informaci. Paní Blairová měla kabinu číslo 71. Omlouval se, že se hned nedostavil na zazvonění tím, že má v noci na starosti všechny kabiny.

„Kde pak je stewardka?“, tázala jsem se.

„Služba všech stewardek končí o 10. hodině.“

„Ale ne – myslím noční stewardku.“

„Na lodi nejsou noční stewardky, slečno.“

„Ale – vždyť ke mně onehdy přišla stewardka – o jedné hodině v noci.“

„To se vám asi jen zdálo, slečno. Žádná stewardka po desáté hodině zde nekoná službu.“

Obrátil se k odchodu a zanechal mne, abych ztrávila toto těžké informační sousto. Kdo tedy byla ona žena, jež vešla do mé kabiny dvaadvacátého v noci? Moje tvář byla čím dále tím vážnější, když jsem si

uvědomila prohnalost a odvalu svých odpůrců. Potom, vzpamatovavši se, vyšla jsem ze své kabiny a odebrala se ke kabině paní Blairové, kde jsem zaklepala na dveře.

„Kdo je to?“ ozval se zevnitř hlas.

„To jsem já – Anna Beddingfeldová.“

„Oh, jen vejděte, cikánečko!“

Vstoupila jsem. Všude kolem byla roztroušena spousta šatstva a paní Blairová sama byla oblečena v nejroztomilejší kimono, které jsem kdy viděla. Bylo celé oranžově zlaté a černé a při pohledu naň se mi sbíhaly sliny v ústech.

„Paní Blairová,“ řekla jsem chvatně, „chci vám vylíčiti své životní osudy – ovšem není-li příliš pozdě a nebude-li vás to nudit.“

„Ani dost málo. Nikdy příliš nespíchám na lože,“ řekla paní Blairová a usmála se na mne svým rozkošným úsměvem. „A velmi ráda si poslechnu vaše životní osudy. Jste, milá cikánečko, takové zvláštní stvoření. Nikoho jiného by ani nenapadlo vpadnout ke mně v jednu hodinu v noci, aby mi vyprávěl své životní osudy. Obzvláště po té, když jste po tolik týdnů napínala moji přirozenou zvědavost. Nejsem zvyklá být nepovšimnuta. Je to pro mne zcela rozkošná novinka. Sedněte si na pohovku a odhalte mi svoje nitro.“

Řekla jsem jí celý příběh. Trvalo to dosti dlouho, poněvadž jsem pamatovala na všechny podrobnosti. Když jsem skončila, z hluboka si vzdychla, neřekla však vůbec ničeho z toho, co jsem očekávala, že řekne. Místo toho se na mne zadívala, usmála se slabě a pravila:

„Víte, Anno, že jste neobyčejné děvče? Nepřišly na vás nikdy mdloby?“

„Mdloby?“ tážala jsem se, nevědouc co tím míní.

„Ano mdloby, mdloby, mdloby! Při pomýšlení, že se jednou někde ocitnete úplně sama a bez peněz. Co si potom počnete v cizí krajině, bez haléře v kapse?“

„Není třeba se nad tím trápit, dokud onen okamžik nenastane. Až dosud mám dosti peněz. Oněch 25 liber, jež mi věnovala paní Flemmingová, jest dosud úplně nedotčeno a pak jsem včera uhádla nejlépe, kolik mil loď za 24 hodin urazila a tím jsem vyhrála banku. To je dalších 15 liber. Nu, mám tedy hodně peněz. Čtyřicet liber!“

„Hodně peněz! Můj Bože!“ zašeptala paní Blairová. Ačkoliv povahou jsem velmi odvážná, nemohla bych učiniti, Anno, něco podobného. Nedovedla bych se někam bezstarostně vydati s několika málo librami v kapse, nemajíc ani zdání, co budu dělati a kam půjdu.“

„V tom právě spočívá onen půvab,“ zvolala jsem. „To právě člověku dodává tak nádherného pocitu dobrodružství.“

Podívala se na mne, pokyvovala hlavou a pak se zasmála.

„Šťastná Anno! Je velmi málo lidí na světě, kteří cítí tak jako vy.“

„Nu dobře,“ řekla jsem netrpělivě, „co vy soudíte o všech těchto věcech, paní Blairová?“

„Myslím, že jest to nejvzrušující příběh, jaký jsem kdy slyšela! Předně však, přestanete mne jmenovati paní Blairovou. Zuzana bude mnohem lepším oslovením. Souhlasíte?“

„Velmi ráda, Zuzano.“

„A nyní, drahé dítě, vraťme se k tomu, co jste mi řekla. Řekla jste, že v sekretáři sira Eustacha, – nikoliv v onom Pagettovi s dlouhou tvář, nýbrž v onom druhém – jste poznala muže, jenž byl bodnut a přišel hledat útočiště do vaší kabiny?“

Přisvědčila jsem.

„To nám udává dva články spojující sira Eustacha s celou zamotanou záležitostí. V jeho domě byla zavražděna ona žena a jest to jeho sekretář, který jest tajemným způsobem bodnut o jedné hodině po půlnoci. Nepodezřívám samotného sira Eustacha, ale tohle vše nemůže být jen pouhá shoda okolností. Je s onou záležitostí nějakým způsobem spojen, aniž si je toho třeba vědom.“

„Pak je zde ona záhadná stewardka,“ pokračovala v zamyšlení. „Jak vypadala?“

„Skoro jsem si ji ani nepovšimla. Byla jsem tak vzrušena a napjata, že stewardka se zdála při tom úplně bezvýznamnou osobou. Avšak – ach ano – její tvář mi byla povědomou. Jakobych ji už jednou byla na lodi spatřila.“

„Její tvář vám byla povědomou,“ opakovala Zuzana. „Jste si tím jista, že to nebyl muž?“

„Byla vysoké postavy,“ připouštěla jsem.

„Hm. To byl asi sotva sir Eustach nebo Pagett. – Počkejte!“

Vzala kousek papíru a počala na něm horečně kreslit. Pak pozorovala výsledek své práce s hlavou na stranu skloněnou.

„Velmi dobrá podoba důstojného Edw. Chicheстера. Nyní k ostatním.“ Podávala mi papír. „Je tohle vaše

stewardka?“

„Ano, ano,“ zvolala jsem. „Zuzano, jak jste chytrá!“

Pyšně přijala s nepatrným gestem moji poklonu.

„Měla jsem vždycky v podezření tu nestvůru – Chichestera. Pamatujete se, jak upustil svůj šálek černé kávy a chorobně zbledl, když jsme hovořili o Crippenovi?“

„Mimo to se snažil dostat kabinu č. 17!“

„Ano, to vše tak dalece souhlasí. Ale co to vše má znamenat? Co se vlastně mělo stát v jednu hodinu v noci v kabině č. 17? Přece to nemohlo být jen bodnutí sekretáře. Přece by nemělo smyslu stanovit to na určitou hodinu nebo na určitý den na určitém místě. Nikoliv, to musí být jakýsi druh schůzky a on právě chystal se tam dostavit, když ho bodli. S kým se však měl sejít? Jistě ne s vámi! Mohlo to být s Chichesterem. Anebo možná také s Pagettem!“

„To se nezdá být pravděpodobné,“ namítla jsem, „vždyť se mohou vidět kdykoliv.“

Obě dvě jsme několik minut tiše seděly, pak Zuzana dostala jiný nápad.

„Mohlo snad být v oné kabině něco skryto?“

„To se zdá pravděpodobnější“ souhlasila jsem. „To by také vysvětlovalo, proč byly druhého dne ráno prohledávány moje věci. Však, nebylo tam nic ukryto, tím jsem si jista.“

„Nemohl onen mladý muž zastrčit něco předešlé noci do některé zásuvky?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Byla bych ho bývala viděla.“

„Nemohl by to být váš drahocenný kousek papíru, po němž pátrali?“

„To by mohlo být, ale zdá se to být skoro bezúčelným. Bylo tam jen udání doby a data – obě již bylo prošlo.“

Zuzana přisvědčila.

„Ovšem, je tomu tak. Ne, to nebyl onen papír. Mimochodem řečeno, vzala jste jej sebou? Ráda bych se naň podívala.“

Vyňala jsem onen papír, jako přílohu A, a podala jsem jí jej. Prohlížela ho se zamračenou tváří.

„Je tu tečka za 17. Proč tu není také tečka za jedničkou?“

„Je tu však pauza,“ ukazovala jsem.

„Ano, je tu prázdné místo, ale –“

Náhle vstala a prohlížela si z blízka papír, přidržujíc jej co nejbližší ke světlu. V jejím chování bylo možno pozorovat potlačované vzrušení.

„Anno, to není tečka! To je kaz v papíru! Vidíte, kaz v papíru? Toho si nesmíte všimati a řídit se jen pausami mezi číslicemi, jen tím, jak jsou číslice psány od sebe!“

Vstala jsem a stoupla si vedle ní. Četla jsem nyní číslice, jak nyní jsem je viděla.

„1 71 22.“

„Vidíte,“ řekla Zuzana. „Je to totéž – ale přece ne totéž. Zůstává stále jedna hodina a dvaadvacátého – ale týká se to kabiny č. 71. Mojí kabiny. Anno!“

Stály jsme zde, dívající se jedna na druhou, rozradostněny naším novým odhalením a zachváceny takovým vzrušením, jako bychom bývaly rozluštily celé tajemství. Pak jsem náhle vystřízlivěla ze svého opojení.

„Ale, Zuzano, vždyť se zde dvaadvacátého v noci přece nic nepříhodilo?“

Její tvář také zvažněla.

„Ne, nic se nepříhodilo.“

Napadla mne jiná myšlenka.

„To není vaše vlastní kabina, že? Myslím ona, již jste si původně pronajala.“

„Nikoliv, tuto mi vyměnil pokladník.“

„Ráda bych věděla, zda před tím, než jsme vypluly, nebyla někomu zadána – někomu, kdo nepřišel. Myslím, že bychom to mohli vypátrati.“

„Nepotřebujeme se na to ptát,“ zvolala Zuzana. „Už vím! Pokladník mi o tom říkal. Kabina byla prodána na jméno paní Greyové – zdá se však, že toto jméno bylo jenom pseudonymem proslulé tanečnice Madame Nadiny. Je to slavená ruská tanečnice, víte. Nevystupovala nikdy v Londýně, ale celá Paříž byla po ní šílená. Měla tam ohromné úspěchy po celou dobu války. Myslím, že to je naprosto zkažená osoba, je však neobyčejně půvabná. Pokladník, když mi dával tuto kabinu, velmi upřímně litoval, že není na lodi a pak mi o ní velmi mnoho vypravoval plukovník Race. Kolovaly o ní po Paříži velmi záhadné pověsti. Byla v podezření ze špionáže, nemohli jí však ničeho dokázat. Myslím také, že plukovník Race tam byl nejspíše jen kvůli tomu. Řekl mi při tom některé velmi zajímavé věci. Byla prý tam dokonale organisovaná tlupa,

jež se neskládala jenom z Němců. Ve skutečnosti její vůdce, jenž vždy byl nazýván 'plukovníkem', byl považován za Angličana, jím se však nikdy nepodařilo získati ani nejmenšího údaje, který by vedl ku zjištění jeho totožnosti. Není však žádných pochyb o tom, že řídil pozoruhodnou organizaci mezinárodních zločinů. Loupeže, špehounství, přepadení – to vše podnikal – a zpravidla vždy dovedl opatrně nastrčiti nějakou nevinnou osobu, která to odnesla. Musel být ďábelsky chytrý! Tato žena byla považována za jednu z jeho agentek, nemohli však přijíti na nic, po čem by mohli dále jíti. Ano, Anno, jsme na správné stopě. Právě tato Nadina jest ženou, jež bude mít prsty v této záležitosti. Ono upozornění na dvaadvacátého na I hodinu ranní svědčilo jí v této kabině. Ale kde je? Proč neodeplula?"

Bleskem se mi rozjasnilo.

„Chtěla odplouti,“ řekla jsem pomalu.

„Proč tedy tak neučinila?“

„Poněvadž byla mrtva! Zuzano, onou ženou, zavražděnou v Marlowu byla Nadina!“ Vzpomněla jsem si na pokoj bez nábytku v onom prázdném domě a znovu se mne zmocnila neurčitá předtucha hrozby a neštěstí. Současně jsem si vzpomněla na kutálející se tužku a na nález svitku filmů. Svitky filmů – to mne přivedlo na další myšlénku. Kde jsem už slyšela o svitku filmů? A proč spojovala jsem tuto myšlénku s paní Blairovou?

Náhle jsem k ní přiskočila a třásla jsem jí v rozčilení.

„Váš svitek filmu! Onen film, jež vám byl vhozen ventilátorem do kabiny! Nebylo to dvaadvacátého?“

„Onen film, jež jsem ztratila?“

„Jak víte, že to byl tentýž? Proč by vám jej někdo vracel takovýmto způsobem – uprostřed noci? To je chybná myšlénka. Nikoliv – ten film byl oním poselstvím, film byl asi vyňat ze svého žlutého cínového obalu a nějaký jiný předmět byl vložen dovnitř. Máte jej ještě?“

„Možná, že jsem jej již použila. Ne – zde jest. Již se pamatuji. Vhodila jsem jej do sítky vedle postele.“

Vzala jej odtud a podávala mi jej.

Byl to zcela obyčejný okrouhlý cínový válec, v jakém bývají baleny filmy na dvanáct exposic, určené pro tropy. Ruka se mi chvěla, když jsem jej vzala do ruky, avšak současně mi při tom srdce prudce bušilo. Byl mnohem těžší, než měl býti.

S chvějícími se prsty jsem odtrhla obal přilnavé náplasti, který filmy hermeticky uzavíral. Nadzvedla jsem víčko a proud bezlesklých skleněných oblázků se vysypal po lůžku.

„Oblázky,“ řekla jsem na dobro zklamána.

„Oblázky,“ zvolala Zuzana.

Radost v jejím hlase mne vzrušila.

„Oblázky? Nikoliv, Anno, to nejsou oblázky! Démanty!“

Kapitola XV.

DÉMANTY!

Ztrnule jsem se dívala, jakoby fascinována, na hromádku kaménků na lůžku. Zvedla jsem jeden z nich, který nebýt tak těžkým, mohl býti úlomkem nějaké rozbité lahve.

„Jste si tím jista, Zuzano?“

„Oh ano, drahoušku. Viděla jsem příliš často hrubé démanty, abych mohla o tom pochybovati. Tyhle jsou překrásné, ano – ba skoro bych řekla, že některé z nich jsou unikáty. Jistě, že se za nimi tají nějaká záhada!“

„Příběh, který jsme dnes v noci slyšely,“ vykřikla jsem.

„Myslíte –?“

„Ano, příběh plukovníka Raceho. V tom nemůže být jen pouhá náhodná souvislost, jeho vypravování mělo jistě určitý účel.“

„Myslíte proto, aby viděl, jaký to bude mít účinek?“

Přikývla jsem.

„Účinek na sira Eustacha!“

„Ano.“

Sotva však jsem to dořekla, začala jsem o tom pochybovati. Byl to skutečně sir Eustach, jenž měl být předmětem této zkoušky, anebo bylo vyprávění určeno k vůli mně? Vzpomněla jsem si, že včerejší noční rozmluva vzbudila ve mně dojem jako bych byla „zkoušena“. Z neznámé mi příčiny plukovník Race mne podezříval. Co však má on společného s celou věcí? V jaké by mohl být souvislosti s touto záležitostí?

„Kdo je to plukovník Race?“ tázala jsem se.

„To je poněkud záhadné,“ řekla Zuzana. „Jest velmi dobře znám jako lovec veliké zvěře a jak jste sama

dnes v noci slyšela, říkal, že je vzdáleným příbuzným sira Vavřince Eardsleye. Nesetkala jsem se s ním vskutku dříve až na této plavbě. Velmi často koná cesty do Afriky a zase zpět. Všeobecně se říká, že je ve službách tajné policie. Nevím, zda je to pravda čili nic. Zcela jistě je to poněkud záhadná osobnost.“

„Počítám, že zdědil obrovské jmění po siru Vavřinci Eardleyovi, že?“

„Má drahá Anno, musí se v penězích přímo válet. Víte, že by byl pro vás skvělou partií?“

„Nemohu mu dobře nadcházeti, dokud je s vámi na lodi,“ řekla jsem se smíchem. „Oh tyhle vdané ženy!“

„Opravdu spolu dobře vycházíme,“ zašeptala souhlasně Zuzana. „Každý však ví, že jsem bezvýhradně věrná Clarenci, – mému manžel. Je to tak bezpečné a příjemné vyznávati lásku oddané a věrné, vdané ženě.“

„Clarence musí být jistě velmi šťasten, má-li takovou ženu, jako vy.“

„Nu, myslím, že život se mnou je únavným. Přece však může kdykoliv uniknouti do zahraničního ministerstva, kde si nasadí monokl a prospí se v pohodlné lenošce. Mohli bychom mu poslati kabelogram, aby nám sdělil vše, co ví o Raceovi. Posílám ráda kabelové depeše. Dopálují tolik Clarenceho! Vždycky mi říká, že by býval právě tak dobře postačil dopis. Přes to však nemyslím, že by nám něco o něm řekl. Je až úzkostlivě diskrétní. Proto je také konec konců život s ním tak obtížným. Avšak pokračujme v našich zasnubech. Jsem si jista, že plukovník Race je velmi okouzlen vaší osobou, Anno. Věnujte mu několik pohledů z těch vašich šelmovských očí, a věc je hotova. Každému je snadno zasnoubiti se na palubě lodi. Není zde opravdu nic jiného na práci.“

„Nechci se provdati.“

„Opravdu?“ pravila Zuzana. „Proč ne? Jsem tak ráda, že jsem provdána – i když je mým manželem Clarence!“

Ušklíbla jsem se její žvatlavosti.

„Co bych ráda věděla,“ řekla jsem umíněně, „je, co s tím má plukovník Race společného? Je do věci nějakým způsobem zapleten.“

„Vy tedy nemyslíte, že to byla spíše jen náhoda, že vyprávěl tento příběh?“

„Nemyslím,“ rozhodně jsem odvětila. „Díval se při tom na nás všechny velmi pozorně. Vzpomeňte si, že jen některé diamanty byly znovu nalezeny, ne všechny. Patrně jsou to tyto kameny, které chybějí – anebo snad –“

„Nebo snad – co?“

Neodpověděla jsem přímo.

„Ráda bych věděla, co se stalo s oním druhým mužem. Ne s Eardsleyem – s oním – jak se jenom jmenoval – Lucasem!“

„Dostaneme se přece jenom nějak věci na kloub. Jsou to diamanty, za nimiž jdou všichni tito lidé. Onen „muž v hnědém obleku“ musil zabít Nadinu. Jistě jen kvůli tomu, aby se zmocnil diamantů.“

„On ji nezabil,“ řekla jsem ostře.

„Jistě ji zabil. Kdo by to byl jiný učinil?“

„Nevím. Jsem však přesvědčena, že on ji nezabil.“

„Vstoupil do onoho domu tři minuty po ní a vyšel odtud bílý jako plátno.“

„Poněvadž ji našel mrtvou.“

„Ale nikdo jiný tam nevstoupil.“

„Potom byl vrah již v domě, aneb se tam nějakým způsobem dostal. Nepotřeboval přece jíti kolem domku, mohl přelézti zeď.“

Zuzana se na mne ostře zadívala.

„Muž v hnědém obleku,“ pravila zamyšlena. „Ráda bych věděla, kdo jím byl? Rozhodně byl totožným s oním „doktorem“ na podzemní dráze. Mohl míti dosti času, aby se zbavil svého přestrojení a následoval onu ženu do Marlowu. Měla se tam sejíti s Cartonem, oba dva měli doporučení ku prohlídce domu, a když již učinili tak důkladná opatření, aby jejich schůzka se zdála být pouhou náhodou, musili míti jistě někoho v podezření, že je bude špehovati. Přes to však Carton nevěděl, že jeho pronásledovatelem byl „muž v hnědém obleku“. Když ho poznal, ulekl se do té míry, že úplně ztratil hlavu a zřítel se na koleje. To vše se zdá být úplně jasným, že Anno?“

Nedala jsem jí odpovědi.

„Ano, tak tomu bylo. Uzmul onen papír mrtvému muži a ve spěchu, aby se dostal odtud, ho ztratil. Pak šel za ženou do Marlowu. Co učinil, když odtamtud odešel potom, když ji zavraždil, anebo, dle vašeho mínění, našel mrtvou? Kam odešel?“

Stále jsem neodpovídala.

„Ráda bych nyní věděla,“ zamyšleně pokračovala Zuzana, „zda je možným, že on přiměl sira Eustacha,

aby ho vzal s sebou na palubu za sekretáře? Byla to patrně jedinečná možnost dostat se v bezpečí z Anglie a uniknouti jakémukoliv pronásledování. Avšak jakým způsobem si to zařídil u sira Eustacha? Vypadá to, jako by ho měl nějakým způsobem v rukou.“

„Jeho, anebo Pagetta,“ poznamenala jsem proti své vůli.

„Zdá se, Anno, že nemáte Pagetta příliš v lásce. Sir Eustach tvrdí, že je velmi ochotný a velmi pracovitý člověk. A může jím skutečně být prese všechno, co o něm víme. Abych však pokračovala ve svých úvahách: Rayburn je ‚mužem v hnědém obleku‘. Četl jistě papír, který vytrousil. Proto také, zmýlen onou tečkou, jako vy, tolik usiloval o to, dostat se do kabiny čísl. 17, dvaadvacátého v jednu hodinu v noci, pokusiv se již před tím zmocnit se jí prostřednictvím Pagettovým. Na cestě k této kabině ho někdo bodl –“

„Ale kdo?“ vskočila jsem jí do řeči,

„Chichester. Ano, to vše souhlasí. Kabelujte lordu Nasbymu, že jste našla ‚muže v hnědém obleku‘ a vaše štěstí, Anno, jest zajištěno.“

„Jsou zde ještě některé věci, které jste přehlédla.“

„Jaké? Rayburn má jizvu – vím – ale tato jizva může být snadno napodobena. Je stejné výšky a stejně s ním rostlý, jak jste pojmenovala onu lebku, když jste je tam ‚usazovala‘ ve Scotland Yardu?“

Otrásla jsem se. Zuzana byla velmi vzdělanou a velmi sečtělou, vroucně jsem si jen přála, aby nebyla také obeznámena s technickými pojmy z oboru anthropologie.

„Dolichocephalitickou,“ řekla jsem prostě.

Zuzana se na mne tázavě zadívala.

„Opravdu to bylo to?“

„Áno. Dlouhá lebka, víte. Lebka, jejíž šíře jest méně než 75% její délky,“ vysvětlovala jsem plynně.

Pak nastala chvíle ticha. Právě jsem si již chtěla oddechnouti, když Zuzana se mne náhle zeptala:

„Co jest opakem?“

„Co míníte – čeho opakem?“

„Nu, přece musí být něco opačného. Jak nazýváte lebky, jejichž šířka jest více než o 75% její délky?“

„Brachycephalitickou,“ zamumlala jsem neochotně.

„To je ono slovo. Myslím, že jste ho tehda užila.“

„Jistě? To jsem se asi přeřekla. Myslila jsem dolichocephalitickou lebku,“ řekla jsem, snažíc se dodat svému hlasu pokud možno největší jistoty.

Zuzana se na mne pátravě dívala a potom se zasmála.

„Umíte znamenitě lhát, cikánečko. Uspoříme si však mnoho času a námahy, řeknete-li mi o celé věci vše.“

„Nemám, co bych ještě řekla,“ poznamenala jsem mrzutě.

„Opravdu ne?“ něžně se mne Zuzana tázala.

„Myslím, že bych vám to měla přece jenom říci,“ řekla jsem zvolna. „Nestydím se za to. Není možno, se stydět za to, co se jen tak náhodou přihodí. To j právě on způsobil. Byl nechutný, hrubý a nevděčný, myslím však, že chápu, proč. Je to jako u psa, jenž byl uvázan na řetězu – anebo s nímž bylo špatně nakládáno – kousne kde koho. Proto byl on také takový – zatrpklý a kousavý. Nevím proč – ale – mám ho ráda! Hrozně ho mám ráda! Hned, jak jsem ho po prvé uviděla, dal zcela jiný směr mému životu. Miluji ho. Toužím po něm. Půjdu bosa celou Afrikou, dokud ho nenajdu a nepřiměji ho, aby mne měl také rád! Chtěla bych zař položit život! Chtěla bych pro něho pracovat, otročit, krásti pro něho, ba i žebrať anebo si dlužit peníze, jen k vůli němu! Tak – a teď to víte!“

Zuzana se na mne dlouhou dobu dívala.

„Vypadá to, jako byste ani nebyla vůbec Angličankou, cikánečko,“ pravila konečně. „Nemáte v sobě ani kapku sentimentality. Nesetkala jsem se dosud v životě s nikým, kdo by dovedl být současně tak praktickým a tak vášnivým. Nedovedla bych nikdy – ku svému velikému štěstí – mít někoho takto ráda, a skoro vám závidím, moje malá cikánečko. Jest v tom něco, je-li člověk schopen takovéto lásky. Mnoho lidí toho nedovede. Avšak jaké to štěstí pro vašeho malého doktůrka, že jste si ho nevzala. Nevypadal naprosto jako člověk, který by s radostí choval ve svém domě takovou výbušnou látku! – Není tedy ani pomyšlení na to, abychom odeslali lordu Nasbymu kabelogram?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„A k tomu ještě věříte, že je nevinný?“

„Věřím však také, že mohou být nevinní lidé oběšeni.“

„Hm. Máte pravdu. Ale Anno, drahoušku, nesmíte však přece jen nyní přivírat oči před fakty. Přes to vše, co pravíte, mohl přece jen zavraždit onu ženu.“

„Nikoli,“ řekla jsem. „Nemohl.“

„To říkáte jen proto, že ho milujete.“

„Nikoliv, není tomu tak. On ji mohl chtít zabít. Možná, že i šel za ní s takovým úmyslem. Nebyl by však schopen vzít kus černého provazu a uškrtit ji na něm. Kdyby to byl býval učinil býval by ji zardousil holýma rukama.“

Zuzana se nepatrně zachvěla. Přivřela oči a bylo na ní vidět, že pochopila.

„Hm, Anno, počínám již chápati, proč shledáváte onoho mladého muže tak přitažlivým!“

Kapitola XVI.

Druhého dne ráno využila jsem příležitosti a zmocnila jsem se plukovníka Race. Právě byla skončena dražba na čísla. Kdo vydražil číslo, které odpovídalo počtu mil ujetých lodí za uplynulých 24 hodin, bral celý obnos, který byl za všechna čísla vydražen. Procházeli jsme se spolu po palubě.

„Jak se vám daří dnes ráno, cikánečko? Ještě tolik toužíte po pevnině, a po kočovném životě?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Nyní, kdy moře se chová tak klidně, nejraději bych se na něm plavila navždycky.“

„Jaké to nadšení!“

„Což není dnes nádherné jít?“

Naklonili jsme se spolu přes zábradlí. Hladina byla hladká jako zrcadlo a moře bylo jako by pokryto olejem. Byly na něm barevné veliké skvrny, modré, bledě zelené, smaragdové, purpurové i sytě oranžové, jako na nějakém kubistickém obraze. Občas kmitl se stříbrný záblesk létající ryby. Vzduch byl vlahý a teplý, skoro lepkavý. Jeho vanutí budilo dojmem vonného laskání.

„Vyprávěl jste nám včera v noci velmi zajímavý příběh,“ přerušila jsem ticho.

„Který?“

„Onen příběh o démantech.“

„To věřím, ženy se vždy zajímají o démanty.“

„Ovšem, že se zajímáme. Mimochodem řečeno – co se stalo s oním druhým mladým mužem? Říkal jste, že se onoho podniku zúčastnili dva.“

„S mladým Lucasem? Nemohli přirozeně žalovati jednoho, aniž by žalovali druhého, takže vyvázl také bez trestu.“

„Myslím, co se s ním stalo potom. Ví to někdo?“

Plukovník Race se díval přímo před sebe na moře. Jeho tvář byla bezvýrazná jako tvář masky, měla jsem však dojem, že mu nebyly vhod moje otázky. Nicméně dosti ochotně na ně odpověděl.

„Zúčastnil se války a choval se statečně. Byl zanesen do seznamu pohřešovaných a raněných – myslí se, že padl.“

Tím bylo řečeno vše, co jsem chtěla vědět. Nežádala jsem více. Byla jsem však více než udivena, jak mnoho plukovník Race věděl. Úloha, kterou v těchto všech věcech hrál, mne uváděla ve zmatek.

Učinila jsem ještě jednu věc. Promluvila jsem si se stewardem. Dala jsem mu menší zpropitné a brzy jsem mu rozvázala jazyk.

„Snad nebyla, slečno, ona dáma podešena? Zdá se, že šlo jen o jakýsi nevinný žert. O nějakou sázku, aspoň tak jsem tomu rozuměl.“

Kousek po kousku jsem z něho dostala vše. Na cestě z Kapského města do Anglie odevzdal mu jeden z cestujících svitek filmů s příkazem, že mají být na zpáteční cestě dne dvaadvacátého ledna o jedné hodině v noci vhozeny na lůžko do kabiny čí. 71. Kabinu prý bude obývat dáma, a věc mu byla vylíčena jako sázka. Vytušila jsem, že stewardovi bylo asi hojně zapláceno za úlohu, kterou hrál v této transakci.

Jméno oné dámy nebylo proneseno. Poněvadž se paní Blairová odebrala přímo do kabiny čí. 71, intervenujíc, ihned jak přišla na palubu, u pokladníka, neměl steward ani tušení, že ona nebyla dotyčnou dámou. Cestující, který zařídil tuto transakci, jmenoval se Carton a jeho popis se přesně shodoval s popisem muže zabitého na podzemní dráze.

A tak bylo do všech podrobností vyjasněno jedno tajemství a démanty byly zřejmě klíčem k celé situaci. Poslední dny na Kilmordenu zdály se ubíhati velmi rychle. Čím více jsme se blížili ke Kapskému Městu, tím více jsem byla nucena pečlivě uvažovati o svých dalších plánech. Bylo zde tolik lidí, jež jsem si přála mít na očích! Pan Chichester, sir Eustach Pedler a jeho sekretář a k tomu ještě plukovník Race! Jak to mám zaříditi? Přirozeně byl to Chichester, jenž měl největší nárok na moji pozornost. Chtěla jsem již skoro, ač nerada, propustiti sira Eustacha a pana Pageta z postavení podezřelých, když náhodná rozmluva vzbudila ve mně jisté nové pochybnosti.

Nezapomenula jsem na nepochopitelné rozpaky páně Pagettovy, kdykoliv přišla řeč na Florencii. Poslední večer seděli jsme všichni na palubě a sir Eustach se obrátil se zcela nevinnou otázkou na svého

sekretáře. Nepamatuji se již přesně, co to bylo, myslím, že se to týkalo zpoždování vlaků v Itálii. Zpozorovala jsem však ihned, že pan Pagett jevil tytéž rozpaky, které již dříve vzbudily moji pozornost. A když sir Eustach požádal paní Blairovou o tanec, rychle jsem si přisedla k panu Pagettovi. Umínala jsem si, že se dostanu celé věci na kloub.

„Vždycky jsem tolik toužila po tom, podívat se do Itálie,“ pravila jsem. „Zvláště do Florencie. Jistě se vám tam hodně líbilo?“

„Zajisté, velmi se mi tam líbilo, slečno Beddingfeldová. Odpusťte však, prosím, mám zde jistou korespondenci sira Eustacha, která –“

Chopila jsem ho pevně za rukáv u kabátu.

„Och, nesmíte mi utéci!“ zvolala jsem přepjatým hlasem přezrálé vdovy. „Jsem přesvědčena, že by siru Eustachovi jistě nebylo vhod, kdybyste mne tu zanechal samotnou bez možnosti si s někým pohovořit. Zdá se, že vám nikdy není milé, hovoří-li se o Itálii. Oh, pane Pagette, mám skoro chuť věřit, že jste tam tajně něco provedl!“

Držela jsem stále ruku na jeho paži a mohla jsem cítit, jak s sebou trhl.

„Naprosto ne, slečno Beddingfeldová,“ řekl stísněným hlasem. „Působilo by mi jen potěšení, kdybych si o tom všem mohl s vámi pohovořit, bohužel mám zde však nějaké kabelogramy –“

„Oh, pane Pagette, to je slabá výmluva! Řeknu siru Eustachovi –“

Nedokončila jsem. Opět s sebou trhl. Bylo vidět, že jeho nervy jsou ve velmi špatném stavu,

„Co chcete vědět?“

Musela jsem se v duchu smáti resignovanému tonu jeho hlasu,

„Všechno! O obrazech, olivových stromech –“

Zarazila jsem se, nevědouc, co mám dále říci.

„Myslím, že mluvíte italsky?“ poznamenala jsem.

„Na neštěstí ani slova. Dohovořím se ovšem ale s vrátnými – anebo s – průvodci.“

„Zcela správně,“ pospíšila jsem si s odpovědí.

„Který obraz se vám nejvíce líbil?“

„Eh – Madonna – od Rafaela – víte?“

„Drahá, krásná Florencie,“ zašeptala jsem sentimentálně, „jak malebně se rozkládá na březích Arna!

Překrásná řeka! A což Duomo! Pamatujete se na Duomo?“

„Ovšem, ovšem.“

„Rovněž krásná řeka, že?“ odvážila jsem se k poznámce. „Jistě ještě hezčí než Arno, ne?“

„Rozhodně – řekl bych.“

Povzbuzena úspěchem své malé pastí, kterou jsem naň nastražila, pokračovala jsem dále. Nezbyvalo zde však již mnoho, o čem by bylo lze pochybovat. Pan Pagett se vydával do mých rukou každým dalším slovem, které pronesl. Tento muž nebyl vůbec ve svém životě ve Florencii!

Nebyl-li však ve Florencii, kde byl? V Anglii? Jistě v Anglii, a to právě v době, kdy se přihodila ona temná událost v Mill House. Rozhodla jsem se k odvážnému kroku.

„To je zvláštní,“ řekla jsem, „zdá se mi, že jsem vás již někde viděla. Ale patrně se mýlím – vždyť jste byl v té době ve Florencii. A přece –“

Prohlížela jsem ho pozorně. V jeho očích se objevil výraz pronásledovaného člověka. Prudce přešel jazykem přes svoje suché rty.

„Kde – kde jen to bylo?“

„Kde jen jsem myslela, že jsem vás viděla?“ Skončila jsem dříve, než mohl odpovědět. „V Marlowu! Znáte přece Marlow? Ale ovšem, jak jsem hloupá, vždyť tam má sir Eustach dům!“

Moje oběť při tom vstala, zakoktala několik omluvných slov a kvapně se vzdálila.

Onoho večera jsem vrazila do Zuzaniny kabiny, všeka záříc rozčilením.

„Považte si, Zuzano,“ vykládala jsem, když jsem skončila svoje vyprávění, „on byl v době vraždy v Anglii, v Marlowu! Jste stále ještě přesvědčena, že muž v ‚hnědém obleku‘ je vinen?“

„Jsem si jista jenom jednou věcí,“ pravila Zuzana, mžourajíc neočekávaně očima.

„Čím?“

„Že onen ‚muž v hnědém obleku‘ vyhlíží rozhodně mnohem lépe než pan Pagett. Ale – Anno, nezlobte se! Chtěla jsem vás jen poškádlit! Sedněte si. – Žert stranou – myslím, že jste učinila velmi důležitý objev. Až do nynější doby jsme měly za to, že Pagett má určité alibi. Nyní víme, že nikoliv!“

„Zcela správně,“ řekla jsem. „Nesmíme ho spustit s očí!“

„Právě tak, jako každého jiného,“ řekla smutně. Ještě je tu jedna věc, o níž bych si s vámi ráda promluvila. Týká se to – finanční stránky. Nezvedejte, prosím, nosík do výše, vím, že jste hrozně pyšná a samostatná,

přece však jen musíte poslouchati zdravého rozumu. Jsme nyní spolčnice – nikdy bych vám nenabídla ani penny, protože vás mám ráda, anebo pro to, že jste ve světě úplně bez přátel – co však chci, je vzrušení, a za toto vzrušení jsem ochotna zaplatiti. Pustíme se do věci společně, bez ohledu na to, co to bude stát. Abych začala, půjdete se mnou na mé útraty do Mount Nelson Hotelu, a promyslíme si celou výpravu.“

Debatovaly jsme o tomto návrhu. Na konec jsem svolila. Nebyla jsem tomu nikterak ráda. Chtěli jsem se pustiti do celé věci sama.

„Tedy ujednáno,“ řekla na konec Zuzana, povstala a protahovala se, dlouze zívajíc. „Jsem vyčerpana svojí vlastní výmluvností. – A nyní pohovořme o svých obětech, Pan Chichester ubírá do Durbanu. Sir Eustach půjde do Mount Nelson hotelu v Kapském Městě a potom do Rhodesie. Na dráze bude míti soukromý vůz a oheďda v noci po čtvrté číši šampaňského v návalu hovornosti nabídl mi v něm místo. Skoro bych řekla, že to ani vážně nemíní, nicméně však, budu-li na tom trvati, sotva se bude moci z toho dobře vytočiti.“

„Dobrá,“ souhlasila jsem. „Budete míti na očích sira Eustacha a Pagetta, já si vezmu na starost Chicheстера. Ale co bude s plukovníkem Racem?“

Zuzana se na mne tázavě podívala.

„Anno, snad také nepodezříváte –“

„Ano. Podezřívám každého! Jsem již taková, že si všímám i takových osob, o nichž by to nikdo ani zdaleka neřekl.“

„Plukovník Race cestuje také do Rhodesie,“ řekla zamyšleně Zuzana. „Kdybychom to mohli zařídit tak, aby ho sir Eustach také pozval –“

„Vy to můžete zařídit. Dovedete zařídit vše, nač si jen vzpomenete.“

„Mám ráda, jde-li vše hladce,“ poznamenala Zuzana.

„Rozešli jsme se s ujištěním, že Zuzana rozvine veškeren svůj talent, jak umí nejlépe.“

Byla jsem příliš rozčilená, abych se mohla ihned odebrati na lože. Byla to moje poslední noc na palubě. Vzduch byl chladný a svěží. Loď se trochu kymácela na rozvlněném moři. Paluby byly opuštěné a pohrouženy ve tmě. Bylo po půlnoci.

Naklonila jsem se přes zábradlí, sledujíc fosforeskující dráhu pěny. Před námi ležela Afrika, a my jsme se rychle k ní blížili po ztemnělé vodě. Cítila jsem se osamělou v tomto obdivuhodném světě. Chovajíc v duši podivný mír, stála jsem tam, nevšímajíc si času a pohroužena ve snění.

Náhle se mne zmocnilo jakési vnitřní tušení, mi hrozí nebezpečí. Neslyšela jsem ničeho, přes to však jsem se instinktivně otočila. Jakási tmavá postava se připlížila za mne. Jakmile jsem se obrátila, vyskočila. Chopila mne jednou rukou za hrdlo, zabraňujíc tak, abych mohla vykřiknouti. Bojovala jsem zoufale, neměla jsem však naděje. Byla jsem skoro udušena, jak mi svíral hrdlo, přes to ale jsem se naň zavěsila, kousala a škrabala, jak jen žena dovede. Muž byl v nevýhodě, poněvadž mi musil svírat hrdlo, abych nemohla vykřiknouti. Kdyby se mu bývalo podařilo nepozorovaně se ke mně přiblížiti, mohlo býti pro něho jen snadnou věcí, zvednouti mne a hoditi přes palubu. Žraloci by se bývali postarali o ostatní.

Ač jsem se zoufale bránila, cítila jsem, že mne síly opouštějí. Můj protivník to cítil také. Vynaložil nyní veškerou svou sílu. A pak – se ozval rychlý, bezhlučný běh – a jiný stín se k nám připojil. Silnou ranou své pěsti srazil mého protivníka s bouchnutím k zemi. Jsouc osvobozena, padla jsem zpět na zábradlí, všecka nemocná a chvějíc se.

Můj zachránce se ke mně rychle obrátil.

„Jste poraněna!“

V jeho hlase zněla jakási hrozba – hrozba svědčící osobě, která se odvážíla mne zraniti. Ještě než promluvil, poznala jsem ho. Byl to můj mladý muž – muž s jizvou.

Avšak krátký okamžik, kdy jeho pozornost byla upoutána na mne, stačil poraženému nepříteli. Vstal rychle jako blesk a utíkal, jako když mu nad hlavou zapálí, přes palubu. Rayburn zaklel a vyskočil za ním. Vždycky mne mrzí, děje-li se něco bez mé účasti. Připojila jsem se proto k honbě – ovšem jako špatná třetí. Oběhli jsme palubu a octli jsme na pravé straně lodi. Tam u dveří salonu ležela na zemi nějaká zhroucená postava. Rayburn se nad ní skláněl.

„Uděl jste ho znovu?“ tázala jsem se, sotva dechu popadajíc.

„Nebylo potřebí,“ odpověděl chmurně. „Našel jsem ho zhrouceného u dveří. Buď se mu nepodařilo je otevřít, anebo se jen přetvařuje. Však se o tom brzy přesvědčíme a podíváme se, kdo to vlastně je.“

Srdce mi tlouklo, když jsem přistupovala blíže. Seznala jsem ihned, že můj protivník byl větší postavy, než Chichester. I jinak Chichester byl ubožejším tvorem, jenž jsa v úzkých, spíše by použil nože, neboť měl velmi málo síly, aby mohl užiti svých holých rukou.

Rayburn rozškrtl zápalku. Oba jsme ze sebe vyrazili výkřik. Oním mužem byl Guy Pagett!

Rayburn zdál se být úplně omráčen tímto objevem.

„Pagett,“ zamumlal. „Můj Bože, Pagett!!“

Pocítila jsem slabé vědomí převahy nad ním.

„Zdá se, že jste velmi překvapen.“

„Jsem,“ odvětil sklíčeně. „Nikdy by mne nenapadlo, ho podezřívát –“ Pak se náhle otočil ke mně. „A co vy? Vy nejste překvapena? Což vy jste ho poznala, když vás napadl?“

„Nikoli, nepoznala jsem ho. Přes to však nejsem tím nijak zvlášť překvapena.“

Upřel na mne podezřívavě svoje zraky.

„Rád bych věděl, jak přicházíte do této záležitosti? A jak mnoho víte?“

Usmála jsem se.

„Vím velmi mnoho, pane – eh – Lucasi.“

Uchopil mne za ramena a netušená síla tohoto sevření způsobila, že jsem se přikrčila bolestí.

„Jak jste přišla na toto jméno?“ tázal se chraptivě.

„Není snad vaše?“ ptala jsem se naslédle. „Anebo snad dáváte přednost tomu, býti nazýván ‚mužem v hnědém obleku‘?“

Tato slova, zdá se, ho dorazila. Pustil moje rámě a ustoupil o několik kroků dozadu.

„Jste dívka nebo čarodějka?“ vydechl.

„Jsem přítelkyně,“ pravila jsem a přistoupila jsem k němu blíže. „Nabídla jsem vám již jednou svoji pomoc – nabízím ji podruhé. Přijmete?“

Prudkost jeho odpovědi mne doslova vrhla zpět.

„Ne, necchi mít ničeho společného ani s vámi, ani s žádnou jinou ženou. Teď dělejte, co umíte nejhoršího!“

Zrovna jako již před tím, probouzela se ve mně zlost. „Snad si ani neuvědomujete,“ řekla jsem, „jak jste naprosto v mé moci. Stačí, abych řekla slovo kapitánovi –“

„Jen řekněte,“ posmíval se. A pak ke mně rychle přiskočil. „Když si, milá slečno, vůbec něco uvědomujeme, víte, že nyní jste v mé moci? Mohl bych vás takto uchopiti za hrdlo,“ a rychlým pohybem uskutečňoval svoje slova. Cítila jsem, jak obě jeho ruce se svírají na mém hrdle a tisknou je – jenomže lehce. „Asi takto – a mohl bych vymačkat z vás život! A pak jako tento nepřítel, jenž zde leží v bezvědomí, ovšem s větším úspěchem, mohl bych hodit vaši mrtvolu přes palubu žralokům. Co tomu říkáte?“

Neřekla jsem ničeho. Zasmála jsem se pouze. A přece jsem věděla, že mi hrozilo skutečné nebezpečí.

Právě v onom okamžiku mne nenáviděl. Věděla jsem však také, že jsem milovala toto nebezpečí, a kromě toho mi byl neskonale příjemný pocit, že mám jeho ruce kolem svého hrdla. V tomto okamžiku nebyla bych bývala vyměnila tento pocit za žádný jiný okamžik svého života.

Zasmál se krátce a pustil mne.

„Jak se jmenujete?“ prudce se zeptal.

„Anna Beddingfeldová.“

„Což nemáte před ničím strachu, Anno Beddingfeldová?“

„Oh, ano,“ řeklad jsem, snažíc se mluvit chladně, ač ani zdaleka jsem se tak necítila. „Děsím se vos, sarkastických žen, velmi mladých mužů, švábů a lepších příručních v obchodech.“

Zasmál se tímž krátkým smíchem jako dříve. Potom se nohou dotkl Pagetta, ležícího dosud v bezvědomí na podlaze.

„Co uděláme s tímto haraburdím? Máme ho hodit přes palubu,“ tázal se lhostejně.

„Jak chcete,“ odvětila jsem tímž klidným tónem.

„Obdivuji se vašim dokonalým krvelačným instinktům, slečno Beddigfeldová. Necháme ho však, aby se z toho zotavil, jak sám chce. Není nikterak vážně poraněn.“

„Vidím, že se děsíte nové vraždy,“ poznamenala jsem naslédle.

„Druhé vraždy?“

Vypadal opravdu udiven.

„Co ona žena v Marlowu?“ připomínala jsem mu, pozorujíc napjatě účinek svých slov.

Jeho tvář vzala na se ošklivý, zamračený výraz. Zdálo se, jako by býval zapomenul na moji přítomnost.

„Byl bych ji snad zabil,“ řekl. „Někdy věřím, že jsem měl v úmyslu ji zabít.“

Pronikla mnou prudká vlna nenávisti k oné mrtvé ženě. Kdyby stanula v onom okamžiku přede mnou, bývala bych ji sama zabila. – Vždyť on ji musil – musil – musil – aby mohl mítí takové pocity, kdysi milovati.

Znovu jsem se ovládla a řekla jsem přirozeným hlasem:

„Zdá se, že jsme si již řekli vše, co jsme si mohli říci, vyjma – dobrou noc.“

„Dobrou noc tedy, a s Bohem, slečno Beddingfeldová!“

„Na shledanou, pane Lucasi!“

Opět se zachvěl při vyslovení tohoto jména. Přistoupil blíže ke mně.

„Proč říkáte ono – na shledanou?“

„Poněvadž mi cosi praví – že se ještě sejdem!“

„Pokud tomu budu moci zabránit, tedy ne!“

Ač zněla tato jeho slova důrazně, přece jen mne neurazila. Naopak zakoušela jsem v srdci blahý pocit uspokojení. Vždyť přece jen nejsem hloupá!

„Přes to,“ řekla jsem vážným hlasem, „myslí že se ještě jednou sejdem.“

„Proč?“

Zavrtěla jsem záporně hlavou, nebyla jsem s to, abych mu vylíčila pocit, který mne přiměl k těmto slovům.

„Nechci se již nikdy s vámi setkat,“ řekl rychle a prudce.

Byla to opravdu velmi krutá slova, já však se jenom měkce usmála a vklouzla jsem do tmy.

Slyšela jsem, jak vykročil za mnou, pak se zarazil, a zalétlo ke mně přes palubu slovo. Myslím, že to bylo „čarodějko!“

Kapitola XVII.

Úryvky z deníku sira Eustacha Pedlera

Mount Nelson Hotel, Kapské Město

Opravdu jsem si zhluboka oddychl, když jsem se dostal z Kilmordenu. Po celou dobu, co jsem byl na lodi, jsem měl dojem, jakobych byl zaplétán do nějaké sítě intrik. Aby všemu tomu dodal koruny, Pagett se potřeboval ještě včera v noci v opilosti pustit do nějaké rvačky. Je to všechno velmi hezké, vymlouvati se na vše možné, ale to bude jistě pravá příčina: co jiného byste si asi pomysleli o muži, jenž k vám přijde s boulí na straně hlavy velikou jako vejce a s modřinou na oku, která hraje všemi duhovými barvami?

Pagett bude se přirozeně tvrdošíjně snažit obestříti celou věc tajemstvím. Podle něho byste mysleli, že jeho namodralé oko jest bezprostřední příčinou jeho oddanosti mým zájmům. Jeho vysvětlení bylo neobyčejně záhadné a rozvláčné, takže mi to trvalo dlouhou dobu, než jsem vlastně pochopil, kde má hlavu a kde patu.

Abych počal – zahlédl prý jakéhosi muže, který se choval podezřele. To jsou vlastní slova Pagettova. Vzal je jistě z nějakého románu, o německých špěhounech. Co míní mužem, jenž se chová podezřele, Pagett ani sám neví. Řekl jsem mu to.

„Plížil se po chodbě jako zloděj, a bylo již po půlnoci, sire Eustachu.“

„Nu dobrá, co však vy jste tam měl na práci? Proč jste již nebyl v posteli a nespál jako pořádný křesťan?“ ptal jsem se ho zlostně.

„Šifroval jsem vaše telegramy, pane, a pak jsem psal na stroji váš deník, aby byl úplným až ku dnešnímu dni.“

Věřte, že Pagett je vždycky v právu, a k tomu ještě z toho vyjde jako mučedník!

„Nu a?“

„Právě jsem si myslil, že bych se mohl trochu projít, než půjdu spát, sire Eustachu. Do chodby vcházel jakýsi muž právě od vaší kabiny, Podle toho, jakým způsobem se kolem sebe ohlížel, hned jsem si myslil, že je v tom něco podezřelého. Plížil se nahoru po schodech vedle salonu. Já za ním!“

„Milý Pagette,“ řekl jsem, „proč by si nemohl onen ubožák vyjít na palubu, aniž by se mu někdo věšel na paty. Vždyť mnoho lidí spí vůbec na palubě – vždycky jsem si myslil, že to musí být velmi nepohodlné.“

Námořníci vás v pět hodin ráno spláchnou jako celou palubu.“ Zachvěl jsem se při této představě.

„Každým způsobem,“ pokračoval jsem, „jestliže jste šel a obtěžoval nějakého chudáka, který trpí nespavostí, nedivím se pranic tomu, že vám jednu vrazil.“

Pagett trpělivě naslouchal.

„Račte mne jen vyslechnouti, sire Eustachu. Byl jsem přesvědčen, že onen muž slídil zde v blízkosti vaší kabiny, kde neměl naprosto ničeho na práci. V této chodbě jsou jen dvě kabiny. vaše a colonela Race.“

„Race,“ řekl jsem, zapaluje si pečlivě doutník, se může postarat sám o sebe, aniž by k tomu potřeboval vaší pomoci, Pagette,“ a dodal jsem, jako by mne to dodatečně napadlo, „rovněž tak i já.“

Pagett přistoupil blíže a těžce oddychoval, což činí vždy, kdykoliv se chystá prozradit nějaké tajemství.

„Pomyslete si, sire Eustachu, domníval jsem se, nyní ale jsem si tím opravdu jist – že to byl Rayburn.“

„Rayburn?“

„Ano, sire Eustachu.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Rayburn je příliš rozumným, aby mne chtěl buditi o půlnoci.“

„Zcela správně, sire Eustachu. Myslím, že to byl colonel Race, k němuž šel. – Tajná schůzka, – šel si pro rozkazy!“

„Nesýčte na mne, Pagette,“ řekl jsem, poodstupuje trochu od něho, „a dýchejte pravidelně! Váš nápad je holým nesmyslem. Proč by si dávali tajnou schůzku o půlnoci? Chtěli-li si navzájem něco říci, mohli tak učiniti zcela běžným a přirozeným způsobem ráno na palubě při polévce.“

Mohl jsem pozorovati, že Pagett přece jenom nebyl úplně přesvědčen.

„Něco se dělo včera v noci, sire Eustachu,“ trval na svém, neboť proč by mne jinak Rayburn tak surově napadl?“

„Jste si tím úplně jist, že to byl Rayburn?“

Vypadalo to, jako by o tom byl Pagett pevně přesvědčen. Byla to jediná část celého vyprávění, ohledně níž nejevil naprosto žádných rozpaků.

„V celé věci je něco hrozně záhadného,“ pravil.

„Přede vším, kde je vlastně Rayburn?“

Bylo skutečně pravda, že jsme toho chlapíka od té doby, co jsme vstoupili na pevnou zem, ani okem nespátřili. Do hotelu s námi také nepřišel. Nevěřím že se bojí z nějaké neznámé příčiny Pagetta.

Vůbec celá věc je velmi mrzutá. Jeden z mých sekretářů zmizel do neznáma, a druhý vypadá jako sprostý pěštní zápasník. Nemohu ho nyní v tomto stavu vzít s sebou. Vždyť bych se stal terčem posměšků celého Kapského Města. Později ve dne (k večeru) mám smlouvenou schůzku, abych odevzdal Milrayův „billet-doux“, ale Pagetta nevezmu s sebou. Hrom aby vzal chlapa i s jeho slíděním!

Když se to vezme kolem a kolem, jsem opravdu podrážděn. Měl jsem otravnou snídani s otravnými lidmi. Holandská čišnice s tlustými kotníky potřebovala celou půlhodinu k tomu, než mi přinesla špatný kus ryby. K tomu ještě zcela mne unavil onen nesmysl, vstávati ráno o páté hodině při příjezdu do přístavu, aby člověk viděl ospalostí mžourající lékaře a držel ruce nad hlavou.

Později:

Stala se velmi vážná věc. Přišel jsem na schůzku s ministerským předsedou a vzal jsem s sebou Milrayův zapečetěný dopis. Nevypadal nikterak, jako by si s ním byl někdo nepovolaně zahrával, uvnitř však byl prázdný arch papíru!

Myslím, že jsem se nyní ocitl v pěkné kaši! Proč jsem se jen nechal tím starým mečivým Milrayem zaplésti do celé věci, nevím!

Pagett je báječným Jobovým utěšitelem. Stále dává na jevo jakési záhadné zadostiučinění, což mne velmi dopaluje. Využil také mého znepokojení a hodil mi na krk kufr s listinami. Ale ať jen si dá pozor, aby nejbližší pohřeb, na který půjde, nebyl jeho vlastní!

Nicméně na konec jsem ho přece musil vyslechnouti.

„Možná také, sire Eustachu, že Rayburn zaslechl na ulici nějaké slovo z vaší rozmluvy s panem Milrayem. Vzpomeňte si, že jste neměl od pana Milraye žádného písemného průkazu! Přijal jste Raybuma jen na jeho vlastní prohlášení.“

„Myslíte tedy, že Rayburn je zločinec?“ tázal jsem se zvolna.

Pagett přisvědčil. Jak dalece přispěla k tomuto jeho přesvědčení zlost, kterou vůči Rayburnovi choval k vůli svému zmodralému oku, nevím. Události posledních dnů svědčily vskutku proti Rayburnovi. Měl jsem v úmyslu celou věc nechat v klidu. Muž, který se nechal tak hloupě napáliti, netouží přece ani trochu po tom, aby se taková věc vytrubovala do světa.

Ale Pagett, jehož energie nebyla v nejmenším dotčena nedávnou jeho nehodou, všecek plál pro rozhodná opatření. Prosadil na konec svou. Vzbouřil celý policejní úřad, rozeslal nesčíslné množství kabelogramů, a přivedl do domu celé stádo anglických a holandských úředníků, kteří všichni, ovšem na moje útraty, vesele popíjeli whisky se sodou.

Týž večer jsme obdrželi Milrayovu odpověď. Nevěděl ničeho o mém nejnovějším sekretáři! Byla to jenom jediná útěcha, kterou bylo možno vyvoditi z celé situace.

„Každým způsobem,“ řekl jsem Pagettovi, „nebyl jste otráven, nýbrž, jako obvykle, jste měl zkažený žaludek!“

Viděl jsem, že jsem řal do živého! To však byl můj jediný úspěch!

Později:

Pagett je ve svém živlu. Jeho mozek přímo skvělými nápady. Považuje nyní za jisté, že Rayburn není nikdo jiný, než onen pověstný „muž v hnědém šatě“. Skoro bych řekl, že má pravdu. Má vždycky pravdu. Tohle vše se opravdu již stává nepříjemným. Čím dříve odjedu do Rhodesie, tím lépe! Vysvětlil jsem již Pagettovi, že nepojede se mnou.

„Uznáte, milý příteli,“ řekl jsem mu, „že nyní musíte zůstat zde na místě. Můžete být každou chvíli požádán, abyste potvrdil Rayburnovu totožnost. Kromě toho požívám jako člen anglického parlamentu jakési vážnosti, již musím dbáti. Nemohu přece cestovati se sekretářem, který vypadá, jako by se nedávno vmísil do nějaké pouliční rvačky.“

Pagett s sebou trhl. Je totiž tak úctyhodný muž, že jeho nynější vzezření ho strašně rmoutí a bolí.

„Ale co si počnete s vaší korespondencí a s vašimi poznámkami k řečem, sire Eustachu?“

„Nějak už to zařídím,“ řekl jsem vesele.

„Váš soukromý železniční vůz bude připjat zítra t. j. ve středu ráno k jedenáctihodinovému vlaku,“ pokračoval Pagett. „Všechno jsem již zařídil. Vezme paní Blairová s sebou služku?“

„Paní Blairová?“ překvapeně jsem vydechl.

„Sdělila mi, že jste jí nabídl místo.“

„Ano, učinil jsem tak, právě si vzpomínám. Bylo to oné noci, co byl pořádán maškarní ples. Ještě jsem ji pobízel, aby jen jela. Nikdy mne však ani nenapadlo, že by vskutku mohla přijmouti mé pozvání. Ačkoli je velmi rozkošná, nevím, proč bych si zrovna přál její společnosti po celou cestu do Rhodesie a zpět. Ženy vyžadují tolik pozornosti a někdy dovedou zatrolené překážeti!“

„Pozval jsem snad ještě někoho?“ tázal jsem se nervosně. Člověk dělává takové řeči v okamžicích hovornosti.

„Zdá se, že paní Blairová má za to, že jste také pozval Colonelu Race.“

Zasténal jsem.

„To jsem musil býti notně opilý, pozval-li jsem Race. Jistě, hrozně opilý! Poslechněte mojí rady, Pagette, a vaše zmodralé oko vám budiž výstrahou, nikdy více nechode na flámy!“

„Jak víte, sire Eustachu, zavázal jsem se k úplné zdržlivosti od pití lihovin.“

„Jste-li k tomu nachýlen, je lépe zavázati se ke střídmosti. – Nepozval jsem snad ještě někoho jiného? – Či ano, Pagette?“

„Pokud vím, již nikoho, sire Eustachu.“

Spokojeně jsem si oddychl.

„Je tu ještě slečna Beddingfeldová,“ řekl jsem, zamysliv se. „Chce se odebrati do Rhodesie, tuším, aby tam vykopávala nějaké staré kosti. Mám dobrý nápad, nabídnu jí dočasné místo sekretářky. Víím, že umí psáti na stroji, neboť mi o tom říkala.“

K mému překvapení se Pagett postavil tomuto mému záměru prudce na odpor. Nemá rád Annu Beddingfeldovou. Oné noci, co si utržil ono namodralé oko, jeví nepopsatelné vzrušení, kdykoliv přijde na ni řeč. Pagett je nyní pln záhadných tajemství,

Pozvu onu dívku, jen abych ho pozlobil. Jak jsem již dříve řekl, má neobyčejně krásné nohy!

Kapitola XVIII.

Anna pokračuje ve vyprávění

Pokud budu živa, myslím, že nezapomenu dojmů, jaký jsem pocítila, když jsem po prvé spatřila Tabulovou horu. Vstala jsem neobyčejně časně a vyšla si na palubu. Zamířila jsem přímo na nejvyšší palubu, kde jsou umístěny čluny, čímž, myslím, že jsem se dopustila velkého přestupku, neboť jest tam přístup zakázán, rozhodla jsem se však, že provedu něco odvážného, jen abych dosáhla samoty. Právě jsme pluli do zátoky Table Bay. Nad Tabulovou horou se vznášely obláčky bílých mračen a těsně u moře, přituleno k srázným úbočím, dřímalo město, pozlacené a jako by kouzlem obe střežené v ranním slunečním přísvitu. Dech se mně zatajil při tomto pohledu a v srdci se ozvala ona zžíravá bolest, jež občas se vás zmocní, kdykoliv se setkáte s něčím, co jest neobyčejní krásným. Neumím dobře slovy vystihnouti všechnu tyto dojmy, věděla jsem však jen tolik, že jsem našla, byť jenom na prchavý okamžik to, co jsem hledala po celou dobu od svého odjezdu z Little Hampsley. Něco nového, něco, o čem až dosud se mi ani nesnilo, něco, co plně ukojilo můj skoro bolestný hlad po romantice.

Úplně tiše, nebo aspoň se to zdálo, klouzal Killmorden po vlnách blíž a blíž. Až dosud mi vše připadalo jako sen. Nicméně, jako všichni snílkové, nemohla jsem se plně oddati snění. My ubozí lidé jsme tak úzkostliví, abychom vůbec ničeho nepromeškali!

„Toto je tedy Jižní Amerika,“ horlivě jsem si stále říkala. „Jižní Afrika! Jižní Afrika! Vidíš opět nový kus světa! Tohle je kus světa! Díváš se naň! Přemýšlej o tom, Anno Beddingfeldová, ty zabeďněná hlavo! Díváš se na nový kus světa!“

Domnívala jsem se, že jsem měla celou palubu pro sebe, v tom však jsem zpozorovala, že ještě jedna postava se naklání přes zábradlí, zahlobána právě tak jako já v pozorování města, k němuž jsme se blížili. Ještě nežli obrátil hlavu, jsem poznala, kdo to byl. Scéna ze včerejší noci zdála se mi být v klidném ranním slunečním světle neskutečnou a melodramatickou. Co si asi o mně pomyslí? Horko mne polilo, když jsem si vzpomněla, co jsem mu řekla. A nemyslela jsem to tak – či snad ano?

Obrátila jsem úmyslně hlavu stranou a zadívala jsem se ztrnule na Tabulovou horu. Přišel-li sem Rayburn, aby tu hledal samotu, nemám ani v nejmenším zapotřebí, abych ho z ní vytrhovala, upozorňujíc ho na svoji přítomnost.

Tu však k mému velkému překvapení jsem zaslechla za sebou lehké kroky po palubě a potom jeho přirozený, normální hlas:

„Slečno Beddingfeldová!“

„Přejete si?“

Obrátila jsem se.

„Rád bych se vám omluvil. Choval jsem se včera v noci jako dokonalý hrubec!“

„Ano – byla to opravdu zvláštní noc,“ řekla jsem kvapně.

Nebyla to příliš duchaplná poznámka, byla to však prostě jediná věc, již jsem si mohla vymyslet

„Můžete mi prominouti?“

Beze slova jsem mu podala ruku. Chopil se jí.

„Ještě bych rád s vámi promluvil o něčem jiném,“ hlas jeho zvážněl. „Slečno Beddingfeldová, snad ani o tom nevíte, jste však zapletena do poněkud nebezpečné záležitosti.“

„Tuším to také,“ řekla jsem.

„Nikoliv, netušíte. Nemůžete to ani vědět. Chtěl bych vás varovati. Vzdejte se celé věci. Opravdu nemůže se vás to týkat. Nedopustíte, aby vaše zvědavost vás zavedla k zasahování do záležitostí jiných lidí.

Nemluvím o sobě. Nemáte ani tušení, vůči čemu byste mohla stanout – oni lidé nezastaví se před ničím. Jsou naprosto bez citu. Hrozilo vám již nebezpečí – vzpomeňte si na včerejší noc. Domnívají se, že něco víte. Vaší jedinou nadějí jest, přesvědčiti je, že se mýlí. Buďte však opatrná, mějte se stále na pozoru před nebezpečím, a upadnete-li snad někdy do jejich rukou, nezahrávejte si s nimi a buďte chytrou – řekněte pravdu, jen tak se budete moci zachrániti.“

„Vy mne děsíte, pane Rayburne,“ řekla jsem a skoro to bylo pravdou. „Proč jenom se namáháte mne varovati?“

„Možná, že jest to poslední věc, kterou mohu pro vás učiniti. Jakmile se octnu na pevnině, bude vše v pořádku, ale – sotva se tam asi dostanu!“

„Jak to?“ zvolala jsem.

„Obávám se, že nejste jedinou osobou na lodi, jež ví, že jsem ‚mužem v hnědém šatě‘.“

„Jestli si myslíte, že jsem něco prozradila –“ řekla jsem nakvašeně.

Odzbrojil mne svým úsměvem

„O vás nejsem v nejmenších pochybnostech, slečno Beddingfeldová. Řekl-li jsem někdy něco takového, tedy jsem lhal. Nikoliv – avšak je tu na palubě osoba, jež ví o všem. Stačí jí říci jen slovo – a je se mnou konec. Nicméně, mám jakési tušení. Že nebude mluvit.“

„Proč?“

„Poněvadž je to muž, jenž pracuje rád na vlastní pěst. A kdyby se mne zmocnila policie, nebyl bych mu již k žádnému užitku. Na svobodě mu mohu býti prospěšným. Za hodinu se to ukáže!“

Zasmál se poněkud posměšně, viděla jsem však, že jeho tvář ztvrdla. Hrál-li s osudem, tedy byl jistě dobrým hráčem. Dovedl se smáti, i když prohrával.

„V každém případě,“ řekl lehce, „myslím, že se už nikdy více spolu nesetkáme“

„Nikoliv,“ řekla jsem zvolna, „myslím také, že se již nikdy nesejdeme“

„Tedy – s Bohem!“

„S Bohem!“

Stiskl pevně moji ruku, jeho světlé podivuhodné oči se na okamžik vpily do mých, potom se kvapně obrátil a odcházel. Slyšela jsem jeho kroky po palubě. Zaznívaly, až... dozněly. Cítila jsem, že v mé duši budou znít navždy. Byly to kroky – odcházející z mého života.

Upřímně se přiznám, že z příštích dvou hodin jsem neměla pražádné radosti. Teprve když jsem stála na přístavní hrázi po skončení všech těch směšných formalit, jež vyžaduje byrokracie, jsem si volně

oddychla. Nikdo nebyl zatčen a pozorovala jsem, že byl rozkošný den a že jsem měla neobyčejný hlad. Šla jsem se Zuzanou. Měla jsem v každém případě zůstat s ní tuto noc v hotelu.

Loď odjížděla do Port Elisabethu a do Durbanu až nazítří ráno. Vsedly jsme do taxi a odjely do hotelu Mount Nelson.

Všechno bylo tak rozkošné! Slunce, vzduch i květiny! Vzpomněla jsem si na Little Hampsley v lednu, kde bylo všude bláta až po kolena, a neustále déšť na spadnutí a přímo jsem se svíjela rozkoší. Zuzana nebyla ani zdaleka tak nadšena. Ovšem měla již velmi mnoho cest za sebou, nehledě k tomu, že byla typem, který se nedá vyrušit z klidu před snídaní. A vypeskovala mne přísně, když jsem vyrazila nadšený výkřik při spatření obrovského modrého svlačce.

Při této příležitosti chci zde nyní jasně naznačiti, že další vyprávění nebude vyprávěním o Jižní Africe. Zaručuji se, že zde při líčení neužiji pravých ryzích místních barev – znáte přece, jak se to dělá – půl tuctem slov kursivou na každé stránce. Velmi se mi to sice líbí, ale nedovedu toho. Píšete-li o ostrovech v jižních mořích, přirozeně, že se ihned zmíníte o ostrovech b? che-de-mer. Nevím, co je to b? che-de-mer, nikdy jsem to nevěděla a patrně se tu nikdy nedozvím. Hádala jsem několikrát, co by to mohlo být, hádala jsem však špatně. Jak vkročíte do Jižní Afriky, ihned se začne hovořit o „stoep“ – vím co to „stoep“ je – je to taková věc kolem dokola domu a sedí se na ní. V jiných dílech světa se to jmenuje verandou, piazzou, a v Anglii se tomu říká krátce „ha-ha“. Pak ještě jsou tu pawpaw a rostou na stromě carica papaya. Jest to dužinatý plod, podobný melounu. Často jsem četla o pawpa. Pak jsem náhle objevila, co to vlastně jest, poněvadž jeden pawpaw mi byl předložen k snídani. Zprvu jsem se domnívala, že to je zkažený meloun. Holandská číšnice mi však vysvětlila, co to je a poradila mi, abych si plod postříkala citronovou šťávou a posypala cukrem a znovu to okusila. Byla jsem velmi ráda, že jsem se obeznámila s pawpaw. Vždycky jsem je nějak nejistě ztotožňovala s hula-hula, což myslím (možná však, že ani zde nemám pravdu) je jakýsi druh slaměné sukénky, kterou nosí havajská děvčata při tanci. Ne – opravdu se mýlím, to je – lava-lava.

Na každý způsob, přijíždíte-li z Anglie, budí ve vás všechny tyto věci veselost. Nemohu se zdržeti smíchu, pomyslím-li si, jak by to asi rozjasnilo náš střizlivý ostrovní život, kdyby člověk měl k snídani šunku-šunku a pak vyšel z domu nakupovat, jsa oděn v jumper-jumper.

Po snídani byla Zuzana poněkud klidnější. Vykázali mi pokoj vedle jejích pokojů s překrásnou vyhlídkou přímo na Table Bay. Dívala jsem se z okna, zatím co Zuzana sháněla nějaký zvláštní krém na obličej. Když jej našla a jala se jím ihned natírat obličej, byla ochotna vyslechnouti moje rozklady.

„Viděla jste sira Eustacha?“ tázala jsem se. „Když jsme tam vcházely, právě vycházel z pokoje, kde se snídá. Dostal nějakou špatnou rybu, nebo něco podobného a právě vykládal vrchnímu číšníkovi, co si o tom myslí a udeřil o zem broskví, aby ukázal, jak jest tvrdá – jenom že broskev nebyla tak tvrdá, jak se domníval a celá se rozplácla.“

Zuzana se smála.

„Sir Eustach právě tak jako já nerad časně ráno vstává. Avšak, viděla jste, Anno, Pagetta? Srazila jsem se s ním na chodbě. Má celé oko modré a krví Podlité. Co pak asi dělal?“

„Jenom se pokusil hodit mne přes palubu,“ lhostejně jsem poznamenala.

„Tala jsem do živého. Zuzana nechala svoji tvář krémem zpola namazanou a naléhala na mne, abych jí vyprávěla podrobnosti. Vyhověla jsem jejímu přání.“

„Věc se stává čím dále tím více záhadnější,“ zvolala. „Myslela jsem, že budu mít lehkou práci, zavěsím-li se na paty siru Eustachovi a že pro vás bude jenom hračkou učiniti tak s důstojným panem Edwardem Chichesterem. Nyní však již tím nejsem tak jista. Doufám, že mne Pagett nevyhodí jedné tmavé noci z vlaku.“

„Myslím, že až dosud jste mimo podezření, Zuzano. Kdyby však mělo dojít k nejhoršímu, budu kabelovati Clarencovi.“

„Právě si vzpomínám – podejte mi, prosím, kabelový blanket. Ani nevím, co bych mu měla sdělit. Jsem zapletena v nanejvyš napínavé tajemství, prosím, zašli mi ihned tisíc liber. Zuzana.“

Převzala jsem od ní blanket a ukázala jsem jí, že by mohla vypustiti slovo „jsem“ a „mi“ a snad také, nezáleželo-li jí na tom, býti příliš zdvořilou, slovo „prosím“. Zuzaně však, zdá se, nezáleželo vůbec na penězích. Na místo, aby se řídila mými úspornými návrhy, připsala ještě další tři slova: „bavíme se ohromně.“

Zuzana byla pozvána na lunch svými přáteli, kteří pro ni přišli asi o 11. hodině do hotelu. Byla jsem ponechána sama sobě. Sešla jsem dolů, prošla zahradou před hotelem, překročila koleje pouliční dráhy a kráčela jsem chladnou, stinnou třídou, až jsem došla na hlavní ulici. Procházela jsem se sem a tam, prohlížeje si zajímavosti města, radujíc se ze slunečního jasu a černých prodavačů květín a ovoce.

Objevila jsem také místo, kde měli nejrozkošnější ledovou sodovku se zmrzlinou. Na konec jsem si koupila za šest penny košíček broskví a vracela jsem se zpět do hotelu.

K mému překvapení a radosti jsem seznala, že tam na mne čekal dopis. Byl od kurátora zdejšího musea. Četl v novinách o mém příjezdu na Kilmordenu, kde jsem byla uvedena jako dcera nedávno zemřelého profesora Beddingfelda. Znal prý trochu mého otce a choval k němu veliký obdiv. Psal dále, že jeho žena bude velmi potěšena, přijedu-li k nim na čaj dnes odpoledne do jejich vily v Muizenbergu. Dal mi zároveň pokyny, jakým způsobem se tam dostanu.

Měla jsem velikou radost, uvědomujíc si, že stále ještě bylo na otce vzpomínáno a že byl tak vysoko ceněn. Obávala jsem se, že, než opustím Kapské Město, budu asi jím osobně provázena po museu, přes to však jsem i to riskovala. Pro mnoho lidí by to bylo zábavou – ale člověk se snadno přejí mnoha dobrých věcí, dostává-li se mu jich stále, ráno, v poledne i večer.

Nasadila jsem si svůj nejlepší klobouk (jeden z těch, jež Zuzana již odložila), a oblékla svoje pomačkané plátěné šaty a hned po lunchi jsem se vydala na cestu. Stihla jsem poslední rychlík do Muizenbergu a přijela jsem tam asi za půl hodinky. Byl to krásný výlet. Vlak se zvolna vinul kolem úpatí Tabulové hory a mnohé květiny tam byly opravdu nádherné. Nejsem příliš zběhlá v zeměpise, takže nikdy jsem si ani plně neuvědomila, že Kapské Město leží na poloostrově, v důsledku čehož, když jsem vystupovala z vlaku, jsem byla poněkud překvapena, že jsem se znovu ocitla tváří v tvář moři. Bylo tam také zřízeno zcela rozkošné koupaliště. Lidé tam měli krátká, zakřivená prkna, na nichž jezdili na vlnách. Prkna se zavěšovala na dlouhé provazy a byla vlečena motorovým člunem po vodě značnou rychlostí.

Bylo ještě příliš brzy jít na čaj. Vešla jsem tudíž na plovárnu a když se mne ptali, zda si přeji „plovoucí prkno“, řekla jsem: „Ano, prosím.“ Jízda po vodě na tomto prkně se zdá být snadnou. Ale není. Nemusím jistě říkat více. Velmi jsem se zlobila a takřka jsem odhodila své prkno od sebe. Nicméně jsem byla rozhodnuta, že při první možné příležitosti se sem zase vrátím a pokusím se o to ještě jednou. Nechci být poražena. Zcela náhodou se mi pak podařila skvělá jízda na mém prkně a tak jsem z vody šla přímo spítá radostí. Jízda na těchto prknech jest právě taková. Buď se hrozně zlobíte na svou nešikovnost a hubujete, anebo máte skoro bláznivou radost ze sebe samého.

Působilo mi trochu obtíží nalézt villu Medgee. Ležela přímo u úpatí hory, odděleně od ostatních domků a vil. Zazvonila jsem a přišel mi otevřít usměvavý kaferský chlapec.

„Bydlí zde paní Raffini?“ tázala jsem se.

Uvedl mne dovnitř, předešel mne na chodbě a rozevřel přede mnou dveře. Právě když jsem se chystala vkročit dovnitř, zaváhala jsem. Pocítila jsem náhlou výstrahu. Překročila jsem práh a dveře se s třeskotem zavřely za mnou.

Za stolem povstal jakýsi muž a krácel mi vstříc se vztaženou rukou.

„Jsem opravdu rád, že jsme vás přemluvili k návštěvě našeho domu, slečno Beddingfeldová,“ řekl.

Byl to štíhlý muž, zřejmě Holanďan, s ohnivým ryšavým plnovousem. Nevypadal ani dost málo na kurátora musea. Ve skutečnosti, bleskem jsem pochopila, že jsem provedla hloupost.

Byla jsem v rukou nepřítelů.

Kapitola XIX.

Upomínalo mne to silně na III. epochu „Dobrodružství Pamely.“ Jak často jsem sedávala na sedadle za 6 penny, pojídajíc tabulku mléčné čokolády za 2 penny, a toužíc, aby se mi někdy něco podobného přihodilo! Ano, nyní se mi to přihodilo a také vymstilo. A nebylo to ani zdaleka tak příjemné, jak jsem si představovala. Na plátně vypadá vše velmi hezky – vždyť máte pohodlný pocit, že přijde ještě IV. epocha. Ve skutečném životě však nebylo naprosto žádných záruk, proč by Anna dobrodružka nemohla skončit náhle a příkře na konci některé epochy.

Ano, ocitla jsem se v pasti. Všechna slova, která mi onehdy řekl Rayburn, mi vstoupila nyní na mysl s nepříjemnou přesností. Mluvte pravdu, řekl mi. Ano, mohla bych vždy tak učiniti, bude mi to však něco platné? Především, bude uvěřeno mému vyprávění? Budou považovati za pravděpodobné nebo možné, že jsem se pustila na tuto bláznivou výpravu pouze na základě toho, jak na mně působil útržek papíru, zapáchajícího po kařových kuličkách proti molům? Mně samotné se to zdálo víře nepodobnou báčkorkou. V tomto okamžiku chladné rozvahy jsem si vyčinila melodramatických bláznů a zatoužil po klidném životě, plném, nudy, v Little Hampsley.

Všechny tyto myšlenky prolétly mojí hlavou mnohem rychleji než je mohu vypravovati. Mým prvním instinktivním pohybem bylo ustoupiti dozadu a chopiti se kliky u dveří. Můj uchvatitel se jen ušklíbl.

„Jste zde a také zde zůstanete,“ poznamenal zlomyslně.

Snažila jsem se ze všech sil, aby moje chování zůstalo nenuceným a bezstarostným.

„Byla jsem pozvána kurátorem musea v Kapském Městě, abych sem přišla. Jestliže jsem se zmýlila –“

„Zda jste se zmýlila? Oh, ano, ohromně jste se zmýlila!“

A zasmál se drsně.

„Jakým právem mne tu zdržujete? Upozorním policii –“

„Haf, haf... zrovna tak jako malý pejsek.“ A zase se zasmál.

Usedla jsem na židli.

„Z toho mohu jen souditi, že jste nebezpečný šílenec,“ řekla jsem chladně.

„Jistě?“

„Chtěla bych vás jen upozorniti, že moji přátele dokonale vědí o tom, kam jsem odešla a že, nevrátím-li se do večera, budou po mně pátrat. Rozumíte?“

„Tak vy říkáte, že vaši přátelé vědí, kde jste! Kteří pak jsou to přátelé?“

Vyzvána touto otázkou, rychle jsem v duchu přehlížela veškeré možnosti. Měla bych se zmínit o siru Eustachovi? Byl velmi známým mužem a jeho jméno mohlo velmi působiti. Byli-li však ve styku s Pagettem, mohli se přesvědčiti, že jsem lhala. Bude lepší, nebudu-li riskovati jména siná Eustacha.

„Především jest to paní Blairová,“ řekla jsem lehce. „Moje přítelkyně, s níž bydlím.“

„Ta, myslím, že to neví,“ řekl můj věznitel, potouchle vrtě svojí ryšavou hlavou. „Nespatřila jste ji od 11 hodin. A náš list, zvoucí vás, abyste sem přišla, jste přijala v době lunche.“

Jeho slova svědčila o tom, jak přesně bylo sledováno každé moje hnutí, přes to však nehodlala jsem se vzdáti bez boje.

„Jste velmi chytrý,“ řekla jsem. „Snad jste již někdy také slyšel o užitečném vynálezu, který se nazývá telefonem? Paní Blairová mne k němu zavolala, když jsem odpočívala po lunchi ve svém pokoji. Řekla jsem jí během rozmluvy, kam dnes odpoledne půjdu.“

Viděla jsem ke svému velikému uspokojení, že přes jeho tvář přelétl stín nepokoje. Přehlédl zřejmě možnost, že mi mohla Zuzana telefonovati. Přála jsem si, aby tomu tak bývalo skutečně bylo.

„Dosti již těch řečí,“ řekl drsně, vstávaje.

„Co hodláte se mnou dělati?“ tázala jsem se, dosud se snažíc vypadati klidná.

„Dám vás na takové místo, kde budete bezmocnou, kdyby vaši přátelé pro vás přišli.“

Na okamžik mi krev ztuhla v žilách, avšak při jeho dalších slovech jsem se zase upokojila.

„Zítřka ráno máte zodpověděti několik otázek a po jejich zodpovědění uvidíme, co s vámi učiníme. A již dnes vás mohu ujistiti, mladá dámo, že máme po ruce více než jeden prostředek, abychom přinutili k řeči malé pošetilce.“

Neměla jsem z toho pražádné radosti, přece jen to byl odklad. Až do zítřka ráno. Tento muž byl zřejmě jen podřízeným, který poslouchal rozkazů vyššího. Mohl by snad náhodou oním řízeným býti Pagett?

Zavolal a objevili se dva Kafrové. Byla jsem vlečena nahoru. Ačkoliv jsem se všemožně bránila, byly mi svázány nohy a ruce a do úst vstrčen roubík. Pokoj, do něhož mne zavlekli, byl jakousi podkrovní komůrkou, přímo pod střechou. Byl zaprášený a jevil zřejmě známky, že nebyl obýván. Holanďan se posměšně uklonil a obrátil se, zavírají za sebou dveře.

Byla jsem úplně bezradná. Ať jsem se kroutila a obracela jakkoliv, nemohla jsem ani trochu uvolniti svoje pouta, a roubík mi bránil vykřiknouti. I kdyby někdo náhodou přišel do domu, nemohla bych učiniti ničeho, čím bych upoutala jeho pozornost. Zaslechla jsem, jak dole pode mnou se zavřely dveře. Holanďan patrně odešel.

Bylo to k sešílení, že jsem nebyla schopna něco podniknouti. Usilovně jsem se znovu namáhala uvolniti pouta, ale uzly držely pevně. Na konec jsem ustála a buď jsem pozbyla vědomí anebo jsem usnula. Když jsem přišla k sobě, všechno mne bolelo. Byla ještě úplná tma, soudila jsem však, že noc již asi valně pokročila, neboť měsíc plul již vysoko po obloze a svítil sem zaprášeným světlíkem. Roubík mne div neudusil a ztrnulost údů spojená s bolestí byla takřka nesnesitelnou

Tu náhle moje zraky spočinuly na kousku rozbitého skla, ležícího na podlaze v rohu. Právě naň měkce dopadal měsíční paprsek a jeho lesk upoutal moji pozornost. Když jsem se naň zadívala, dostala jsem nápad.

Moje ruce i nohy byly bez vlády, ale dojistu jsem se mohla aspoň převalovati. Uvedla jsem se pomalu a namáhavě v pohyb. Nebylo to tak snadné, nehledě k tomu, že to bylo svrchovaně bolestné, poněvadž jsem si nemohla chrániti rukama obličej, bylo to také nebezpečně obtížné udržeti alespoň částečně směr. Převalovala jsem se všemi možnými směry, jen ne tím, jímž jsem chtěla. Na konec však přece jenom jsem se ocitla přímo proti předmětu, který jsem chtěla dostati. Skoro se dotýkal mých spoutaných rukou. Ale i tak to nebylo snadné. Trvalo mi nekonečnou dobu, nežli jsem mohla dostati onu střeptinu do takové posice, abych, jsouc opřena o zeď, mohla nahoru a dolů o ni dříti svoje pouta. Byl to dlouhý, srdcervoucí

proces a skoro jsem již zoufala nad zdarem svého počínání, na konec však přece jenom se mi podařilo předříti provazy, jež poutaly má zápěstí. Ostatní bylo otázkou času. Ihned jsem si silně třela zápěstí a tím znovu docílila krevního oběhu do svých rukou, takže jsem mohla vyjmouti roubík z úst. Dvakrát nebo třikrát jsem zhluboka vydechla, což znamenalo pro mne velmi mnoho.

Velmi brzy na to jsem odstranila poslední uzel, ačkoliv i potom ještě trvalo mi jistou dobu, nežli jsem se mohla postavit na nohy, až jsem se konečně mohla postavití zpříma, ač všecka ztrnulá. Pohybovala jsem rukama sem a tam, abych vehnala do nich krev a toužila především jen po tom, aby se mi podařilo sehnati něco k snědku.

Čekala jsem tam asi čtvrt hodiny, abych se úplně ujistila, že jsem znovu nabyla sil. Pak jsem bezhlučně po špičkách přistoupila ke dveřím. Jak jsem doufala, nebyly uzamčeny, jen zaklapnuty. Otevřela jsem je a opatrně jsem se rozhlížela.

Všude bylo naprosté ticho. Měsíční světlo sem vnikalo oknem a osvětlovalo zaprášené schodiště bez koberce. Opatrně jsem se po něm plížila dolů. Stále nikde ani hlásku. Když jsem stanula na dolejší oddělení schodů, dolehl k mému sluchu slabý šepot. Zastavila jsem se ztrnule a stála jsem tak určitou dobu. Hodiny má stěně tloukly nějakou hodinu po půlnoci.

Byla jsem si plně vědoma, co bych mohla riskovati, kdybych sestoupila ještě níže, ale zvědavost mne příliš ovládala. S nekonečnou opatrností chystala jsem se dále pátrati. Kradla jsem se tichounce nejspodnějším oddílem schodů, až jsem stanula ve čtverhranné předsíni. Rozhlédla jsem se kolem sebe – a pak se mi zatajil dech v prsou. Kaferský hoch seděl u dveří předsíně. Nespatřil mne, neboť jsem brzy seznala, podle jeho oddechování, že tvrdě spal.

Mám ustoupiti, nebo jíti dále? Hlasy vycházely z místnosti, do níž jsem vešla při svém příchodu. Jeden byl hlasem mého „přítele“ Holanďana, druhý však jsem v prvním okamžiku nemohla rozpoznati, ač se mi zdál nějak povědomým.

Na konec jsem si uvědomila, že bylo čistě mojí povinností, vyslechnouti vše, co jsem jen mohla. Musím riskovati, že se kaferský hoch probudí. Překročila jsem tichounce předsíň a poklekla jsem u dveří do pánského pokoje. V prvních několika okamžicích jsem neslyšela o nic lépe. Hlasy byly sice hlučnější, nemohla jsem však rozuměti, o čem mluvili.

Přiložila jsem ku klíčové dírce oko na místo ucha. Jak jsem již uhodla, jeden z hovořících byl onen veliký Holanďan. Druhý muž seděl mimo okruh mého zraku.

Náhle povstal, aby si nalil nějakého nápoje. Spatřila jsem jeho mohutná záda, oděná v černý šat duchovního. Ještě než se ke mně obrátil, jsem poznala, kdo to byl.

Pan Chichester!

Nyní jsem počala vnímati smysl slov.

„Nícméně je to nebezpečné! Což jestli přijdou její přátelé za ní?“

Mluvil právě onen tlustý chlap. Chichester mu odpovídal. Odložil úplně svůj způsob mluvití jako duchovní. Neříká divu, že jsem ho hned nepoznala.

„To všechno je nesmysl! Nemají ani tušení, kde je!“

„Mluvila s velikou určitostí!“

„To bych řekl. Promyslel jsem již celou věc a není se čeho obávati. Ostatně jsou tu plukovníkovy rozkazy. Myslím, že nechcete proti nim jednat?“

Holanďan pronesl cosi svým rodným jazykem. Soudila jsem, že důrazně odmítal tento předpoklad.

„Ale proč bychom ji nemohli uhodit přes hlavu?“ zamručel. „To by bylo jednoduché. Člun je úplně připraven. Nemohla by být zavezena na moře?“

„Ano,“ řekl Chichester zamyšlen. „Také bych to tak učinil. Ví příliš mnoho, to je jisto. Ale plukovník je mužem, jenž rád hraje na vlastní pěst – ačkoliv nikdo jiný nesmí.“ Zdálo se, že se v těchto jeho vlastních slovech skrývala jakási nepříjemná vzpomínka.

„Chce získati nějaké informace od té dívky.“

Učinil přestávku, než užil slova informace a Holanďan se toho rychle chopil.

„Informace?“

„Něco podobného.“

„O démantech,“ řekla jsem si v duchu.

„A nyní,“ řekl Chichester, „mi dejte seznamy“

Dlouhou dobu mi byla jejich rozmluva úplně nesrozumitelnou. Zdálo se, že se jednalo o veliká množství zeleniny. Bylo mluveno o různých kalendářních dnech, o cenách a různých místních jménech, kterých jsem neznala. Trvalo to celou půlhodinu, nežli skončili svoje účtování a přepočítávání.

„Dobrá,“ řekl Chichester a ozval se zvuk, jakoby odstrčil svoji židli. „Vezmu si tohle s sebou, aby se na to

plukovník podíval.“

„Kdy odjíždíte?“

„Zítra ráno v deset hodin bude dosti času.“

„Chcete ještě vidět onu dívku, než odejdete?“

„Nikoliv. Jsou tu přísné rozkazy, že ji nikdo nesmí spatřit, dokud plukovník nepřijde.“

„Je o ní dobře postaráno?“

„Díval jsem se na ni, když jsem se vrátil od večeře. Myslím, že spala. Co s jídlem?“

„Trochu hladovění jí neuškodí. Plukovník sem přijde zítra v neurčitou dobu. Bude lépe odpovídati na otázky, bude-li hladová. Nikdo ať se k ní do té doby nepřibližuje. Je bezpečně svázána?“

Holandan se zasmál.

„Co pak si myslíte?“

Oba se smáli. Také já potají. Když pak zvuky zdály se nasvědčovat tomu, že se chystají odejít z pokoje, dala jsem se na kvapný ústup. Měla jsem nejvyšší čas. Když jsem doběhla nahoru na schody, zaslechla jsem, že se dveře pokoje otevřely a v temž okamžiku Kafr procitl a pohnul sebou. Na útěk dveřmi nebylo ani pomyšlení. Vrátila jsem se opatrně do své podstřešní komůrky, vložila jsem na sebe pouta a lehla jsem si opět na podlahu, pro případ, že by je napadlo přijít nahoru a podívat se na mne.

Nicméně tak neučinili. Asi tak za hodinu kradla jsem se dolů po schodech, avšak Kafr u dveří byl vzhůru a něco si tiše k sobě pobručoval. Dychtila jsem po tom, dostat se z domu, nevěděla jsem však naprosto, jak to zařídit.

Na konec jsem byla nucena vrátit se znovu do podstřeší. Kafr byl zřejmě určen na stráž pro celou noc. Zůstala jsem tam tiše i tehdy, když v domě se ozvaly první zvuky ranních příprav. Mužové snídali v hale, slyšela jsem jejich hlasy zaznívat sem jasně po schodech. Byla jsem na nejvyšší míru rozčilená. Jak se jenom, pro Boha, dostanu z domu?

Napomenula jsem se k trpělivosti. Jediný nepředložený pohyb mohl všechno pokazit. Po snídani slyšela jsem, jak Chichester odchází. K mému nesmírnému ulehčení Holandan ho doprovázel.

Čekala jsem se zatajeným dechem. Snídaně již byla odklizená a práce v domě přestala. Na konec se zdálo, že jest v domě klid. Vyklouzla jsem ihned na to ze svého doupěte. Velmi opatrně jsem se plížila dolů ze schodů. Předstíh byla prázdná. Rychle jako blesk jsem ji přeběhla, otevřela dveře a octla se venku v plném slunečním světle. Běžela jsem po cestě, jak jsem mohla nejrychleji.

Jakmile jsem se ocitla venku, počala jsem normálně kráčet. Lidé se na mne zvědavě dívali, čemuž jsem se nedivila. Moje tvář i šaty byly jistě pokryty prachem, jak jsem se válela v oné podkrovní komůrce.

Konečně jsem přišla k jakési garáži. Vešla jsem dovnitř.

„Stala se mi nehoda,“ vysvětlovala jsem. „Chtěla bych, aby mně nějaké auto ihned dovezlo do Kapského Města. Musím stihnouti parník do Durbanu.“

Nemusila jsem dlouho čekat. V deseti minutách jsem uháněla směrem ke Kapskému Městu. Musím dovědět, zda Chichester byl na lodi. Zda-li se sama nalodím, čili nic, nemohla jsem se rozhodnout, nakonec však přece jenom jsem se rozhodla, že ano. Chichester nebude ani vědět, že jsem ho viděla ve vile v Muizenbergu. Bude beze všech pochyb na mne lícit další pasti, byla jsem však již varována. On byl mužem, jehož jsem stíhala, mužem, jenž slídil po démantech pro tajemného plukovníka.

Avšak běda, ty tam byly mé plány. Když jsem přijela k dokům, Kilmorden Castle právě vyplouval na moře. A já neměla ani nejmenší možnosti zvědět, zda byl Chichester na palubě či nikoliv!

Kapitola XX.

Odjela jsem do hotelu. Ve dvoraně nebyl nikdo známý. Běžela jsem nahoru a zaklepala na Zuzaniny dveře. Ozval se její hlas, zvoucí mne dovnitř. Když viděla, kdo k ní přichází, doslova mi padla kolem krku.

„Anno, drahoušku, kde pak jste byla? Umírala jsem strachem o vás. Co jste dělala?“

„Prožívala jsem dobrodružství,“ odvětila jsem. „III. epochu Dobrodružství Pamely.“

Vyprávěla jsem jí všechno. Když jsem skončila, zhluboka si povzdychla.

„Proč se takovéto věci vždy přihodí jen vám?“ tázala se lítostivě. „Proč také mně někdo nevstrčí do úst roubík a neseváže mi ruce a nohy?“

„Ani dost málo by se vám to nelíbilo, kdyby tak učinili,“ ujišťovala jsem ji. „Abych vám řekla pravdu, nejsem již ani zdaleka tak dychtivá dobrodružství, jako jsem byla dříve. Zcela malá dávka podobných věcí stačí mi na hezky dlouho.“

Zuzana se nezdála být přesvědčena. Kdyby měla hodinu nebo dvě roubík v ústech a byla svázána, jistě by rychle změnila o tom svůj názor. Zuzana sice miluje vzrušení, ale protiví se jí nepohodlí.

„Co budeme nyní dělat?“ tázala se.

„Opravdu nevím,“ řekla jsem zamyšleně. „Vy se samozřejmě odeberete do Rhodesie, abyste měla na očích Pagetta –“

„A vy?“

V tom právě spočívala moje nesnáz. Odcestoval Chichester na Kilmordenu anebo ne? Provede původní úmysl odejeti do Durbanu? Hodina jeho odjezdu z Muizenbergu zdála se nasvědčovat kladné odpovědi na obě otázky. V tomto případě mohla bych do Durbanu vlakem. Domnívala jsem se, že bych tam mohla dorazit dříve než loď. Naproti tomu však, byla-li Chichesterovi telegrafována zpráva o mém útěku a zároveň též zpráva, že jsem odjela z Kapského města do Durbanu, nebude prou nic snazšího, než opustiti loď v přístavě Alžbětině aneb ve Východním Londýně a tím mi dokonale upláchnouti.

Byl to opravdu uzlovitý problém.

„Každopádně musíme se vyptati na vlaky do Durbanu,“ řekla jsem.

„A není ještě pozdě na snídani,“ řekla Zuzana. „Budeme snídati v postranní části hotelové dvorany.“

V kanceláři mi řekli, že vlak do Durbanu odjíždí v 8.15 večer. Pro tento okamžik jsem odložila svoje rozhodnutí a šla jsem se Zuzanou na jakousi opožděnou snídani.

„Myslíte, že opravdu poznáte opět Chicheстера – v nějakém jiném přestrojení?“ tázala se Zuzana.

Zavrtěla jsem smutně hlavou.

„Zcela určitě jsem ho nepoznala, když byl přestrojen za stewardku a nebyla bych ho bývala poznala nikdy, nebýt vaší kresby.“

„Onen muž musí býti hercem z povolání, tím jsem si jista,“ řekla Zuzana přemýšlivě. „Dovede se přímo úžasně nalíčiti. Možná, že opustí loď jako přístavní dělník nebo něco podobného a vy si ho vůbec nepovšimnete.“

„Říkáte mi opravdu veselá a povzbuzující věci!“ řekla jsem.

V tom sem vstupoval skletněnými dveřmi z hlavní dvorany plukovník Race a přidružil se k nám.

„Co dělá sir Eustach?“ tázala se Zuzana. „Neviděla jsem ho zde v hotelu po celý den.“

Jakýsi zvláštní výraz přelétl plukovníkovou tvář.

„Stala se mu jakási nepatrná nemila věc, která ho poněkud zaměstnává.“

„Řekněte nám něco o tom.“

„Nerad dělám klepy.“

„Jen nám něco řekněte – i když byste si to měl jen vymysleti, abyste nám udělal radost!“

„Nu, dobrá, co byste tomu řekli, kdybych vám prozradil, že se plavil s námi na lodi onen pověstný muž v hnědém obleku?“

„Cože?“

Cítila jsem, že mi prchá krev ze tváře a pak se zas pomalu vrací. Na štěstí se plukovník Race na mne nedíval.

„Ano, bylo tomu opravdu tak. V každém přístave po celém světě po něm pasou a on ke všemu ještě obalamutí Peldlera, aby ho vzal s sebou jako svého sekretáře!“

„Snad to nebyl pan Pagett?“

„Ach, nikoliv Pagett – ten druhý chlapík, Rayburn, takové si dal jméno.“

„Nu a zatkli ho?“ tázala se Zuzana. Pod stolem mi povzbudivě stiskla ruku. Čekala jsem bez dechu na odpověď.

„Zdá se, že zmizel jako duch.“

„Co tomu říká sir Eustach?“

„Považuje to za osobní urážku, kterou mu osud vmetl ve tvář.“

Později se nám naskytla příležitost vyslechnouti úsudek sira Pedlera o celé věci z jeho vlastních úst. Byly jsme probuzeny z osvěžujícího odpoledního spánku hotelovým pážetem, který nám přinesl dopis.

Dojemnými slovy nás žádal o potěšení, abychom společně s ním vypily čaj v jeho saloně.

Byl ubožák opravdu v žalostném stavu. Svěřil se nám se svými strastmi, povzbuzován sympatickým přitakáváním paní Blairové, což ona umí znamenitě.

„Především naprosto cizí žena má tu drzost a dá se zavraždit v mém domě – jistě jen za tím účelem, aby mi způsobila nepříjemnost. Proč právě v mém domě? Proč si vybrala ze všech domů ve Velké Británii právě Mill House? Co jsem kdy učinil zlého oné ženě, že se dala zavraždit nezbytně jen tam?“

Zuzana na důkaz sympatie znovu přitakávala a sir Eustach mluvil dále, ještě žalostnějším hlasem:

„A jakoby nebylo na tom dosti, chlapík, který ji zavraždil, je tak nestydatý, tak ohromně nestydatý, že se ke mně připojí jako můj sekretář! Můj sekretář, prosím! Mám už po krk sekretářů, nechci již viděti vůbec nikdy žádného sekretáře! Buď jsou to zakuklení vrahové anebo opíjející se rváči. Viděly jste Pagettovo zmodralé oko? Ovšem, jistě jste jej viděly. Jak mohu cestovati s takovýmto sekretářem? Kromě toho jeho tvář má

takový ošklivý žlutý nádech – právě oné barvy, jež se tak málo hodí ke krvi podlitému oku. Nevezmu si už vícekrát sekretáře – leda že by to byla dívka. Hezká dívka, s jasnými očima, jež by mne držela za ruku, až budu mrzut. Což vy, slečno Anno? Přijala byste takové místo?”

„Jak často bych vám musila držeti ruku?” tázala jsem se, smějíc se.

„Po celý den,“ odvětil galantně sir Eustach.

„Takovýmito způsobem bych toho na stroji mnoho nenapsala,“ připomínala jsem mu.

„Na tom nezáleží. Všechna tato práce jest beztak jenom Pagettovým výmyslem. On mne upracuje až k smrti. Právě se chystám ho nechat zde v Kapském Městě.“

„On zůstane zde?”

„Bude dokonale šťasten, bude-li moci všude kolem slídit po Rayburnovi. Takováto věc, to je voda na Pagettův mlýn! Miluje přímo intriky. – Avšak myslím svou nabídku zcela vážně. Pojedete se mnou? Paní Blairová zde je jistě vhodná gardedáma a dám vám vždy tu a tam odpoledne prázdno, abyste mohla vykopávat staré kosti.“

„Děkuji vám mnohokrát, sire Eustachu,“ řekla jsem opatrně, „myslím však, že odjedu dnes v noci do Durbanu.“

„Prosím, nebuďte umíněnou. Pamatujte, že v Rhodesii je spousta lvů. Lvové se vám budou líbiti. Všechny dívky mají rády lvy.“

„Budou se cvičiti v nízkých skocích?” tázala jsem se s úsměvem. „Ne, děkuji vám mnohokrát, musím, však odjet do Durbanu.“

Sir Eustach se na mne podíval, zhluboka si povzdychl, pak otevřel dveře sousedního pokoje a zavolal Pagetta.

„Ukončil-li jste již svůj odpolední spánek, drahý příteli, snad byste mohl také pro změnu trochu pracovat!“ Quay Pagett se objevil ve dveřích. Uklonil se nám oběma, slabě sebou trhl, když mne spatřil a odvětil melancholickým hlasem:

„Psal jsem právě celé odpoledne ono memorandum, sire Eustachu.“

„Dobrá, přestaňte tedy psát. Dojděte nyní do Obchodní komory nebo do Zemědělské rady, anebo do Báňského úřadu, nebo do nějakého jiného podobného místa a požádejte, aby mi půjčili nějakou úřednici, abych ji mohl vzít sebou do Rhodesie. Musí mít jasné oči a nesmí mít ničeho proti tomu, budu-li ji občas držeti za ruku.“

„Ano, sire Eustachu. Poohlédnu se po nějak vhodné písarce na stroji, která ovládá těsnopis.“

„Pagett je zlomyslný chlapík,“ řekl sir Eustach, po odchodu sekretářově. „Chtěl bych se vsadit, že pro mne vybere nějakého tvora s ohyzdným obličejem, jenom, aby mne dopálil. Musí mít také hezké nohy – to jsem mu zapomenul připomenouti.“

Chytla jsem vzrušeně Zuzanu za ruku a takřka jsem ji vlekla do jejího pokoje.

„Nyní, Zuzano,“ řekla jsem, „musíme si promyslet své plány – a to rychle. Pagett má zůstat zde – slyšela jste?”

„Ano, myslím, že to znamená, že mně nebude dovoleno odejet do Rhodesie – což je velmi mrzuté, poněvadž jsem tam chtěla jeti. To je opravdu mrzuté!”

„Nermuťte se,“ řekla jsem. „Pojedete tam přece. Nevidím způsobu, jak byste mohla v posledním okamžiku ucouvnouti, aniž byste nevzbudila důvodného podezření! Nehleď ani k tomu, že Pagett může být náhle povolán sirem Eustachem a bylo by potom pro vás mnohem obtížnější připojit se k němu na této cestě.“

„To by sotva bylo slušné,“ řekla Zuzana, smějíc se. „Jedinou výmluvou by bylo, že bych musila předstírat k němu osudnou vášeň.“

„Na druhé straně pak, kdybyste tam byla až přijede, vše by bylo dokonale jednoduché a přirozené.

Ostatně nevidím důvodu, proč bychom měly tyto druhé dva pustit vůbec z očí?”

„Och, Anno, jistě nemůžete podezřívati plukovníka Raceho anebo sira Eustacha?”

„Podezřívám každého,“ řekla jsem zachmuřena, „a kdybyste si bývala přečetla několik detektivních románů, jistě by vám bylo známo, že zločincem bývá zpravidla osoba, o níž byste to nejméně předpokládala. Mnozí zločinci byli veselí, obtlouští mužové jako sir Eustach.“

„Plukovník Race není nikterak zvlášť tlustý – ani zvlášť veselý.“

„Bývají také někdy hubení a zamračení,“ odsekla jsem.

„Netvrdím, že bych opravdově podezřívala některého z nich, avšak přece jenom ona žena byla zavražděna v domě sira Eustacha –“

„Ano, ano, není třeba, abychom to zase znovu probíraly. Budu ho pro vás hlídati, Anno, a bude-li tloustnouti, aneb bude-li veselejším, pošlu vám ihned telegram. – Sir E. tloustne. Nanejvýš podezřelý. Přijedte ihned!”

„Opravdu, Zuzano,“ zvolala jsem, „zdá se, jako byste celou tuto věc považovala za zábavnou hru!“
„Vím, že tak činím,“ přiznávala se Zuzana bez ostychu. „A vypadá to také tak. Je to vaší chybou, Anno. Jsem úplně proniknuta vaším duchem: prožívejme dobrodružství! Nezdá se mi to být ani trochu skutečným. Věřte mi, kdyby Clarence věděl, že se honím po Africe, stopujíc nebezpečné zločince, měl by z toho jistě záchvat.“

„Proč mu o tom nepošlete kabelogram?“ tákala jsem se sarkasticky.

Zuzana nikdy nepozná, když se jedná o telegramů, že si ji někdo dobírá. Přijala můj návrh jako myšlený doopravdy.

„To bych mohla. Byl by jistě velmi dlouhý,“ její oči se rozjasnily při této myšlence. „Myslím však, že udělám lépe, nepošlu-li mu jej. Manželé chtějí se vždycky mísiti do naprosto neškodných zábav s úmyslem, aby je překazili.“

„Dobře,“ řekla jsem, shrnujíc situaci, „budete pozorovati sira Eustacha a plukovníka Race –“

„Vím, proč jsem dostala za úkol hlídati sira Eustacha,“ přerušila mne Zuzana, „k vůli jeho postavě a žertovnému způsobu, jakým hovoří. Myslím však, ba jsem o tom přesvědčena, že zabíháme příliš daleko, podezříváme-li plukovníka Race. Zaujímá prý nějaké postavení v tajné službě. Víte, Anno, že myslím, že bychom udělali nejlépe, kdybychom mu důvěřovali a svěřily se mu se vším.“

Prudce jsem protestovala proti tomuto naivnímu nápadu. Shledávala jsem v něm neblahý vliv manželství. Což jsem často neslychala, jak dokonale inteligentní žena říká tonem, který naprosto nepřipouštěl odmluv: „Můj Edgar říká –“, přes to, že po celou dobu jste si byli vědomi toho, že Edgar je dokonalý hlupák. Zuzana, v důsledku toho, že byla vdána, toužila po tom, opřít se alespoň o nějakého muže. Nicméně, když slíbila svatostvatě, že neprozradí ani slova plukovníku Raceovi, pokračovaly jsme v sestavování svých plánů.

„Je úplně jasným, že musím zůstat zde a míti na očích Pagetta, a to je ten nejlepší způsob, jak to udělám. Musím předstírat, že odjíždím dnes večer do Durbanu, dám donést dolů svoje zavazadla atd., ve skutečnosti se však odeberu do nějakého malého hotelu v městě. Mohu trochu změnit svůj zevnějšek – vezmu si nějakou světlou paruku a silný bílý krajkový závoj a bude-li se domnívat, že jsem mu bezpečně z cesty, budu míti mnohem lepší možnost pozorovati, k čemu se opravdu chystá!“

Zuzana úplně souhlasila s mým plánem. Počaly jsme okázale činiti nezbytné přípravy k odjezdu, dotazující se znovu v kanceláři na odjezd vlaků a ukládající svá zavazadla.

Večeřely jsme spolu v restauraci. Plukovník Race se ani neukázal, za to sir Eustach a Pagett seděli u svého stolu v okně. Pagett odešel v polovici jídla od stolu, což mne mrzelo, poněvadž jsem měla v úmyslu dáti mu s Bohem. Nicméně mu to může vyřídit právě tak dobře sir Eustach. Když jsem povečeřela, přistoupila jsem k němu.

„S bohem, sire Eustachu,“ řekla jsem. „Odjíždím dnes večer do Durbanu.“

Sir Eustach těžce vzdychl.

„Slyšel jsem o tom. Nechtěla byste, abych jel s vámi?“

„Byla bych tomu velmi ráda.“

„Jste hodná dívka. Jste si jista, že ještě nezměníte svůj úmysl a nepojedete do Rhodesie podívat se na lvy?“

„Zcela jistě.“

„Musí tam na vás čekat v Durbanu velmi hezký hoch,“ poznamenal lítostivě sir Eustach. „Nějaký mladý klouček, tuším, jenž úplně zastíní moje zralé půvaby. Mimochodem řečeno, Pagett během několika minut pojede na nádraží autem. Mohl by vás odvézt na stanici.“

„Oh ne, děkuji vám,“ řekla jsem kvapně. „Objednaly jsme si již pro sebe s paní Blairovou taxi.“

Jeti na nádraží s Pagettem byla poslední věc, kterou bych si přála! Sir Eustach se na mne pozorně díval.

„Věřím, že nemáte ráda Pagetta. Nikterak se tomu nedivím. Je jedním z oněch úslužných dotěrných oslů – kteří obcházejí kolem vás s výrazem mučedníka ve tváři a dělají jen vše možné, aby vás dopalovali a trápili!“

„Co zase provedl?“ tákala jsem se zvědavě.

„Najmul pro mne sekretářku. Jak živa jste neviděla takovou ženskou! Je jí jistě čtyřicet let, ani o den méně, nosí skřípec a pohodlné boty a tváří se tak strašně přísně, že z ní budu mít smrt. Opravdu, je to žena s prkennou tváří.“

„Nebude vás tedy držeti za ruku?“

„Doufám pevně, že ne!“ zvolal sir Eustach. „To by mne mohlo dorazit. – Nu – s Bohem, jasné oči!“

Zastřelím-li lva, nedám vám jeho kůži – za to, že jste mne tak ohavně opustila!“

Stiskl mi vřele ruku a rozloučili jsme se. Zuzana na mne čekala v předsíni. Pojede mne doprovodit na

nádraží.

„Odjed'me ihned,“ řekla jsem kvapně a požádala jsem sluhu, aby objednal taxi.

Tu mne zarazil hlas, který se za mnou ozval.

„Promiňte, slečno Beddingfeldová, právě odjíždím z hotelu autem. Mohu vás dovézt s paní Blairovou na nádraží.“

„Oh, děkuji vám,“ rychle jsem odpověděla. „Není třeba, abychom vás obtěžovaly. My –“

„Oh, naprosto se zde nejedná o nějaké obtěžování. Vrátný, dejte zavazadla do auta!“

Byla jsem bezmocná. Byla bych bývala ještě dále protestovala, ale nepatrný Zuzanin varovný pokyn mne přiměl, abych se měla na pozor.

„Děkuji, pane Pagette,“ řekla jsem chladně.

Vstoupili jsme do auta. Když jsme ujížděli po silnici směrem k městu, napínala jsem marně svůj mozek, abych něco řekla. Na konec přerušil Pagett sám ticho.

„Obstaral jsem siru Eustachovi velmi schopnou sekretářku,“ poznamenal. „Jmenuje se slečna Pettigrewová.“

„Právě před chvílí se o ní nikterak nadšeně nevyjádřil,“ poznamenala jsem.

Pagett na mne chladně pohlédl.

„Jest skvělou stenografkou a písarkou na stroji,“ poznamenal stísněně.

Zastavili jsme před nádražím. Zde by nás měl opustiti. Otočila jsem se k němu, podávajíc mu ruku – neodešel však.

„Půjdu s vámi a doprovodím vás. Je právě osm hodin, váš vlak odjede za čtvrt hodiny.“

Dal přiměřené rozkazy nosičům. Stála jsem tu bezradná, neodvažujíc se na Zuzanu ani pohlédnouti. Ten člověk podezřívá. Byl odhodlán přesvědčiti se pevně, že jsem odjela vlakem. A co jsem mohla dělat? Nic. Viděla jsem v duchu, jak za čtvrhodinu budu odjížděti z nádraží a kterak Pagett vztýčen na nástupišti bude mi kapesníkem mávati na rozloučenou. Obratně na mně vyžrál. Kromě toho jeho chování vůči mně se změnilo. Byl nyní pln jakési nucené srdečnosti, která mu velmi špatně slušela a mne velmi znepokojovala. Tento muž byl úlisný pokrytec. Nejprve mne chtěl zavraždit a nyní mi dělá poklony. Což se domnívá jen na okamžik, že jsem ho nepoznala oné noci na palubě? Nikoliv, byla to posa, posa, kterou mne nutil, abych trpělivě snášela.

Bezradná jako ovce podrobovala jsem se jeho obratnému řízení. Moje zavazadla byla vložena do mého oddělení spacího vozu – měla jsem sama pro sebe oddělení se dvěma lůžky. Bylo 12 minut po osmé hodině. Za tři minuty měl vlak odjeti.

Pagett však nepočítal se Zuzanou.

„Za jízdy bude strašlivé parno,“ řekla náhle. „Obzvláště, až budete zítra projížděti Karoo. Vzala jste si s sebou trochu kolínské nebo levandulové vody, že?“

Bylo mi jasným, kam tím mířila.

„Ach, drahoušku,“ zvolala jsem, „zapomněla jsem svoji kolínskou vodičku v hotelu na toaletním stolku!“

Zuzanin zvyk poroučeti jí velmi dobře posloužil. Obrátila se velitelsky na Pagetta:

„Pane Pagette! Rychle! Máme ještě čas. Takřka naproti nádraží je lékárna. Anna musí mít s sebou nějakou kolínskou vodu!“

Paget váhal, ale Zuzaninu velitelskému vybídnutí přece jenom nemohl odporovati. Ona jest rozeným autokratem. – Šel tedy. Zuzana se za ním dívala, dokud nezmizel.

„Rychle, Anno, vystupte druhou stranou pro případ, že opravdu neodešel a pozoruje nás z konce nástupiště. Na zavazadlech nyní nezáleží. Můžete si pro ně zítra telegrafovati. Oh, jen aby vlak odjel včas!“

Otevřela jsem dvířka na protější stranu nástupiště a opatrně jsem vystoupila. Nikdo mne neviděl. Mohla jsem ještě viděti Zuzanu, jak stála na místě, kde jsem ji opustila, dívající se na vlak a okázale hovořící se mnou do okna. Zazněla píšťala a vlak se dal do pohybu. Pak jsem slyšela kroky utíkající zběsile po nástupišti. Ustoupila jsem do stínu krámků s knihami a dívala jsem se, co se bude dít.

Zuzana ustala ve svém mávání kapesníčkem za odjíždějícím vlakem a obrátila se k Pagettovi:

„Přišel jste pozdě, pane Pagette,“ řekla vesele. „Již odjela. Tohle je ona kolínská vodička? Jaká škoda, že jsme na to nevzpomněli dříve!“

Když vycházeli z nádraží, kráčeli zcela blízko kolem mne. Guy Pagett byl celý uřícen. Běžel jistě celou cestu k lékárně a zpět.

„Mám vám objednat taxi, paní Blairová?“

Zuzana nevypadla ze své role.

„Ano, prosím. Mohu vás snad vzít s sebou zpět do hotelu? – Máte mnoho práce u sira Eustacha? Věřte

mi, že bych si raději přála, aby Anna Beddingfeldová s námi zítra jela. Nevidím ráda, cestuje-li mladá dívka takovýmto způsobem do Durbanu, odkázána úplně sama na sebe. Byla ale jako posedlá po odjezdu. Tuším, že ji tam něco táhne –“

Pak přešli mimo můj doslech. Chytrá Zuzana! Zachránila mne!

Čekala jsem než uplynulo několik minut a pak jsem vyšla z nádraží, skoro se při tom srazivši s nějakým mužem – nepříjemného zevnějšku a s nápadně velkým nosem, který se nikterak nehodil k jeho malému obličejí.

Kapitola XXI.

Neměla jsem žádných dalších obtíží při provádění svých plánů. Nalezla jsem si v postranní uličce malý hotel, najala jsem si tam pokoj, zaplatila poplatek za nocleh, poněvadž jsem neměla žádných zavazadel a klidně ulehla ke spánku.

Druhého dne ráno jsem časně vstala a vyšla do města, abych si nakoupila vhodného šatstva. Měla jsem v úmyslu nepodnikati ničeho, dokud neodjede jedenáctihodinový vlak do Rhodesie a i s ním většina cestujících z naší lodi. Pagett pravdě podobně také nezhájí svoji neblahou činnost, dokud je neodklidí z cesty. – Proto jsem si vyjela, pouliční drahou z města a chtěla jsem se potěšiti procházkou po krajině. Bylo přiměřeně chladno a byla jsem ráda, že jsem mohla po dlouhé cestě a po pevném spoutání v Muizeribergu ztuhlé údy protáhnouti.

Malé příčiny mívají zpravidla velké následky. Rozvázala se mi tkanička od botky a tu jsem se zastavila, abych si ji zavázala. Cesta se právě zatáčela kolem rohu a jak jsem byla skloněna nad botkou, jež mne zlobila, jakýsi muž šel kolem a do mne neporazil. Nadzvedl klobouk, zamručel nějakou omluvu a kráčel dále. Zarazila jsem se při tom, neboť jeho tvář mi připadala nějak podivně známou, ale za okamžik jsem již na to více nemyslíla. Podívala jsem se na hodinky na zápěstí. Čas již valně pokročil. Obrátila jsem se směrem ke Kapskému Městu.

Na konečné stanici stál vůz pouliční dráhy, chystající se odjeti a musila jsem běžeti, abych jej zastihla. Zaslechla jsem za sebou jiné, rovněž běžící kroky. Vyšvihla jsem se do vozu a stejně tak i ten, kdo běžel za mnou. Byl to onen muž, jenž šel kolem mne po cestě, když se mi rozvázala tkanička, a bleskem jsem poznala, proč mi jeho tvář byla tak povědomou. Bylo to onen malý mužíček s velikým nosem, na něhož jsem narazila, když jsem včera večer vycházela z nádraží.

Tato shoda byla poněkud zářející. Mohl by to snad býti muž, jenž mne úmyslně stopoval? Rozhodla jsem se, že si o tom zjednám co nejdříve jistotu. Zazvonila jsem a vystoupila na nejbližší zastávce. Muž nevystoupil. Ustoupila jsem do stínu vchodu do nějakého krámu a dávala jsem pozor. Vystoupil na příští stanici a kráčel zpět svým směrem.

Věc mi byla nyní úplně jasná. Byla jsem stopována! Jásala jsem příliš brzy. Moje vítězství nad Guy Pagetem se objevilo ve zcela jiném světle. Dala jsem znamení nejbližší tramvaji a jak jsem očekávala, můj pronásledovatel vstoupil do ní také. Oddala jsem se velmi vážnému přemýšlení.

Bylo naprosto zřejmým, že jsem klopýtla o větší věc, než jsem myslila. Vražda v domě v Marlowu nebyla jen pouhým ojedinělým případem, spáchaným jedinou osobou. Stála jsem proti celé tlupě a díky tomu, co prozradil Zuzaně plukovník Race i tomu, co jsem vyslechla v onom domě v Muizenbergu, počínala jsem rozuměti některým rozličným činnostem této tlupy. Jednalo se zde o předem pečlivě připravený zločin, organisovaný mužem, jenž je znám jeho stvůrám pod jménem „plukovník“. Vzpomněla jsem si na některé hovory, vedené u paluby lodi, o stávce na Randu a o příčinách, jež byly jejím podkladem – a že se věřilo, že jest tam při práci nějaká tajná organisace, podněcující agitaci. To vše bylo dílem „plukovníkovým“, jehož emisáři jednali podle plánu. Vždycky jsem slýchala, že on sám nemíval v takovýchto věcech osobní účasti, omezoval se toliko na řízení a organisování. Byl mu vyhrazena práce mozkem – ne nějaká nebezpečná práce sama. Přes to však byl stále na svém místě, řídě záležitosti z posice, ve které zdánlivě nebylo lze ho dopadnouti.

To bylo tedy důvodem přítomnosti plukovníka Race na Kilmorden Castle. Vydal se na cestu, aby dopadl tohoto mistra zločinu. Všechno souhlasilo s touto domněnkou. Race byl vyšším úředníkem, v tajné policejní službě, a byl pověřen, aby plukovníka vypátral.

Souhlasila jsem v duchu s tímto řešením – věci se mi stávaly čím dále tím jasnějšími. Co však se stane s mou úlohou v této věci? Kde mám zasáhnouti? Byly to jenom dýmáky, za nimiž šli tyto lidé? Potrásla jsem záporně hlavou. Možná, že dýmáky měly velikou cenu, stály sotva však za zoufalé pokusy, jež konali, aby mne odstranili z cesty. Nikoliv, stála jsem za více nežli za tyto dýmáky. Z nějaké příčiny, která mně samotné nebyla známa, byla jsem nepohodlnou, byla jsem nebezpečím. Něco, co jsem věděla, nebo co oni se domnívali, že vím – je úzkostlivě nutilo, aby mne odstranili za každou cenu – a tato moje vědomost

byla v jakési souvislosti s dýmáky. Byla osoba – to jsem věděla, zcela jistě – jež by mi mohla všechno to objasniti – jen kdyby chtěla. Byl to „muž v hnědém obleku“ – Harry Rayburn. Ten věděl druhou polovinu příběhu. Zmizel však, neznámo kam, byl štvancem, prchajícím před pronásledováním. Pravděpodobně se s ním již nikdy více nesetkám...

Rázem jsem se vzpamatovala, abych učinila vhodná opatření pro daný okamžik. Nemělo pražádné ceny oddávati se sentimentálním vzpomínkám na Harry Rayburna. Již od počátku, co mne spatřil, projevoval vůči mně největší antipathii. Či snad přece – hle, již jsem zase upadla v snění! Skutečným problémem bylo, co mám dělati – nyní!

Já, která jsem se pyšnila svojí rolí špehounky, stala jsem se nyní sama stopovanou. A měla jsem strach!! Po prvé jsem počala ztráceti odvalu!! Byla jsem nepatrným zrnkem písku, které brání nerušenému chodu velikého stroje – a tušila jsem, že tento stroj bude míti pramalou práci s takovýmto nepatrným zrnkem. Jednou mne již zachránil Harry Rayburn, po druhé jsem se zachránila sama – avšak nyní jsem si uvědomovala, že stojím proti přesile. Moji nepřátelé mne obklopovali ze všech stran a těsně kolem mne svírali svůj kruh. Budu-li pokračovati ve své hře sama, bude můj osud zpečetěn!

Násilím jsem se vzmužila. Co mi konečně mohou udělati? Byla jsem v civilisovaném městě – kde za každými pěti yardy stojí strážník. Budu se míti přistě na pozor. Nebudou mne moci opět vlákat do pasti, jako se jim to podařilo v Muizenbergu.

Když jsem dospěla ve svých myšlenkách k tomuto bodu, dojel právě vůz pouliční dráhy k Adderley Street. Vystoupila jsem a nerozhodnuta dosud, co učiním, kráčela jsem pomalu na levou stranu ulice. Ani jsem se nenamáhala ohlédnouti se, zda můj stopovatel je za mnou. Věděla jsem, že tomu tak bylo. Vstoupila jsem do krámu Cartwrightova a poručila jsem si dvě mražené kávy se sodovkou, abych uklidnila svoje nervy.

Muž, myslím, že by si v takovém případě objednal spíše mražený kňak se sodovkou; avšak dívky si mnoho slibují od mražené kávy. S chutí jsem se chopila konce slámky. Za chvíli jsem odstrčila první prázdnou sklenici od sebe.

Seděla jsem na jedné z vysokých židlí před pultem. Dívaje se jen tak po očku, spatřila jsem, že můj pronásledovatel vstoupil dovnitř a usedl nenápadně k malému stolku blíže dveří. Dopila jsem zatím druhou mraženou kávu a poručila si javorovou zmrzlinu. Dovedu vsutku vypítí neobmezené množství zmrzliny se sodovkou.

Náhle muž u dveří povstal a vyšel ven. To mne překvapilo. Vyšel-li ven, aby tam na mne číhal proč nečekal venku již od začátku? Tiše jsem se zvedla se své židle a přistoupila opatrně ke dveřím. Rychle jsem ustoupila do stínu. Onen muž hovořil s Guy Pagettem.

Měla-li jsem vůbec nějakou pochybnost, tento fakt ji potvrdil. Pagett měl v ruce hodinky a díval se na ně. Vyměnili spolu několik krátkých vět a pak sekretář vykročil do ulice směrem k nádraží. Bylo zřejmo, že udělil onomu muži svoje rozkazy. Jaké však to byly rozkazy?

Náhle se mi srdce v těle zastavilo. Muž jenž mne stopoval, přešel doprostřed ulice a rozmlouval se strážníkem. Mluvil s ním dosti dlouho, ukazuje směrem ke Cartwrightovým a zřejmě mu něco vysvětluje. Prohlédla jsem ihned jejich plán. Měla jsem být zatčena na podkladě nějaké obžaloby – patrně jako kapesní zlodějka. Bylo jistě dosti snadným pro tuto chásku nastražiti takovouto nepatrnou, jednoduchou věc. Co mi bude platno, budu-li se brániti, že jsem nevinnou? Postarali se jistě o každý detail předem. V minulých letech vznesli proti Harrymu Rayburnovi obžalobu z loupeže u de Beerů, a nebyl s to ji vyvrátiti, ačkoliv jsem neměla nejmenší pochybnosti, že byl naprosto nevinný. Jaké jsem měla vyhlídky čeliti proti nástrahám, které na mne plukovník vymyslel?

Podívala jsem se takřka bezmyšlenkovitě na hodinky a bezprostředně na to jsem byla znepokojena, posuzovala-li jsem situaci s jiného hlediska. Již jsem věděla, proč Pagett se díval na hodinky. Právě se blížila jedenáctá hodina a v jedenáct hodin měl odjeti vlak do Rhodesie, unášeje s sebou moje vlivné přátele, kteří by jinak mohli přispěti k mé záchraně. To byl důvod, že až do nynějška nebylo na mne útočeno. Od včerejška v noci až do dnešní jedenácté hodiny jsem byla v bezpečí, nyní se však počala těsně kolem mne stahovati síť.

Kvapně jsem otevřela svoji kabelku, zaplatila za nápoje, při tom však div mi srdce leknutím nepřestalo tlouci, neboť uvnitř kabelky byla mužská tobolek, napěchovaná bankovkami! Musil mi ji tam někdo obratně vložit, když jsem vystupovala z tramvaje.

Okamžitě jsem ztratila hlavu. Vyběhla jsem od Cartwrightů. Mužíček s velikým nosem a strážník kráčeli právě přes ulici. Když mne spatřili, mužíček na mne rozčileně strážníkovi ukazoval. Vzala jsem nohy na ramena a utíkala jsem. Usoudila jsem, že strážník neumí rychle běžeti. Získám aspoň náskok. Přes to však jsem neměla vůbec pádného plánu. Jedinou mojí myšlenkou bylo, běžeti o život Adderlyskou ulicí. Lidé se počali zastavovati. Měla jsem dojem, že v příští minutě mne někdo zadrží. Bleskla mi hlavou

myšlenka.

„Kde je nádraží,“ tázala jsem se sotva dechu popadajíc. –

„Na pravé straně, na konci ulice.“

Běžela jsem dále. Není na tom nic nápadného, běží-li člověk k vlaku. Sotva jsem vběhla do nádraží, uslyšela jsem těsně za sebou kroky. Malý muž s velkým nosem musil být přeborníkem v běhu. Obávala jsem se, že bych mohla být zadržena dříve, než doběhnu na nástupiště, které jsem hledala. Podívala jsem se na hodiny – za minutu jedenáct. Podaří-li se mi můj plán, mohla bych to ještě dokázat.

Vstoupila jsem do nádraží hlavním vchodem z Adderly Street. Vyběhla jsem nyní z něho postranním východem. Právě proti mně byl postranní vchod do hlavního poštovního úřadu, jenž má hlavní vchod z Adderly Streetu.

Jak jsem předvíдалa, můj pronásledovatel, místo aby běžel za mnou do poštovní budovy, běžel ulicí, aby mne chytil, až se vynořím z hlavního vchodu, anebo aspoň, aby upozornil strážníka, aby tak učinil.

V okamžiku jsem znovu přeběhla ulici a vběhla opět do nádraží. Utíkala jsem jako šílená. Právě bylo jedenáct hodin. Dlouhý vlak se dával do pohybu, když jsem se objevila na nástupišti. Průvodčí mne chtěl zadržeti, vytrhla jsem se mu však a vyskočila na stupátko. Vystoupila jsem po stupních vozu a otevřela dvířka. Byla jsem v bezpečí. Vlak se rychle rozjížděl!

Jeli jsme kolem muže, jenž samotný stál na konci nástupiště. Kynula jsem naň.

„S Bohem, pane Pagette,“ zavolala jsem naň výsměšně.

Ještě nikdy jsem neviděla muže, jenž by byl více polekán. Vyhlížel, jako by byl právě spatřil ducha.

Za několik minut na to jsem měla potíže s průvodčím. Šla jsem však na něho z vysoká.

„Jsem sekretářka sira Eustacha Pedlera,“ řekla mu pyšným tonem. „Prosím, dovedte mne do jeho zvláštního vozu.“

Zuzana právě stála s plukovníkem Racem na zadní vyhlídkové plošině. Oba vyrazili ze sebe výkřik největšího překvapení, když mne spatřili.

„Hallo, slečno Anno,“ zvolal plukovník Race, „jak jste se sem dostala? Myslil jsem, že jste odjela do Durbanu! Jak dovedete člověku způsobit neočekávané překvapení!“

Zuzana neřekla ničeho, avšak v jejích očích se zračilo na sta otázek.

„Musím se ohlásit svému chefovi,“ řekla jsem skromně. „Kde je?“

„Je ve své pracovně – v prostředním oddílu – diktuje neuvěřitelně rychle cosi nešťastné slečně Pettigrewové.“

„Tohle jeho nadšení pro práci jest pro mne novinkou,“ poznamenala jsem.

„Hm,“ odvětil plukovník Race. „Myslím, že má pouze v úmyslu naložit jí hodně práce, aby ji na celý zbytek dne připoutal v jejím oddílu ku psacímu stroji.“

Zasmála jsem se. Pak jsem šla s oběma vyhledat sira Eustacha. Přecházel sem a tam přesně vyměřeným směrem a chrлил pravý přívál slov na nešťastnou sekretářku, kterou jsem nyní viděla poprvé.

Byla to hubená, hranatá ženština v šedivých šatech, měla na nose skřípec a tvářila se velmi přísně. Viděla jsem, že jí působí obtíže udržovati stejný krok se sirem Eustachem, poněvadž tužkou prudce přebíhala po papíře a hrozně se mračila.

Vstoupila jsem dovnitř.

„Přicházím na palubu,“ hlásila jsem drze.

Sir Eustach se zarazil uprostřed velmi složité věty o situaci mezi dělnictvem a udiveně se na mne díval.

Slečna Pettigrewová musí být velmi nervosní, ačkoliv vypadá velmi přísně a usedle, poněvadž vyskočila, jako když do ní střílí.

„Můj Bože,“ zvolal sir Eustach. „A co bude s oním mladým mužem v Durbanu?“

„Dávám přednost vám,“ řekla jsem něžně.

„Drahousku,“ řekl sir Eustach. „Můžete hned začít držeti mne za ruku!“

Slečna Pettigrewová zakašlala a sir Eustach kvapně odtáhl svoji ruku.

„Ach ano,“ řekl. „Kdepak jsme přestali? Ano – Tydman Roos ve své řeči v – Co pak se stalo? Proč pak nepíšete, co vám diktují?“

„Myslím,“ poznamenal plukovník Race, „že slečna Pettigrewová zlomila špičku u tužky!“

Vzal jí tužku z ruky a ořezával. Sir Eustach udiveně naň pohlížel, já rovněž. V hlasu plukovníka Raceho znělo cosi, čemu jsem naprosto neporozuměla.

Kapitola XXII.

Úryvek z deníku sira Eustacha Pedlera

Mám v úmyslu vzdáti se dalšího psaní svých Pamětí. Na místo nich napíši krátký článek s nadpisem: „Jaké jsem měl sekretáře.“ Pokud se týče sekretářů, zdá se, že jsem upadl z bláta do louže. Jednu chvíli nemám žádných, jindy zase jich mám příliš mnoho. Právě nyní cestuji do Rhodesie s celým houfem žen. Přirozeně, že Race je stále ve společnosti dvou nejhezčích a mne přenechává jen tu, která za nic nestojí. Tohle se mi stává vždycky – a přece jenom je to můj soukromý vůz a nikoliv Raceův.

Do Rhodesie mne také provází Anna Beddingfeldová pod záminkou že jest mojí dočasnou sekretářkou. Avšak celé dnešní odpoledne dlela s Racem na plošině vyhlídkového vozu, vykřikujíc nadšením nad krásami průsmyku řeky Hexu. Je sice pravda, že jsem jí řekl, že bude její hlavní povinností, aby mne držela za ruku, nečiní však ani to. Má patrně strach ze slečny Pettigrewové. Nehorším se na ni, je-li tomu tak. Vždyť není naprosto nic půvabného na slečně Pettigrewové – je to odporná ženština s velikýma nohama, vypadá spíše jako muž než jako žena.

V chování Anny Beddingfeldové jest cosi velmi záhadného. V poslední minutě vyskočila na stupátko supíc jako lokomotiva, nic jinak, než jako by právě běžela nějaký závod – a přece Pagett říkal, že ji viděl odjížděti včera v noci do Durbanu! Buď Pagett zase pil, anebo ona dívka musí mít astrální tělo.

Ona nikdy ničeho nevysvětluje! Vůbec nikdo zde ničeho nevysvětluje! Než vraťme se k tematiku „Jaké jsem měl sekretáře“. Sekretář čís. 1 byl vrah prchající před spravedlností. Číslo 2 jest tajný piják, jenž provádí jakési nepočetné intriky v Itálii. Čís. 3 je krásná dívka, která dovede velmi užitečnou věc, býti současně na dvou místech, čís. 4 je slečna Pettigrewová, která ve skutečnosti bezpochyby je zvláště nebezpečným zakukleným zločincem! Patrně je to jedna z Pagettových přítelkyň z Itálie, které se na můj účet zbavil. Pranic se nebudu odvíti, ukáže-li se jednoho dne, že Pagett klamal a podváděl kde koho na světě. Celkem vzato, myslím, že Rayburn byl nejlepším ze všech. Nikdy mne neobtěžoval ani nepřekážel. Guy Pagett byl tak nestydatým, že mi sem opět hodil na krk kufr s úředními akty a korespondencí. Nikdo z nás nemůže se ani pohnouti, aby přes něj neupadl.

Právě jsem se odebral na vyhlídkovou plošinu, domnívaje se, že můj příchod bude pozdraven radostným jástem. Obě dámy však poslouchaly jako očarovány Raceho vypravování z cest. Opatřím tento vagón nápisem – který nebude znít „Sir Eustach Pedler a jeho společnost“, nýbrž „Plukovník Race a jeho harém.“

Pak paní Blairová musila začít s hloupým fotografováním. Po každé, když jsme jeli kolem zvlášť nebezpečné zatáčky, když jsme stoupali čím dále tím výše, brala snímky lokomotivy.

„Jen se podívejte,“ volala radostně. „To již musí býti důkladná zatáčka, když můžete fotografovat přední část vlaku ze zadu – s pozadím, které tvoří toto horstvo, bude to vypadati strašně nebezpečně.“

Poukázal jsem na to, že možná nikdo nebude moci ani tvrditi, že obrázek byl vzat ze zadní části vlaku. Podívala se na mne lítostivě.

„Napíši pod to: Vzato ve vlaku, lokomotiva právě jela do zatáčky.“

„To byste mohla napsati pod jakýkoliv snímek vlaku,“ řekl jsem. Ženy nikdy nemyslí na takovéto jednoduché věci.

„Jsem ráda, že sem přijíždíme ještě za dne,“ zvolala Anna Beddingfeldová. „Nebyla bych tohle vše spatřila, kdybych bývala včera odjela do Durbanu, že?“

„To jistě ne,“ řekl s úsměvem Race. „Zítř ráno při svém probuzení byste se octla v horké kamenité a skalnaté poušti, plné prachu, v Karoo.“

„Jsem ráda, že jsem si to rozmyslila,“ řekla Anna, vzdychnouc si spokojeně a dívajíc se kolem sebe.

Byl to velmi podivuhodný pohled. Všude kolem nás čněly vysoké vrchy, jimiž jsme se proplétali a namáhavě prodírali ku předu.

„Je tohle nejlepší každodenní vlak do Rhodesie z těch, které jezdí ve dne?“ tázala se Anna Beddingfeldová.

„Každodenní?“ smál se Race. „Ale jděte, drahá slečno Anno – po této trati jezdí jenom tři vlaky za týden. V pondělí, ve středu a v sobotu. Víte o tom, že přijdete k Vodopádům až příští sobotu?“

„Jak dobře se za tuto dobu navzájem poznáme,“ rekla paní Blairová zlomyslně. „Jak dlouho se hodláte zdržeti, sire Eustachu, u Vodopádů?“

„Ještě nevím –“ řekl jsem opatrně.

„Proč nevíte?“

„Bude se to řídit dle toho, jak se utváří poměry v Johannesburgu. Původně jsem zamýšlel, zdržet se asi dva dny u Vodopádů – neviděl jsem jich totiž posud, ačkoliv je tohle již moje třetí cesta do Afriky – a pak jsem chtěl jeti dále do Johannesburgu a studovati stav věci v Randu. Jak víte, jsem doma považován za odborníka velmi znalého politických poměrů v Jižní Africe. Ale ze zpráv, jež se právě dovídám, usuzuji, že Johannesburg nebude během příštího týdne nikterak příjemným místem pro návštěvu. Nerad bych

studoval poměry uprostřed zuřící revoluce.“

Race se usmál poněkud povýšeným způsobem.

„Myslím, že vaše obavy jsou přehnané, sire Eustachu. V Johannesburgu vám nehrozí žádné veliké nebezpečí.“

Po těchto slovech obě ženy se naň podívaly takovým pohledem, jakoby chtěly říci: „jaký jste statečný hrdina!“ To mne silně dopálilo, jsem jistě právě tak statečný jako Race – jenom že nemám k tomu vhodné postavy. U těchto dlouhých, hubených a osmahlých mužů předpokládá se statečnost již sama sebou.

„Mám za to, že tam bude také,“ řekl jsem chladně.

„Dost možná. Můžeme tam cestovati společně.“

„Nevím ještě určitě, zda se nezdržím několi dní u Vodopádů,“ řekl jsem, nezavazuje se k ničemu určitému.

Proč jenom chce Race, abych jel za každou cenu do Johannesburgu? Myslím, že se zakoukal do Anny.

„Jaké jsou vaše plány, slečn Anno?“

„To závisí na okolnostech,“ odvětila vážným hlasem, napodobujíc mne.

„Myslíš jsem, že jste mojí sekretářkou,“ namítl jsem.

„Ano, ale byla jsem odstavena. Držel jste dnes celé odpoledne slečnu Pettigrewovou za ruku.“

„Ať jsem již dělal cokoliv, mohu zde odpřisáhnouti, že tohle jsem opravdu nedělal,“ ujišťoval jsem ji.

Čtvrtek v noci.

Právě jsme opustili Kimberley. Race byl přinucen, aby znovu vypravoval celý svůj příběh o loupeži dýmantů u de Beerů. Proč jenom ženy jsou vždy tak vzrušeny čímkoliv, co se týká dýmantů?

Anna Beddingfeldová konečně odhalila závoj svého tajemství. Zdá se, že je novinářskou zpravodajkou.

Odeslala dnes ráno z De Aar nesmírně dlouhý kabelogram. Soudě podle štěbetání, které vycházelo skoro po celou noc z kabiny paní Blairové, musila hlasitě předčítati své zvláštní články připravené pro všechna budoucí léta.

Podle všeho se zdá, že jde po stopě „Muže v hnědém obleku“. Na palubě „Kilmordenu“ ho zřejmě nevyslídila – neměla skutečně ani k tomu příležitosti – ale jistě nyní velmi čile telegrafuje domů: „Jak jsem cestovala s vrahem,“ a vymýšlí si nepravé články s titulkem jako: „Co mi říkal vrah sám?“ atd. Víím, jak se dělají takovéhle věci. Dělán to sám ve svých Pamětech, pokud mi v tom Pagett nezabraňuje. Některý z obratných členů Nasbyova redakčního kruhu ještě více vyzdvihne různé podrobnosti, takže až se to objeví v Daily Budgetu, Rayburn ani sebe sama nepozná.

Nicméně ona dívka jest velmi chytrá. Vyčenichala úplně sama od sebe, bez cizí pomoci, kdo byla ona žena, jež byla zavražděna v mém domě? Byla to ruská tanečnice, zvaná Nadina. Táal jsem se jí, zda si je tím jista. Odpověděla, že to jest jen pouhý její logický závěr – zcela podle způsobu Sherlocka Holmesa. Nicméně myslím, že to telegrafovala domů Nasbemu jako prokázaný fakt. Ženy mívají takovéto intuice – nepochybují ani dost málo, že má úplnou pravdu ve své domněnce, ale nazvat to výsledkem nějakých logických závěrů, jest nesmyslem.

Nedovedu si dobře představit, jak se dostala do redakce Daily Budgetu. Jest však jednou z dívek, jež dovedou takovéto věci. Není možno se jí v něčem stavěti na odpor. Zná na sta lichotivých způsobů, jimiž dovede zakrýti to, na čem se pevně rozhodla. Vzpomeňte jen, jak se dostala do mého soukromého vozu! Počínám již mít nejasné zdání, proč Race se zmiňoval o tom, že policie má v podezření Rayburna; že má namířeno do Rhodesie. Mohl tam odcestovati právě tímto pondělním vlakem. Soudím, že telegrafovali všem stanicím, nebyl však nikdo dopaden, na koho by se hodil jeho popis, to však ničeho neznamena, neboť je velmi prohnáný chlapík a zná Afriku. Je pravděpodobně dokonale přestrojen, třeba jako stará kaferská žena – zatím co nezkušená policie stále ještě pátrá po hezkém mladém muž s jizvou, oblečeném podle poslední evropské módy. Nemohl jsem nikdy zcela spolknouti tuto jizvu.

Ať je tomu jakkoliv, Anna Beddingfeldová jde po jeho stopě. Chce si sama pro sebe a pro Daily Budget zachovat slávu, že ho objevila. Mladé ženy jsou za dnešních časů velmi chladnokrevné. Namítl jsem, že to jest činnost, nehodící se pro ženu. Vysmála se mi. Ujistila mne, až ho vžene do úzkých, že její štěstí bude zajištěno. Mohu viděti, na druhé straně, že Racemu to není příjemné. Snad je Rayburn ve vlaku. Je-li tomu tak, můžeme být jednou všichni ve spánku povražďeni. Zmínil jsem se o tom paní Blairové – ona však, zdá se, uvítala tuto myšlenku a poznamenala, že kdybych já byl zavražděn v posteli, že by to byla ohromná trefa pro Annu! Náramný zisk pro Annu, to jistě!

Zítra budeme projížděti zemí Becchuana. Všude bude jistě příšerně prachu. Na každé stanici přicházejí děti domorodců a nabízejí vám hezká dřevěná zvířátka, která sami vyřezávají, pak různé mísy a košíčky. Obávám se, že se paní Blairová asi pomate. V těchto hračkách jest skryt jakýsi primitivní půvab, který tuším nezůstane na ni bez vlivu.

Pátek ráno.

Stalo se, čeho jsem se obával. Paní Blairová a Anna si koupily devět a čtyřicet dřevěných zvířátek!

Kapitola XXIII.

Anna pokračuje ve vyprávění.

Po celou cestu do Rhodesie jsem jásala rozkoší. Každého dne bylo možno shlédnouti něco nového a okouzujícího. Nejprve to byla divukrásná scenerie údolí řeky Hexu, pak ponurá nádhera Karoo a konečně ona obdivuhodně rovná trať rozlehlé země Becchuana a velmi roztomilé hračky, které nám domorodci nosili ke koupi. Málem, že jsme na každé stanici nezmeškali vlak – lze-li vůbec zde užítí tohoto názvu. Připadalo mi to, jakoby vlak zastavil jen tehdy, když se mu zachtělo a nezastavil dříve, dokud z pusté krajiny se nevynořil zástup domorodců, přinášejících cukrovou třtinu, kožešiny a roztomilá vyřezávaná zvířátka. Zuzana začala si ihned dělati z těchto posledních sbírku. Následovala jsem jejího příkladu – většina z nich stála „tiki“ (tři pence) a každé zvířátko bylo jiné. Byli mezi nimi žirafy, tygři, hadi i Oreas canna, melancholická africká antilopa podobná krávi a směšně malí černí bojovníci. Výborně jsme se bavily.

Sir Eustach se pokusil nás od toho zraditi – leč marně. Stále ještě myslím, že to byl zázrak, že jsme nezůstaly na některé oase na trati. U vlaků v Jižní Africe se ani nevolá, ani nijak neupozorňuje, chce-li se vlak dáti znovu do pohybu. Vlak docela klidně odjíždí a vy vzhlednete od svého nakupování, abyste o překot běželi za ním.

Lze si snadno představit, jak byla Zuzana udivena, když mne spatřila, když jsem vstupovala v Kapském Městě do vlaku. Hned první večer jsme měly dlouhou vyčerpávající poradou o situaci. Prohovořily jsme takřka polovinu noci.

Uvědomila jsem si, že lze právě tak dobře použití obranné taktiky jako útočné. Cestujíc společně se sirem Eustachem Pedlerem a jeho společností, byla jsem celkem v bezpečí. Oba dva, on i Race, byli mocní ochránci a soudila jsem, že moji nepřátelé nebudou si přát, aby k vůli mým uším poštvali na sebe hnízdo sršňů. Pokud jsem dlela poblíž sira Eustacha, byla zde také ta výhoda, že budu více méně mít možnost styku s Guy Pagettem – a Guy Pagett byl srdcem celého tajemství. Tázala jsem se Zuzany, zda by bylo dle jejího mínění možným, že by Pagett sám byl oním záhadným „plukovníkem“. Jeho podřízené postavení sice svědčilo proti této domněnce, avšak několikrát před tím mne až zarazilo, jak sir Eustach přes svoji autokratickou povahu, velmi mnoho podléhal vlivu tohoto svého sekretáře. Bylť mužem, jenž miloval pohodlí a člověkem, jež by si mnohý obratný sekretář mohl snadno otočiti kolem malíčku. Poměrná podřadnost jeho zaměstnání jako sekretáře mohla by mu vpravdě býti jen velmi vítanou, poněvadž asi bylo jeho snahou, aby zůstal pěkně v ústraní.

Nicméně Zuzana odmítla velmi důrazně tyto domněnky. Nechtěla uvěřiti, že by Pagett byl vedoucím duchem. Skutečný vůdce „Plukovník“ – stál prý někde v pozadí a pravděpodobně byl již v Africe v době našeho příchodu.

Doznávala jsem, že mnoho věcí nasvědčovalo tomuto jejímu názoru, avšak naprosto jsem nebyla jím uspokojena. Vždyť v každém podezřelém okamžiku ukázal se Pagett řídicí osobou. Bylo sice pravdou, že postrádal statečnosti a rozhodnosti, jež by se daly očekávati u mistra zločinu – avšak konečně, dle plukovníka Race, byla to pouze práce mozku, kterou tento tajemný vůdce vvnakládal, a tvořivý veleduch bývá často vtělen do slabé a bojácné tělesné konstrukce.

„Mluví z vás dcera profesora,“ přerušila mne Zuzana, když jsem přišla k tomuto bodu.

„Přes to je to pravda. Naproti tomu Pagett může býti, abych se obrazně vyjádřila, jen velkým ‚Vezírem jeho Výsosti Velkého Mogula.‘“ Na chvíli jsem se odmlčela, přemýšlejíc a pak jsem pravila: „Ráda bych věděla, jakým způsobem získal sir Eustach svoje jmění.“

„Podezříváte ho snad zase?“

„Zuzano nemohu si pomoci, dostala jsem se však do takové posice, že podezřívám každého. Ve skutečnosti ho nepodezřívám – ale přece jenom je Pagettovým zaměstnavatelem a v jeho majetku byl Mill House.“

„Často jsem slýchala, že je mu nemilé, hovoří-li se o tom, jakým způsobem nabyl svého jmění,“ řekla Zuzana přemýšlivě. „To však nikterak neznamená, že by v tom musil být zločin – možná, že je získal výrobou pocínovaných hřebíčků anebo prodejem prostředku pro vzrůst vlasů.“

Smutně jsem přikývla.

„Doufám,“ řekla Zuzana hlasem plným pochyb, „že nestojíme pod nepravým stromem, že jsme neuvízly na nepravé cestě, považující tak za jisté, že Pagett je spoluvíníkem. Konečně – což jestli je naprosto poctivým mužem?“

Uvažovala jsem chvíli o těchto slovech a potom zavrtěla hlavou.

„Tomu nemohu věřit.“

„Vždyť má pro vše vysvětlení.“

„Ano, ale tato vysvětlení nejsou zvlášť přesvědčivá. Tvrdí na příklad, že oné noci, kdy se pokusil mne hodit na Kilmordenu přes palubu, sledoval Rayburna na palubu a týž že se obrátil a srazil ho k zemi. My naproti tomu nyní víme, že to není pravda.“

„Nikoliv,“ řekla Zuzana neochotně. „Avšak slyšely jsme to pouze z druhé ruky, od sira Eustacha. Kdybychom to bývaly slyšely přímo od Pagetta, možná že by to vypadlo jinak. Víte přece, jak lidé, když něco po druhém opakují, vždycky to alespoň trochu překroutí.“

Přemýšlela jsem znovu o tom.

„Nikoli,“ řekla jsem nakonec. „Nevidím jiného východiska. Pagett je vinen. Nemůžete přece pominouti skutečnost, že mne chtěl hodit přes palubu, ba i všechno ostatní souhlasí. Proč tak neústupně trváte na této své nové myšlence?“

„Vzhledem k jeho tváři.“

„Jeho tvář? Ale –“

„Ano vím co chcete říci. Je to potměšilá tvář. To je právě to. Žádný muž s takovou tváří by nemohl být opravdu zločincem. Jest to opravdu zvláštní hříčka přírody.“

Nevěřila jsem příliš mnoho tomuto Zuzaninu odůvodnění. Vím velmi mnoho o tom, jakou byla příroda v uplynulých věcích. Má-li smysl pro vtip, neprojevuje to často. Zuzana jest právě takovou osobou, která by chtěla dáti přírodě veškeré vlastnosti, které sama má.

Potom jsme přikročily k rozpravě o svých bezprostředních plánech. Bylo jasným, že se musím ustáliti na nějakém pevném bodě. Nemohu se věčně vyhýbati vysvětlením. Rozluštění všech mojích nesnází leželo takřka v mých rukách, ač jsem si toho po jistou dobu ani neuvědomila. Vždyť je tu Daily Budget! Nemohlo již zasáhnouti Harry Rayburna, budu-li mlčet anebo promluví-li. Byl již označen – ač ne mojí vinou – za „muže v hnědém šatě“. Nejlépe mu moci budu prospěti, vzbudím-li zdání, že stojím proti němu.

„Plukovník“ a jeho tlupa nesmí mne mít v podezření, že existuje nějaký přátelský vztah mezi mnou a mužem, kterého si vyhlédli za obětího beránka vraždy v Marlowu. Pokud mi bylo známo, dosud nebyla zjištěna totožnost oné zavražděné ženy. Mohla bych poslati lordu Nasbymu telegram, a oznámiti mu, že to nebyl nikdo jiný než pověstná ruská tanečnice „Nadina“, která tak dlouhou dobu okouzlovala Paříž.

Nechtělo se mi ani uvěřiti, že nebyla dosud zjištěna její totožnost, – ale když jsem daleko později o celém případě se dozvěděla další podrobnosti, viděla jsem, že opravdu se tomu nebylo lze diviti.

Nadina nebyla nikdy v Anglii během své úspěšné kariéry v Paříži. Byla neznámou londýnskému obecnstvu. Vyobrazení oběti v Marlowu uveřejněné v novinách byla tak rozmazaná a stěží rozeznatelná že se nelze pranic diviti, jestliže ji nikdo nepoznal. Obzvláště když Nadina úzkostlivě tajila před každým svůj úmysl odebrati se do Anglie. Nažítří po vraždě obdržel její manager dopis, jenž byl dle všech známek od tanečnice, v němž sdělovala, že se vrací do Ruska v naléhavé soukromé záležitosti a že má naložiti s přerušenou smlouvou, jak za nejlepší uzná.

Tohle vše jsem se ovšem dozvěděla později. Se Zuzaniným plným souhlasem jsem odeslala dlouhý telegram z De Aaru. Přišel v pravý čas (zvěděla jsem to ovšem později). Daily Budget právě dychtil po nějaké sensaci. Moje tvrzení byla osvědčena a sledána správnými, takže Daily Budget měl pojednou ohromnou sensaci. „Oběť vraždy v Mill House zjištěna naším zvláštním zpravodajem.“ A tak dále. „Naš reportér cestuje s vrahem. Muž v hnědém šatě. Jak opravdu vypadá.“

Přirozeně, že hlavní fakta byla opět telegrafována Jihoafrickým novinám, takže jsem znovu četla svoje dlouhé články, jenom že o mnoho později. V Bulawayo jsem obdržela telegrafické schválení svého podniku a přesné další pokyny. Byla jsem přijata do redakce Daily Budgetu a sám lord Nasby mi blahopřál soukromým telegramem. Byla jsem definitivně pověřena stíháním vraha a já a jenom já jsem věděla, že vrahem nebyl Harry Rayburn! Nechme však svět, ať si myslí, že to byl on – aspoň pro nejbližší dobu!

Kapitola XXIV.

Přijeli jsme v sobotu časně ráno do Bulawayo. Byla jsem zklamána tímto místem. Bylo velice horko a v hotelu se mi nelíbilo. Také sir Eustach byl v naprosto špatné náladě. Myslím, že to byla naše dřevěná zvířátka, která ho rozlobila – zvláště velická žirafa. Byla to skvostná žirafa s nemožně dlouhým krkem, plachýma očima a svislým ohonem. Měla svůj ráz i svůj půvab. Mezi mnou a Zuzanou již propukl spor,

komu z nás patří. Každá jsme na její zakoupení připlatila „tiki“. Zuzana s výhodou uplatňovala pro sebe právo stáří a to, že je provdána, já jsem trvala na tom, že jsem byla první, jež jsem si povšimla její krasy. Zatím musím přiznati, že tato dřevěná zvířátka zabírala velmi mnoho našich myšlenek. Bylo opravdovým problémem přenášeti čtyřicetdevět dřevěných zvířat, hrozně neforemných tvarů a vyřezávaných vesměs z neobyčejně křehkého dřeva. Najaly jsme si dva nosiče, každý měl jich plnou náruč – ovšem že jeden z nich ihned upustil roztomilou skupinu afrických pštrosů a ulámal jim hlavy. Abv se to podruhé neopakovalo, nosily jsme jich každá tolik, kolik jsme jich jen mohly pobrati, plukovník Race pomáhal a já jsem vtiskla velikou žirafu do náruče siru Eustachovi. Ani korektní slečna Pettigrewová neunikla, připadl na ni ohromný hroch a dva černí válečníci. Nabyla jsem dojmu, že mne slečna Pettigrewová nemá ráda. Považovala mne patrně za drzé děvče. Jinak se mi vyhýbala, kde jen mohla. A zvláštní na celé věci je to, že její tvář mi připadala nějak známou, ač nevím přesně, kam bych ji měla zařaditi. Odpočívaly jsme skoro celé dopoledne a odpoledne jsme si vyjely do Mattopos podívat se na Rhodesův hrob. Vlastně chtěly jsme tak učiniti, ale v posledním okamžiku se z toho sir Eustach vyvlékl. Měl přibližně stejně špatnou náladu, jako tenkrát ráno, když jsme přijeli do Kapského Města – když házel broskvemi o zem, a ony se rozmačkaly. Vždycky ho zřejmě rozladí, přijedeme-li někam brzy ráno. Peskoval nosiče, u snídaně číšníky, celý hotelový personál, a jistě by býval rád vyčinil i slečně Pettigrewové, která lítala kolem nás s tužkou a s blokem papíru – nemyslím však, že by se sir Eustach odvážil ji vyhubovati. Vždyť je vskutku zdatnou sekretářkou, zcela tak, jak se popisují v knihách. Zachránila jsem jen tak tak naši drahou žirafu, právě včas. Myslím, že by s ní byl býval sir Eustach rád udeřil o zem. Abych se vrátila k naší výpravě – když sir Eustach se z ní vykroutil, řekla slečna Pettigrewová, že také zůstane doma pro případ, že by ji potřeboval. A v posledním okamžiku Zuzana poslala dolů vzkaz, že ji bolí hlava. Proto jsme odjeli sami s plukovníkem Racem. Race je zvláštní muž. Ani to tak nepozorujete, jste-li ve společnosti, octne-li se však člověk s ním sam, působí na vás ihned síla jeho osobnosti. Stává se ještě zamlklejším a přece se zdá, že jeho mlčení znamená více, než kdyby mluvil. Právě tak tomu bylo, když jsme jeli k Mattopos měkkým, žlutohnědým křovím. Všechno tonulo v podivném tichu – kromě naší Fordky, která myslím, že byla prvním výrobkem této továrny. Polštářování v ní byla na hadry roztrhané, a ač se nevyznám vůbec ve strojích, chtěla bych se vsaditi, že ani stroj nebyl v nejmenším v takovém pořádku, v jakém by měl býti. Ráz krajiny se čím dále tím více měnil. Objevovaly se obrovské balvany nakupené do fantastických tvarů. Měla jsem dojem, že jsem se náhle ocitla v pravěku. Právě v tomto okamžiku zdáli se mi být neanderthálští mužové tak skutečnými jako mému ptci. Obrátila jsem se k plukovníku Raceovi. „Zde žili kdysi jistě obři,“ poznamenala jsem snivě. „A jejich děti byly jistě takové jako dnešní děti – hrály si, majíce plné hrstě oblásků, kupíce je na hromadu a zase rozmetávající, a čím obratněji je udržovaly v rovnováze, tím větší radost jim to působilo. Kdybych měla dáti této krajině nějaké jméno, nazvala bych ji „Krajem dětí obrů“.“ „Možná, že jste lépe uhodla, než si myslíte,“ řekl Race vážným hlasem. „Jednoduchá, primitivní a ohromná – to je Afrika.“ Přikývla jsem, souhlasíc s tímto oceněním. „Milujete ji, že?“ tázala jsem se. „Ano. Žije-li v ní však člověk delší dobu – stává se, skoro byste to nazvala, krutým. Člověk si počne velmi lehkovážně nevážit života i smrti.“ „Ano,“ řekla jsem, a myslila jsem na Harry Rayburna. Byl právě takovým. „Ne však krutým ku slabým tvorům!“ „Slečno Anno, jest sporno, kdo jest vlastně a kdo není „slabým tvorem“.“ V jeho hlase znělo tolik opravdovosti, že jsem se až zarazila. Uvědomovala jsem si, že jsem ve skutečnosti se své strany dosud velmi málo znala tohoto muže. „Mínila jsem k dětem a psům, myslím.“ „Mohu vás opravdu ujistiti, že jsem nikdy nebyl hrubým ani k dětem ani ku psům. Vy tedy nezařazujete ženy mezi „slabé tvory?““ Uvažovala jsem. „Nikoliv, myslím, že ne – ačkoliv vím, že jimi jsou. To znamená, že vlastně teprve nyní jsou takovými. Otec však vždycky říkával, že z počátku ženy i mužové toulali se světem pospolu, stejně silní – právě tak jako lvi a tygři –“ „A co žirafy?“ přerušil mne Istivě. Dala jsem se do smíchu. Každý už si dělá žerty z této žirafy! „I žirafy – Lidé byli kočovní. Teprve tehdy, když se sdružili v pospolité svazy, kde ženám připadl jeden úkol

a mužům zase druhý, se staly slabými. A ovšem v podstatě jedna věc jest stále tatáž – myslím, že člověk cítí stále stejně, a proto také také ženy u muže zbožňují sílu – to jest to, co kdysi také měly, ale co ztratily.“

„Jakési zbožňování síly, jež již u našich předků bylo, že?“

„Ano, něco podobného.“

„A vy se opravdu domníváte, že je tomu tak? Totiž, že ženy zbožňují sílu?“

„Poctivě řečeno, myslím, že je tomu tak. Domníváte se, že obdivujete morální vlastnosti, ale jakmile se zamilujete, vrátíte se k prvotnímu stavu, kdy síla byla vším. Přes to však nemyslím, že by zde vše končilo – kdybyste žil v prvotních podmínkách životních, bylo by vše v pořádku, vy však v nich nežijete – takže na konec přece jen něco jiného vítězí. Věci, které zdánlivě podléhají, vítězí, že? Vítězí jediným způsobem, který má váhu, právě tak jako se praví v bibli, že ztratíte duši a zase naleznete.“

„Na konec,“ řekl Race zahlobbán v myšlenky, „buď se zamilujete opravdu anebo ochladnete v lásce – miníte to tak?“

„Ne zcela tak, ale můžete si to tak vykládati, chcete-li.“

„Nemyslím však, že byste kdy ochladla v lásce, slečno Anno?“

„Nikoliv,“ odvětila jsem upřímně.

„Zamilovala jste se snad někdy vůbec?“

Neodpověděla jsem.

Auto dojelo k místu našeho určení a tím nás vytrhlo z našeho rozhovoru. Vystoupili jsme a počali zvolna vystupovati k místu známému celému světu, k „Vyhlídce na svět“. Cítila jsem se – ne po prvé – jaksi rozpačitou ve společnosti plukovníka Race. Dovedl tak obratně ukrývat své myšlenky za svými nevyzpytatelnými očima. Měla jsem trochu z něho strach. Bylo tomu tak vždycky. Nikdy jsem nevěděla, co si mám o něm mysliti.

Mlčky jsme vylézali nahoru, až jsme dospěli k místu, kde ležel Rhodes pod ochranou obrovských balvanů. Bylo to zvláštní ponuré místo, vzdálené daleko od lidských obydlí, jež pělo věčnou píseň svojí drsné krásy.

Seděli jsme tam mlčky nějakou dobu. Pak jsme se dali zase na sestup, odbočíce poněkud od stezky.

Místy jsme musili namáhavě šplhati a náhle jsme přišli ku kamenitému srázu, který klesal takřka kolmo dolů.

Colonel Race šel napřed, pak se obrátil ke mně.

„Bude lépe, když vás ponesu,“ řekl náhle a pozvedl mne rychlým pohybem.

Cítila jsem, jak je silný, když mne kladl na zem a uvolnil své objetí. Byl jako ze železa, se svaly jakoby z čisté oceli. A znovu jsem pocítila před ním strach, zvláště když neustoupil na stranu, nýbrž stál přímo proti mně, upřeně se mi dívaje do očí.

„Co zde vlastně děláte, Anno Beddingfeldová?“ řekl neočekávaně.

„Jsem cikánka, toulající se zvědavě světem.“

„Ano, to zní dosti pravdivě. Novinové zpravodajství jest patrně jen záminkou. Nemáte v sobě

žurnalistického ducha. Vyšla jste si na vlastní pěst – dychtíc poznati život. Ale – to není vše.“

K jakému přiznání mne chtěl donutiti? Byla jsem velmi podešena. Dívala jsem se mu plně do tváře. Moje oči nedovedou skrývat tajemství tak, jako jeho, ale mohou vnést válku do nepřátelské země.

„A co vy zde vlastně děláte, plukovníku Race?“ tázala jsem se ho přímo.

V prvním okamžiku jsem se domnívala, že mi nehodlá odpovědět. Viděla jsem totiž, že byl v rozpacích.

Konečně promluvil a zdálo se, že jeho slova mu působí jakési výsměšné potěšení.

„Jdu tam, kam mne vede moje ctižádost, Vzpomeňte si, slečno Beddingfeldová, že právě tento hřích způsobil pád andělů.“

„Říká se,“ řekla jsem zvolna, „že ve skutečnosti jste ve spojení s vládou – případně s její tajnou službou. Je to pravda?“

Zdálo se mi to jen, nebo opravdu váhal zlomek vteřiny, než odpověděl?

„Mohu vás ujistiti, slečno Beddingfeldová, že jsem si sem vyjel skutečně jen jako soukromá osoba, cestující za vlastní zábavou.“

Když jsem později o této odpovědi přemýšlela, zarazila mne její dvojsmyslnost. Snad to také tak, opravdu myslel.

Mlčky jsme se vrátili k autu. Na poloviční cestě do Bulawaya jsme se zastavili na čaj u jakéhosi primitivního stavení na kraji cesty. Majitel práv kopal na zahradě a zdálo se, že byl rozmrzen nad tím, že byl vyrušen. Přes to nám však ochotně slíbil, že se podívá, co se dá dělati. Po nekonečně dlouhém čekání nám přinesl trochu ztvrdlých sušenek a vlažného čaje. Nato se zase vrátil znovu do zahrady.

Ještě se ani nevzdálil a již bylo kolem nás plno koček. Bylo jich šest a všechny najednou žalostně mňoukaly. Tropily ohlušující povyk. Podala jsem jim několik kousků sušenek, které sežraly velmi hltavě. Na to jsem vyčila z konvičky všechno mléko a kočky se praly mezi sebou o to, která z nich se k němu dříve dostane.

„Oh,“ zvolala jsem rozzlobena, „jsou vyhladovělé! To je ale hrozné! Prosím vás, objednejte ještě větší množství mléka a ještě jeden talíř sušenek.“

Plukovník Race se mlčky vzdálil, aby vyhověl mé prosbě. Kočky začaly opět mňoukati. Vrátil se s velikým džbánem mléka a kočky je všechno vypily.

Povstala jsem ve tváři plna rozhodnosti.

„Vezmu tyto kočky s sebou domů – nenechám je zde!“

„Drahé dítě, nebudte bláhovou! Nemůžete všude sebou vozit šest koček tak dobře jako padesát dřevěných zvířat.“

„Na dřevěných zvířatech mi nezáleží. Tyhle kočky jsou živé. Vezmu je s sebou!“

„Neučíníte ničeho takového.“ Podívala jsem se naň vzdorovitě, on však pokračoval. „Myslíte si jistě, že jsem krutý – vy však nesmíte jít životem oddávajíc se sentimentálním úvahám nad takovými věcmi.“

Nemá smyslu, abyste trvala na tomto úmyslu – nepřipustím, abyste si je vzala odtud. Jsme v primitivní zemi, jak víte, a jsem silnější než vy.“

Vždycky dobře vím, kdy jsem poražena, Sešla jsem dolů k autu, majíc oči plné slzí.

„Nedostaly asi dnes ničeho k jídlu,“ vysvětloval konejšivě Race. „Žena onoho muže odešla patrně do Bulawayu na nákup zásob. Tak tomu jistě bude. Ostatně vězte, že celý svět je plný hladových koček.“

„Ne – ne!“ řekla jsem prudce.

„Učím vás chápati život tak, jakým jest. Učím vás, abyste byla tvrdou a nelítostnou – jako já. V tom spočívá tajemství síly – a také tajemství úspěchu.“

„Raději bych zemřela, než abych byla tvrdou,“ řekla jsem vášnivě.

Vsedli jsme do vozu a odjeli. Pomalu jsem přicházela k sobě. Náhle k mému nesmírnému ohromení, Race vzal moje ruce do svých.

„Anno,“ řekl něžně, „toužím po vás. Chcete být mojí ženou?“

Zvrátila jsem se na sedadle úplně dozadu.

„Oh ne,“ koktala jsem, „nemohu.“

„Proč ne?“

„Nemám vás tak ráda. Nikdy jsem na vás takovýmto způsobem nemyslela.“

„Dobrá. Je to jediná příčina?“ Chtěla jsem být k němu upřímnou. Považovala jsem to za svou povinnost.

„Nikoliv,“ řekla jsem. „Není. Upřímně řečeno miluji již jiného.“

„Dobrá,“ pravil opět. „A bylo toto tvrzení pravdou již na začátku, když jsem vás poprvé spatřil na Kilmordenu?“

„Nikoliv,“ zašeptala jsem. „Stalo se tak teprve potom.“

„Dobrá,“ řekl potřetí, tentokrát však v jeho hlase zněl jakýsi záhadný úmysl, že jsem se až otočila a pohlédla na něho. Jeho tvář byla tak zachmuřena, jako dosud nikdy.

„Co – co zamýšlíte?“ zakoktala jsem.

Díval se na mne povýšeným, nevyzpytatelným způsobem.

„Pouze – že vím, co mám nyní dělati.“

Jeho slova mnou otřásla. Tajilo se za nimi jakési rozhodnutí, jemuž jsem neporozuměla – a to mne děsilo.

Na zpáteční cestě do hotelu nepromluvil z nás nikdo ani slova. Odebrala jsem se přímo k Zuzaně, jež ležela na svém loži a četla, a naprosto nevypadala, jakoby ji bolela hlava.

„Zde odpočívá vzorný „křen“,“ poznamenala. „Jinými slovy, taktuplná gardedáma. Nuže, drahá Anno, co se stalo?“

Vyřinul se mi totiž z očí proud slzí.

Vyprávěla jsem jí příhodu o kočkách – cítila jsem však, že by nebylo vhodným vyprávěti o plukovníku Raceovi. Ale Zuzana je velmi ostrovtipná. Myslím, že prohlédla, že se za mým příběhem o kočkách tají mnohem více.

„Což pak jste se nasydla, Anno? Zdá se to být čirým nesmyslem domnívati se cosi takového v tomto parnu, celá se však třesete!“

„To nic není,“ řekla jsem. „To zavinily nervy – nebo snad ona procházka ke hrobu. Stále cítím, že se přihodí něco hrozného.“

„Nebudte pošetilá,“ řekla rozhodně Zuzana. „Hovořme raději o něčem zajímavém. Třeba o těchto mých démantech.“

„Co je s nimi?“

„Nejsem si jista, že jsou u mne bezpečí. Dříve bylo vše v nejlepším pořádku, nikdo se nemohl domnívat, že jsou mezi mými věcmi. Nyní však, kdy kde komu je známo, jak důvěrnými jsme přítelkyněmi, mohla bych se ocitnouti také já v podezření?“

„Vždyť nikdo nemá ani tušení, že jsou ve svitku filmů,“ namítala jsem. „Je to skvělá skrýše a opravdu nemyslím, že bychom našly lepší.“

Souhlasila, ač plna pochyb, prohlásila však, že si o tom ještě promluvíme, až přijedeme k Vodopádům. Náš vlak odjížděl v devět hodin. Nálada sira Eustacha se ani trochu nezlepšila, a slečna Pettigrewová vyhlížela všechna sklíčena. Plukovník Race byl naprosto ve své obvyklé míře. Zdálo se mi, jako by ona naše rozmluva na zpáteční cestě se udála jen ve snách.

Spala jsem oné noci velmi nepokojně na svém tvrdém lůžku, zápasíc s nejasně ohraničenými děsivými sny. Probudila jsem se, bolela mne hlava a proto jsem si vyšla na vyhlídkovou plošinu. Bylo svěží rozkošné jítro a všude kolem, kam jen oko pohlédlo, se vlnily zalesněné kopce. Zamilovala si tuto krajinu více než kterékoliv místo, které jsem kdy spatřila. Přála jsem si, abych zde někde uprostřed křovisk měla malinkou chatrč a v ní žila stále – až do smrti.

Právě před půl třetí hodinou mne zavolal Colonel Race z vnitřku vozu a ukazoval na trsovitý mlhavý závoj, který se vznášel nad jednou částí křovin

„Vodní tříšť z Vodopádů,“ vysvětloval. „Jsme již blízko.“

Byla jsem stále ještě proniknuta oním podivným snivým pocitem exaltace, který následoval po poslední trudné noci. Byl ve mně velmi silně zakořeněn dojem, že jsem sem přišla jako domů... Domů! A přece jsem dosud nikdy před tím tuto krajinu nespatriila – či snad ve snách?

Odebrali jsme se do hotelu, veliké bílé budovy opatřené se všech stran drátěnými sítěmi proti moskytům. Nebylo tu ani cest ani domů. Vyšli jsme ven ku sedátku a tu jsem vyrazila výkřik údivu. Přímo před námi, ve vzdálenosti asi půl míle, byly Vodopády. Dosud jsem nespatriila a nikdy již nespatriím něco tak mohutného a nádherného.

„Anno, vypadáte jako zasvěcena smrti,“ řekla mi Zuzana, když jsme zasedli k lunchi. „Ještě nikdy jsem vás takovouto neviděla.“

Při tom si mne zvědavě prohlížela.

„Já?“ usmála jsem se, cítila jsem však, že můj smích nebyl přirozeným. „To je tím, že to zde vše tolik miluji.“

„To je více než to.“

Malý mráček zvlínil její obočí – mráček obav.

Ano, byla jsem šťastna, avšak měla jsem zvláštní pocit, že za tímto štěstím je skryto něco, co čeká – něco, co se mi co nejdříve přihodí. jsem rozechvěna – a neklidná.

Po čaji jsem se procházela po okolí, načež jsme usedli do vozíku, v němž nás usměvaví domorodci vytlačili po úzkokolejné dráze až k mostu.

Naskytl se nám divukrásný pohled na ohromnou propast hluboko pod námi se šumící vodou, která chvilkami na krátký okamžik se rozestoupila, aby nám odhalila vodopád a pak se zase zahalila do svého neproniknutelného tajemství. Podle mého mínění v této variaci vodní tříště spočívalo hlavní kouzlo těchto Vodopádů, jež jakoby neustále unikaly vašemu pozorování. Po každé jste se již domnívaly, že si je prohlédnete – a přec nikdy se vám to nepodařilo!

Překročili jsme most a kráčeli jsme zvolna po cestě vedoucí kolem okraje propasti, vyznačené po obou stranách bílými kameny. Konečně jsme se ocitli na veliké mýtině, na jejíž levé straně vedla stezka směrem k jícnu.

„To je palmová strouha,“ vykládal plukovník Race. „Sestoupíme dolů? Nebo to odložíme na zítřek? Trvá to jistou dobu a potom nás čeká zase důkladné stoupání.“

„Necháme si to na zítřek,“ řekl sir Eustach rozhodným hlasem. Pozorovala jsem, že není přítelem namáhavých tělesných výkonů.

Nastoupil zpáteční cestu. Šli jsme za ním a potkali jsme hezkého domorodce, jenž pyšně si vykračoval kolem nás. Za ním šla žena. Zdálo se, že měla na hlavě celou svoji domácnost, zahrnujíc v to i pánvičku na smažení!

„Nemám s sebou nikdy aparát, když jej potřebuji,“ povzdychla si Zuzana.

„Takováto příležitost se vám naskytne ještě vícekrát, paní Blairová,“ poznamenal plukovník Race. „Proto nemusíte naříkat!“

Došli jsme opět k mostu.

„Nepůjdeme se podívat do lesa duhové mlhy?“ pokračoval Race. „Anebo se bojíte, abyste se

nepromáčeli?“

Zuzana a já jsme se k němu připojily. Sir Eustach se vrátil do hotelu. Byla jsem poněkud zklamána oním „lesem duhové mlhy“. Nespatřili jsme skorem žádné duhy a byli jsme promočeni až na kůži, přece jenom jsme však tu a tam zachytili pohled na Vodopády z protější strany a teprve nyní jsme seznali, jak nesmírně byly rozlehlé. Oh, drahé, milé Vodopády, jak vás miluji a zbožňuji a jak vás budu vždy milovati a zbožňovati!

Vrátili jsme se do hotelu právě v čas, kdy bylo nutno se převléci k večeři. Zdá se, že sir Eustach pojal trvalou antipatii vůči plukovníku Raceovi. Zuzana i já jsme si ho trochu dobíraly, ale neměly jsme z toho valného uspokojení.

Po večeři se vzdálil do svého obývacího pokoje a vlekl za sebou slečnu Pettigrewovou. Hovořily jsme chvíli se Zuzanou s plukovníkem Racem, načež Zuzana, dlouze zívajíc, prohlásila, že půjde na lože. Nechtěla jsem zůstat s Racem o samotě, proto jsem se zvedla také a odešla do svého pokoje.

Byla jsem však příliš rozechvěna, abych mohla jít spát. Ani jsem se ještě neodstrojila. Odpočívala jsem zabořena do lenošky a oddávala se snění. A po celou dobu jsem tušila, že něco ke mně přichází blíž a blíž.

V tom se ozvalo zaklepání na dveře a já jsem se zarazila. Povstala jsem a kráčela ke dveřím. Malý černý hoch podal mi dopis. Byl adresován mně, a to neznámou rukou. Přijala jsem jej a vrátila se do pokoje, kde jsem stanula, držíc ho v ruce. Konečně ho otevřela. Byl velmi krátký:

„Musím vás vidět. Netroufám si přijít do hotelu. Mohla byste přijít na mýtinu u palmové strouhy? Prosím, vzpomeňte si na kabinu č. 17 a přijďte! Muž, jež jste poznala jako Harry Rayburna.“

Srdce mi bušilo v těle, div jsem se nezalkla. On byl tedy zde! Oh, tušila jsem to – věděla jsem to již dlouho! Cítila jsem jeho blízkost! Zcela mimoděk jsem dnes odpoledne přišla na místa, kde našel svůj útulek!

Uvázala jsem si kolem hlavy lehkou šálu a kradla se ke dveřím. Byl pronásledován! Musím být opatrná! Nikdo mne nesmí spatřit, až se s ním sejdu! Plížila jsem se tiše kolem Zuzanina pokoje. Tvrdě spala. Slyšela jsem její stejnoměrné oddechování.

A co sir Eustach? Zastavila jsem se u dveří jeho obývacího pokoje. Diktoval právě slečně Pettigrewové, slyšela jsem její monotónní hlas, jak po něm opakovala slova. „Proto se odvažuji k domněnce, že při posuzování tohoto problému barevného dělnictva“ – odmlčela se, aby mohl pokračovati a zaslechla jsem, jak něco hněvivě zabručel.

Tiše jsem kráčela dále. Pokoj plukovníka Race byl prázdný. Ani v loungi jsem ho nespatriila. A on byl mužem, jehož jsem se obávala nejvíce! Přes to nemohla jsem již více plýtvati časem. Vyklouzla jsem rychle z hotelu a dala se cestou k mostu.

Přešla jsem most a zastavila se, čekajíc ve stínu. Jestli mne někdo sledoval, musila bych ho vidět při přecházení mostu. Avšak minuty utíkaly a nikdo nešel. Nebyla jsem tedy sledována. Obrátila jsem se a dala se po pěšině vedoucí k mýtině. Učinila jsem asi šest kroků a zastavila se. Něco za zašustilo. Nemohl to být nikdo, jenž by mne sledoval z hotelu. Byl to někdo, kdo zde již byl, čekaje na mne.

A hned na to, neuvědomujíc si ani proč, avšak s jistotou instinktu, jsem si uvědomila, že jsem to byla já, jíž hrozilo nebezpečí. Zmocnil se mne týž pocit jako oné noci tenkrát na Kilmordenu – určité vzrušení, varující mne před nebezpečím.

Dívala jsem se ostře přes rameno. Všude bylo ticho. Učinila jsem několik kroků ku předu. Zaslechla jsem opět ono harašení. Nepřestávala jsem kráčet ku předu a znovu jsem se obrátila přes rameno. Jakási postava mužská se vynořila ze stínu. Viděl, že jsem ho spatřila, a skočil po mně.

Bylo příliš tma, abych mohla někoho poznati. Vše, co jsem mohla vidět, bylo, že byl štíhlý a Evropan, nikoliv domorodec. Dala jsem se na útěk seč mi síly stačily. Slyšela jsem, jak se pachtil za mnou. Byla jsem rychlejší, neustále majíc oči upřeny na bílé kameny, jež mi ukazovaly, kam mám vkročit, poněvadž oné noci vůbec nesvítil měsíc,

Náhle moje noha pocítila pod sebou prázdno. Zaslechla jsem, jak muž běžící za mnou se zasmál ďábelským zlověstným smíchem, jenž mi zněl v uších. když jsem se střemhlav řítila dolů – hluboko dolů zkáže vstříc.

Kapitola XXV.

Přicházela jsem k sobě velmi pomalu a bolestně. Cítila jsem bolení hlavy a když jsem se pokusila pohnout, pocítovala jsem bodavou bolest v levé ruce, a všechno zdálo se mi, jakoby ve snách a neskutečné. Děsivé představy se mi míhaly před očima. Měla jsem dojem, že padám – opět padám. Jednou se mi zdálo, že se mi vynořila z vodní tříště tvář Harry Rayburna. Skoro jsem to považovala za

skutečnost. Pak toto vidění se zase rozplynulo, vysmívajíc se mi. Vzpomínám si, že jindy zase někdo přiložil k mým rtům koflík a já pila. Černá tvář se na mne šklebila. Myslela jsem, že je to tvář ďábla – a pronikavě jsem vykřikla. Pak znovu jsem snila – dlouhé děsivé sny, v nichž marně jsem se snažila varovati Harry Rayburna – ano, varovati – před čím jen? Nevěděla jsem ani sama. Bylo zde však nějaké nebezpečí – veliké nebezpečí – a já ho mohla zachránit. Pak znovu na mne přišly mrákoty, blahodárné mrákoty a potom jsem upadla v opravdový spánek.

Konečně jsem se opět probudila. Dlouhou hrůzoplnou noc jsem již měla za sebou. Upamatovala se přesně na vše, co se přihodilo, na svůj z odchod z hotelu, na schůzku s Harrym, na muže, jenž se vynořil ze stínu a na onen poslední okamžik, kdy jsem padala dolů...

Stal se opravdu zázrak, že jsem se nezabila. Byla jsem pohmožděna, bolelo mne celé tělo a byla jsem velmi slabá, avšak byla jsem na živu. Ale kde jsem se ocitla? S námahou jsem pohnula hlavou a rozhlížela se kolem sebe. Byla jsem v malé místnosti s hrubými dřevěnými stěnami, na nichž byly zavěšeny kůže zvířat a rozličné kly slonoviny. Ležela jsem na jakémsi hrubém lůžku, přikryta rovněž kožešinou a moje levá ruka byla obvázána až nahoru a cítila jsem, že je ztrnulá a bezvládná. Zprvu jsem se domnívala, že jsem sama, potom jsem však spatřila postavu jakéhosi muže, sedícího mezi mnou a světlem, s hlavou obrácenou směrem k oknu. Byl tak tichý, že vypadal jako vytesán z kamene. Jeho krátce ostříhaná černá hlava připadala mi jaksi povědomou, neodvážila jsem se však dovolit, aby moje obrazotvornost se uchýlila od pravého směru. Náhle se obrátil a dech se ve mně zatajil. Byl to Harry Rayburn. Opravdový Harry Rayburn.

Povstal a přistoupil ke mně.

„Je vám lépe?“ tázal se poněkud neohrabaně.

Nemohla jsem ze sebe dostat odpovědi. Slzy mi stékaly po tvářích. Byla jsem ještě příliš slabá, uchopila jsem však jeho ruku do svých. Kéž bych bývala mohla takto zemřít, zatím co on zde stál dívaje se upřeně na mne s jakýmsi novým výrazem ve svých očích!

„Neplačte, Anno. Prosím, neplačte. Jste nyní v bezpečí. Nikdo vám neublíží.“

Poodešel, přinesl mi šálek a podal mi jej.

„Napijte se trochu mléka.“

Poslušně jsem se napila. Pak se mnou dále hovořil, tichým konejšivým hlasem, jakobv mluvil k dítěti.

„Netažte se nyní na nic. Hleďte znovu usnouti. Časem zase sesílíte. Přejete-li si, odejdu.“

„Ne,“ řekla jsem naléhavě. „Ne, ne!“

„Zůstanu tedy.“

Přinesl si malou stoličku a posadil se vedle mne. Položil svoji ruku na moji a tak, uklidněna a spokojena, jsem znovu upadla ve spánek.

Tenkrát musil být večer, poněvadž, když jsem se znovu probudila, slunce stálo vysoko na obloze. Byla jsem sama v chatrči, jakmile jsem se však pohnula, stará domorodá žena rychle přiběhla ke mně. Přinesla mi v umyvadle vodu a pomáhala mi při mytí obličeje a rukou. Pak mi přinesla veliký koflík polévky, který jsem vyprázdnila až na dno. Položila jsem jí několik otázek, ona však se jenom šklebila, kývala hlavou a brebentila cosi hrdelním hlasem, takže jsem seznala, že neumí anglicky.

Náhle se vzpřímila a uctivě poodstoupila do zadu, když Harry Rayburn vstupoval dovnitř. Pokynul jí, aby odešla, což učinila, a zanechala nás o samotě. Usmál se na mne.

„Jistě jest vám dnes lepe!“

„Ano, zajisté, jsem však dosud velmi zmatena. Kde to jsem?“

„Jste na malém ostrůvku na řece Zambezi ve vzdálenosti asi 4 mil od Vodopádů.“

„Vědí – moji přátelé, kde jsem?“

Zavrtěl hlavou.

„Musím jim tedy o tom podat zprávu.“

„Chcete-li, tedy jim to samozřejmě sdělíme, avšak být vámi, počkal bych, až budete silnější.“

„Proč?“ Neodpověděl ihned, proto jsem pokračovala:

„Jak jsem zde již dlouho?“

Jeho dpověď mne překvapila.

„Bezmála měsíc.“

„Oh!“ zvolala jsem. „Musím to oznámit Zuzaně. Bude o mne v hrozných úzkostech.“

„Kdo je to Zuzana?“

„Paní Blairová. Byla jsem s ní, s plukovníkem Racem a se sirem Eustachem v hotelu – ale to vy jistě víte!“ Zavrtěl záporně hlavou.

„Nevím ničeho, leda to, že jsem vás našel, zachycenou ve stromě v bezvědomí, se zle vymknutou rukou.“

„Kde byl onen strom?“

„Přečníval přes propast. Nebýti vašich šatů, které se zachytily o větvě, nepochybně byste bývala nyní rozbita na kousky.“

Zachvěla jsem se. Pak mne napadla myšlenka.

„Říkáte, že jste nevěděl, že jsem tam byla. Jak to tedy bylo s oním dopisem?“

„S jakým dopisem?“

„S dopisem, který jste mi poslal, žádaje, abych přišla na schůzku s vámi na mýtinu.“

Díval se na mne udiveně.

„Neposlal jsem vám žádného dopisu.“

Cítila jsem, že jsem se zarděla až po kořínky vlasů. Na štěstí, zdá se, že toho nepozoroval.

„Jak jste se tedy dostal k onomu místu takovým podivuhodným způsobem?“ tázala jsem se, jak jen jsem mohla nejlhostejnějším hlasem. „A co zde vlastně děláte, v této části světa?“

„Žiji zde,“ odvětil prostě.

„Na tomto ostrově?“

„Ano, přišel jsem sem po válce. Vozím často na své lodi společnosti z hotelu, ale žiji zde velmi lacino a většinou dělám jen to, co se mi líbí.“

„Žijete zde úplně sám?“

„Ujišťuji vás, že netoužím po společnosti,“ odvětil chladně.

„Je mi líto, že jsem se zde na vás přilepila,“ odsekla jsem, „avšak myslím, že těmito slovy jest jen velmi málo řečeno.“

K mému překvapení jeho oči se poněkud zaleskly.

„Vůbec nic. Přehodil jsem si vás přes rameno jako pytel uhlí a odnesl k člunu, právě tak jako nějaký primitivní člověk v kamenném věku.“

„Jenom že z jiného důvodu,“ vskočila jsem mu do řeči.

Po těchto slovech se hluboce do tmavá zarděl. Jeho snědá tvář byla celá zalita červení.

„Neřekl jste mi však, jak jste se dostal k onomu místu právě včas, abyste mne zachránil,“ tázala jsem se ho kvapně, abych zakryla jeho rozpaky.

„Nemohl jsem usnouti. Byl jsem neklidný – svíral mne jakýsi strach a měl jsem tušení, že se má něco státi. Konečně jsem vzal člun, přišel na břeh a zamířil směrem k Vodopádům. Právě jsem byl na hořejším konci palmové strouhy, když jsem uslyšel váš výkřik.“

„Proč jste neopatřil pomoc z hotelu, na místo, abyste mne celou cestu dopravoval sem?“ tázala jsem se ho.

Opět se zarděl.

„Vím, že jsem se tím dopustil vůči vám neodpuštělné smělosti – myslím však, že si ani dobře neuvědomujete, jaké nebezpečí vám hrozilo! Myslíte, že jsem to měl oznámiti vašim přátelům? Jsou to pěkní přátelé, když dopustí, abyste byla vlákána do pastí, kde vám hrozí smrt! Nikoliv, přísahal jsem si, že o vás budu pečovat lépe než kdo jiný. Na tento ostrov nezabloudí živá duše. Požádal jsem starou Batani, kterou jsem kdysi vyléčil ze zimnice, aby sem přišla a pečovala o vás. Je spolehlivá. Neřekne nikomu ani slova. Mohl bych si vás tu ponechat několik měsíců a nikdo by o tom neměl ani tušení“

Mohl bych si vás tu ponechat několik měsíců a nikdo by o tom neměl ani tušení! Jak mne těšila tato slova!

„Úplně s vámi souhlasím,“ řekla jsem klidně, „a neoznámím nikomu ani slova. Nezáleží vůbec na tom, zda budou o mne ve strachu o den neb o dva dny déle. Vždyť to nejsou moji příbuzní, Jsou to pouze známí – i Zuzana. – Ať psal onen dopis kdokoli, musil vědět – velmi mnoho. To nebyla práce nějakého nezasvěcence.“

Tentokrát při zmínce o onom dopisu jsem se ani trochu nezačervenala.

„Chcete-li se dát pod moji ochranu –“ řekl váhavě.

„Neočekávám, že tak učiním,“ odvětila jsem upřímně. „Myslím však, že nebude na škodu, jestliže se to doslechnou.“

„Děláte vždycky to, co se vám líbí, slečno Beddingfeldová?“

„Zpravidla,“ řekla jsem opatrně. Každému jinému jistě bych byla řekla „vždy“.

„Lituji člověka, kterého si jednou vezmete za manžela,“ řekl neočekávaně.

„Není třeba, abyste ho litoval,“ odsekla jsem podrážděně. „Ani ve snu by mi nenapadlo vdáti se za někoho, koho bych neměla šíleně ráda. Vskutku není větší radosti pro ženu, než když dělá vše, co nerada, pro někoho, koho má ráda. A čím je v tom důslednější, tím více se jí to líbí.“

„Obávám se, že s vámi nesouhlasím. Myslím, že opak bývá pravidelně pravdou,“ řekl posměšným tonem.

„Zcela tak,“ zvolala jsem horlivě. „Proto je také tolik nešťastných manželství. To vše je vinou mužů. Buď“

příliš povolují svým ženám – v kterémžto případě je ženy přezírají, anebo jsou nemožně sobečtí, chtějí stále prosadit svou a nikdy vám neřeknou „děkuji“. Rozumní manželé dovolí svým ženám, ať si dělají, co chtějí a teprve potom ztropí děsný rámus, že to udělaly. Ženám se líbí, jsou-li ovládnuty, není jim však milé, nedostává-li se obětí, jež přinášejí, ocenění. Na druhé straně mužové si zpravidla neváží žen, které pokaždé ochotně se podvolují jejich přání. Až já se vdám, budu ve většině případů zlá jako ďábel, ale tu a tam, kdy toho můj manžel bude nejméně očekávat, ukáži mu, jakým dovedu být andělem.“ Rayburn se dal do hlasitého smíchu.

„Chcete vést opravdu divný život, psa i kočky zároveň.“

„Milenci neustále mezi sebou bojují,“ ujišťovala jsem ho. „Poněvadž si navzájem nerozumějí. Neboť v tom případě, kdyby si navzájem rozuměli, neměli by se již více rádi.“

„Nebo je pravdou pravý opak? Což lidé, kteří spolu bojují, jsou vždycky jen milenci?“

„To – nevím,“ řekla jsem, přivedena na okamžik do rozpaků.

Obrátil se k ohni.

„Chtěla byste trochu polévky?“ tázal se běžným tónem.

„Ano, prosím. Jsem tak hladová, že bych snědla hrocha.“

„To je dobře.“

Pozorovala jsem ho, jak kutil cosi u ohně.

„Až budu moci vstáti s lože, budu vám vařit,“ slibovala jsem.

„Nemyslím, že byste se vyznala ve vaření.“

„Dovedu v těchto cínových nádobách ohřát jídlo právě tak dobře, jako vy,“ odsekla jsem nakvašeně, ukazujíc na řadu nádob, rozestavených na římse na krbem.

„Teď jsem to dostal,“ řekl a smál se.

Když se smál, celá jeho tvář se změnila. Vzala na se chlapecky šťastný výraz – byl zcela jinou osobou.

Pustila jsem se s chutí do polévky. Během jídla jsem ho upomenula, že mi vůbec nesdělil, k čemu mi radí.

„Oh, ano. Chtěl jsem vám říci jen toto. Na vašem místě bych zůstal zcela klidně mrtvým až do té doby, dokud nebudete silnější. Vaši nepřátelé budou věřit, že jste mrtva. Sotva je překvapí, že nenalezli vašeho těla. Mohlo se rozbít na kousky a být odplaveno přívalem vody.“

Zachvěla jsem se.

„Jakmile se úplně zotavíte, budete moci odjet do Beiry a vstoupit na loď, která vás doveze do Anglie.“

„To by bylo velmi zbabělé ode mne,“ namítla jsem opovržlivě.

„Mluvíte jako naivní školačka.“

„Nejsem žádná bláznivá školačka,“ vykřikla jsem uražena. „Jsem ženou.“

Podíval se na mne, když jsem se rozčílila vzpřímila na židli s výrazem, jež jsem nemohla dobře pochopit.

„Bůh ví, že jí jste,“ zamručel a vážně vyšel ven.

Zotavovala jsem se velmi rychle. Obě zranění, jež jsem si utřila, byly rána na hlavě a zle vymknutá ruka.

Druhé bylo mnohem vážnější a můj zachránce se zprvu domníval, že jde o skutečnou zlomeninu.

Nicméně po důkladnější prohlídce shledal, že tomu tak nebylo, a mohla jsem jí velmi brzy zase užívat, ačkoliv to bylo velmi bolestivé.

Byly to velmi zvláštní doby. Byli jsme oba dva odříznuti od světa, sami pospolu jako kdysi Adam a Eva – ale s jakým rozdílem! Stará Batani chodila kolem nás, ale neměla pro nás většího významu než pes.

Trvala jsem na svém úmyslu, vařit, pokud jsem ovšem mohla tak činit s jednou rukou. Harry býval ve dne většinou pryč, přes to však jsme ztrávili spolu mnoho dlouhých hodin, ležíce ve stínu palem, hovoříce a hašteříce se – debatujíc o všem možném – pod vysokou oblohou, hádajíc se a zase se opět a opět smiřujíc. Škorpili jsme se velmi často, vzrůstalo však mezi námi opravdové a trvalé kamarádství, takové, že bych je bývala nikdy nepovažovala za možné. Kamarádství – a ještě něco jiného.

Tušila jsem, že se kvapem blíží čas, kdy budu již dosti silnou, abych mohla odejít a uvědomovala jsem si to s těžkým srdcem. Nechá mne odejít? Aniž by slovo řekl? Aniž by něco naznačil? Míval záchvaty mlčení, dlouhého mlčení, kdy byl úplně pohroužen v sebe, okamžiky, kdy náhle vyskočil a toulal se sám krajem.

Jednoho večera došlo ke krizi. Dokončili jsme svoji jednoduchou večeři a seděli jsme u dveří chatrče.

Slunce zapadalo.

Vlásenky byly jedinou nezbytnou životní potřebou, kterou nedovedl mi Harry opatřit, takže moje rozpuštěné černé vlasy splývaly mi až ke kolenům.

Seděla jsem, bradu majíc složenou v rukách, zahlobána v přemýšlení. Cítila jsem spíše než viděla, že se na mne dívá.

„Vypadáte, Anno, jako čarodějka,“ prohodil a v jeho hlase znělo cosi, co jsem dosud nikdy před tím nepostřehla.

Natáhl ruku ku předu a jenom se dotekl mého vlasu. Zachvěla jsem se. Náhle vyskočil se zaklením na rtech.

„Musíte odejít hned zítra ráno odtud, slyšíte?“ křičel. „Nemohu to již déle snášeti. Jsem přece jenom muž! Musíte jít, Anno! Musíte! Víte sama, že to takhle nemůže jít dále!“

„Myslím také, že ne,“ řekla jsem zvolna. „Avšak – nebyli jsme takto šťastni?“

„Šťastni? To bylo opravdové peklo!“

„Bylo to opravdu tak zlé?“

„Proč mne mučíte? Proč se mi vysmíváte? Proč mi tohle říkáte a v duchu se mi smějete?“

„Nesmála jsem se a také se nevysmívám. Přejete-li si, abych odešla, půjdu. Chcete-li, abych zůstala – zůstanu.“

„Ne tak!“ zvolal prudce. „Ne tak, Anno! Nepokoušejte mne! Uvědomujete si, kdo jsem? Zločinec, dvojnásobný zločinec. Muž, na nějž pořádají honbu. Znají mne zde pod jménem Harry Parker – domnívají se, že jsem cestoval po okolí od místa k místu po zdejších způsobu, – jednoho dne však jich několik strčí hlavy dohromady, dohodnou se a rána na mne dopadne. Jste, Anno, tak mladá a krásná – oním druhem krásy, který dovede muže přivést k šílenství. Celý svět je vám otevřen láska, život, vše vám kyne v budoucnu. Mám život již za sebou, – spálen, zničen se zatrpklou příchutí popele.“

Víte, že vás chci. Víte, že bych dal celou svoji duši za to, abych vás mohl sevřít do náruče a podržet vás zde, skrytou daleko od světa, na vždy. Nepokoušejte mne, Anno, čarodějko s dlouhým vlasem a zlatohnědýma a zelenýma očima, v nichž nikdy neztlachne smích, i když ústa jsou vážná. Zachráním vás však před Vámi samotnou i také před sebou. Odejdete dnes v noci. Půjdete do Beiry –“

„Nepůjdu do Beiry,“ přerušila jsem ho.

„Půjdete. Odejdete do Beiry, i kdybych vás tam musel sám odvést a donutit vás, abyste vstoupila na loď. Což myslíte, že jsem ze železa? Což myslíte, že se chci noc co noc probouzet a chvěti se, aby vás nedopadli? Není možno se stále spoléhat na to, že se budou dít zázraky. Musíte se vrátit do Anglie.“

Anno, provdati se – a být šťastnou.“

„Snad ne s nějakým vážným mužem, jenž mi poskytne šťastný domov?“

„Lépe to – než naprosté zničení.“

„A co bude s vámi?“

Jeho tvář se zachmuřila a zvažněla.

„Počal jsem již provádět to, co jsem si vytkl za úkol. Netažte se mne, co to jest. Myslím, že si to můžete domyslet. Řeknu vám však jen tolik, že očistím své jméno, anebo mne tento pokus bude stát život, a vymačkám život z onoho prokletého darebáka, který se tolik namáhal, aby vás tehda v noci zavraždil.“

„Musíme být spravedliví,“ řekla jsem. „On mne ve skutečnosti neshodil dolů.“

„Nepotřeboval tak učinit. Jeho plán byl chytřejší. Šel jsem potom nahoru po oné pěšině. Všechno se zdálo být v pořádku, však podle známek v půdě jsem viděl, že kameny, které vymezují cestu, byly odneseny a položeny zcela jiným směrem. Právě nad okrajem propasti rostou štíhlé křoviny. Opřel o ně z vnější strany některé kameny, abyste myslela, že jste stále ještě na pěšině, zatím co jste vkročila do prázdného prostoru. Bůh mu pomoz, až položím svoje ruce kolem hrdla!“

Odmlčel se na chvíli a pak řekl zcela jiným tonem:

„Nikdy jsme spolu, Anno, nemluvili o těchto věcech, že? Nyní však nadešla k tomu příhodná chvíle. Chci, abyste slyšela vše – od počátku.“

„Působí-li vám bolest, dotýkati se minulosti, nevyprávějte ničeho,“ poznamenala jsem tiše.

„Já však chci, abyste to věděla. Nikdy jsem si nepomyslel, že budu kdy o této části svého života s někým hovořit. Je to přímo komické, jak si s námi osud zahrává.“

Chvíli mlčel. Slunce zapadalo a sametová tma africké noci nás zahalila svým pláštěm.

„Něco z toho již vím,“ řekla jsem tiše.

„Co víte?“

„Vím, že vaše skutečné jméno je Harry Lucas.“

Stále ještě váhal, nedívaje se na mne, nýbrž zíraje ztrnule přímo před sebe. Neměla jsem ani zdání, jaké myšlenky vířily mu hlavou, konečně však trhl hlavou ku předu, jakoby schvaloval nějaké svoje vnitřní rozhodnutí a počal se svým vyprávěním.

Kapitola XXVI.

Máte pravdu. Moje pravé jméno je Harry Lucas. Můj otec byl vysloužilým vojínem, který přijel do

Rhodesie, aby zde farmačil. Zemřel, když jsem byl v Cambridgi ve druhém roce.

„Měl jste ho rád?“ tázala jsem se ho náhle.

„Ani – nevím.“

Pak se zarděl a pokračoval s náhlou prudkostí.

„Proč tohle říkám? Ano, miloval jsem svého otce. Naposledy když jsem ho viděl, řekli jsme si mnoho trpkých slov a měli mnoho nepříjemností k vůli mé divokosti a mým dluhům, přes to jsem však měl rád tohoto starce. Teprve nyní vím, jak jsem ho měl rád – když je již příliš pozdě –“ pokračoval klidnějším tonem. „V Cambridgi jsem se setkal s druhým –“

„S mladým Eardsleyem?“

„Ano, s mladým Eardsleyem. Jak víte, jeho otec byl jedním z nejznamenitějších mužů v Jižní Africe. Ihned jsme se spolu dobře shodli. Oba měli jsme společnou lásku k Jižní Africe a touhu po neprobádaných krajích světa. Eardsley, když opustil Cambridge, velmi se na konec pohádal se svým otcem. Starý pán, který již dvakrát zaž zaplatil dluhy, odmítl učiniti tak po třetí. Došlo mezi oběma k velmi trapnému výstupu. Sir Vavřinec prohlásil, že jeho trpělivosti jest již u konce – že již pro svého syna nehne ani prstem, že musí prozatím státi na svých vlastních nohách. Výsledek všeho, jak víte, byl, že oba tito mladí mužové vydali se společně do Jižní Ameriky, aby tam pátrali po démantech. Nechci nyní zabíhati příliš do podrobností, prožili jsme tam však překrásné časy. Můžete si myslet, že jsme zkusili mnoho útrap, byl to však přece jenom pěkný život – těžký život z ruky do úst při honbě za existencí daleko od vyslapaných cest, kde člověk pozná, co je přítel. Vyvinulo se mezi námi pevné pouto, jež jedině smrt mohla zlomit. Nuže, jak vám již plukovník Race vyprávěl, naše úsilí bylo korunováno úspěchem. Nalezli jsme druhé Kimberley v srdci džunglí Britské Quiany. Nemohu vám ani vyličiti, jak jsme byli pyšní. Nepyšili jsme se ani tak nad skutečnou peněžní cenou nálezů – jak víte, Eardsley byl zvyklý míti hodně peněz a věděl, až jeho otec jednou zemře, že bude milionářem – a Lucas, ten byl vždycky chudý a byl chudobě zvyklý. Nikoliv, byla to čistá, nezkalená radost z nálezů!“

Odmlčel se a potom skoro omluvným hlasem dodal:

„Nezazlíte, že takto mluvím? Jako by se mne to ani netýkalo? Cítím tak nyní, kdy se dívám do minulosti a vidím ony dva mladíky. Úplně zapomínám, že jedním z nich byl Harry Rayburn.“

„Vyprávějte, jak vám líbo,“ řekla jsem a on pokračoval:

„Přišli jsme do Kimberley – velmi pyšní nad svým nálezem. Přinesli jsme s sebou sbírku démantů, abychom je předložili k prozkoumání. A potom – v Kimberleyi v hotelu – jsme se setkali s ní –“

Vzpřímila jsem se poněkud a moje ruka, jež spočívala na pažení dveří, se mimovolně sevřela.

„Jmenovala se – Anita Grünbergová. Byla herečkou. Byla velmi mladičká a krásná. Byla narozená v Jižní Africe, myslím však, že její matka byla Maďarkou. Byla opředena jakýmsi tajemstvím, což přirozeně působilo ještě mocnějším kouzlem na dva mladé hochy, vrátivší se právě domů z divokých pustin. Případl jí tedy velmi snadný úkol. Oba jsme se do ní přímo zbláznili a brali jsme to velmi vážně. Byl to první stín, který mezi nás kdy vstoupil, avšak ani ten nedovedl oslabiti našeho přátelství. Upřímně věřím, že každý z nás byl ochoten ustoupiti druhému z jeho další cesty ku konečnému vítězství. To však nebylo v jejích plánech. Později jsem se často divoval, proč tomu tak nebylo, poněvadž jediný syn sira V. Eardsleye byl „výbornou partií“. Pravdou však bylo, že byla provdána – za jednoho z třídičů démantů u de Beerů – ač nikdo o tom nevěděl. Předstírala nesmírný zájem o náš objev a my jsme jí řekli vše a také ukázali démanty. Dalila – tak by vlastně měla být nazvána – jak dobře hrála svoji úlohu!“

„Byla odhalena loupež u de Beerů a když k nám přišla policie, působilo to na nás jako úder hromu.

Zmocnili se našich démantů. Zprvu jsme se tomu jen smáli – věc nám připadala hrozně nesmyslnou. A pak byly diamanty předloženy soudu a shledáno nepochybným, že jsou to diamanty ukradené u de Beerů. Anita Grünbergová zmizela. Provedla záměnu velmi obratně a naše tvrzení, že toto nejsou démanty, jež jsme původně měli, bylo přijato jen s posměšným úsměvem!

Eardsley požíval nesmírného vlivu. Podařilo se mu celý případ ututlati – přes to však i potom byli zde zůstaveni světu tvář v tvář dva mladí mužové zneuctění a zničení s příhanou zlodějů, jež ulpěla na jejich jméne a tato okolnost div nezlomila srdce starého pána. Měl roztrpčenou rozmluvu se svým synem, v níž ho zahrnul takovou spoustou výčitek, jakou si jen lze představit. Učinil vše, aby zachránil čest jména své rodiny, tímto dnem však počínajíc jeho syn nebyl již pro něho více synem. Nadobro se ho zřekl. A hoch bláhový a pyšný, jak mladíci bývají, zůstal zde mlčící, pohrdaje dokazovati svoji nevinu nevěřícímu otci. Přišel po rozmluvě všecek zuře – jeho přítel na něho čekal. Na to za týden byla vyhlášena válka. Oba přátelé se přihlásili do armády. Víte co se stalo? Nejlepší kamarád a muž, jakého jsem kdy znal, byl zabit; zavinil si smrt větším dílem sám svojí šílenou lehkomyšlností, vrhaje se zbytečně do nebezpečí. Zemřel se svým jménem hanbou poskvrněným.

Přísahám vám, Anno, že jenom k vůli němu jsem byl tak roztrpčen proti oné ženě. Učinila naň daleko hlubší dojem než na mne. Byl jsem k ní šílený láskou, ale jen na okamžik. Dokonce myslím, že chvílemi se mne i bála – u něho však to byl vážnější a hlubší cit. Byla opravdovým středem jeho vesmíru – a její zrada vyvrátila kořene jeho životní síly. Tato rána ho zdrtila a úplně ochromila.“

Harry se odmlčel. Za několik minut pokračoval.

„Jak víte, byl jsem v úředních záznamech zanesen jako „pohřešovaný – pravděpodobně zabitý.“ Nikdy jsem se nestaral o opravu této chyby. Dal jsem si jméno Parker a přišel jsem na tento ostrov, který jsem znal ode dávna. Na začátku války jsem se oddával ctižádostivým nadějím, že jednou dokážu svoji nevinu, nyní však, zdá se, že se tento můj úmysl úplně rozplynul v niveč. Vše, co jsem cítil, bylo: „K čemu by mi to bylo dobré?“ Můj nejlepší přítel byl mrtev, ani on ani já neměli jsme žádných žijících příbuzných, kteří by o nás dbali. Byl jsem pokládán za mrtvého – chtěl jsem tedy nechat vše v klidu. Žil jsem zde klidným životem, ani šťasten ani nešťasten – zbaven všeho citu. Nyní však přece vidím, co jsem si dříve ani neuvědomil, že to částečně bylo důsledkem války.

A potom se jednoho dne cosi přihodilo, co mne opět vyrušilo z mého klidu. Právě jsem přejímal jistou společnost ve svém člunu na výlet po řece a stál jsem na malém přístavišti, pomáhaje jim při vstupu na palubu, když jeden z nich vyrazil ze sebe zděšený výkřik, který upoutal na něho moji pozornost. Byl to mladý štíhlý muž s vousy a zíral na mne všecek vyděšen, jako bych byl duchem. Jeho rozčilení bylo tak silné, že vzbudilo ve mně zvědavost. Pátral jsem po něm v hotelu a zvěděl jsem, že se jmenoval Carton, že přijel z Kimberleye a že byl třídičem diamantů ve službách de Beerů. V okamžiku mne znovu zaplavil pocit starého bezpráví. Opustil jsem ostrov a odejel do Kimberleye.

Nicméně nemohl jsem o něm nic bližšího vypátrati. Na konec jsem se rozhodl, že na něm vynutím rozmluvu. Vzal jsem s sebou svůj revolver. Hned, jak poprvé jsem naň pohleděl, jsem seznal, že byl zbabělec. Ještě jsme ani nestáli tváří v tvář proti sobě, když jsem upozoroval, že měl ze mne strach, takže brzy jsem ho donutil, aby mi řekl vše, co věděl. Provedl svou část loupeže u de Beerů a Annita Grünbergová byla jeho ženou. Jednou nás oba zahlédl, když jsme s ní večeřeli v hotelu a poněvadž četl, že jsem byl zabit, moje náhlé objevení se u Vodopádů ho hrozně poděsilo. Vzali se s Annitou, když byli velmi mladí, ona ho však brzy opustila. Zapletla se do spolku s nějakou skupinou zločinců a tu jsem poprvé uslyšel o „Plukovníkovi“. Carton se nikdy neúčastnil nějakého podniku kromě této aféry – tak mne alespoň ujišťoval a byl jsem nakloněn mu věřit. Nebylo na něm naprosto ničeho, co by nasvědčovalo tomu, že by byl zločincem.

Stále jsem měl dojem, že něco přede mnou zatajuje. Abych se o tom přesvědčil, pohrozil jsem mu tu a tam, že ho zastřelím, prohlašuje, že ani dost málo se nyní nestarám o to, co se se mnou stane. V návalu strachu prozradil mi další příběh. Zdá se, že Annita Grünbergová nedůvěřovala příliš „Plukovníkovi“. Zatím co předstírala, že mu odevzdala všechny drahokamy, které vzala z hotelu, zadržela si některé z nich pro sebe. Carton, díky svým odborným vědomostem, jí poradil, které si má ponechat. Kdyby tyto kameny byly předloženy k prohlídce, budou takové jakosti a barvy, že mohly být snadno zjištěny a znalci u de Beerů s určitostí by prohlásili, že tyto drahokamy nikdy nevyšly z jejich rukou. Tímto způsobem moje tvrzení o záměně kamenů by mohlo být potvrzeno, mé jméno očištěno a podezření obráceno ku pravému pachateli. Seznal jsem z toho, že – zcela proti svému zvyku – Plukovník sám byl účasten v této aféře, proto Annita se cítila uspokojena, že ho měla v ruce, kdyby bylo potřeba. Carton mi nyní navrhoval, že bych měl uzavřít s Annitou Grünbergovou čili Nadinou, jak se nyní jmenovala, dohodu. Myslil, že za přiměřenou sumu peněz by byla ochotna mi odevzdati drahokamy a prozraditi svého dřívějšího zaměstnavatele. Bude prý ji ihned telegrafovat.

Přes to jsem Cartonovi nedůvěřoval. Byl mužem, jehož bylo velmi snadno postrašiti, ale zároveň schopen ve strachu namluviti tolik lží, že najíti v nich pravdu nebylo by právě snadnou věcí. Vrátil jsem se do hotelu a čekal jsem. Druhého dne večer jsem soudil, že již mohl obdržeti odpověď na svůj kabelogram. Ptal jsem se na něho v jeho domě a bylo mi řečeno, že pan Carton odejel, že se však vrátí během zítřka. Hned na to ve mně vzniklo podezření. V pravý čas jsem se dozvěděl, že nastoupí cestu do Anglie na parníku Kilmorden Castle, který opustí Kapské Město ve dvou dnech. Měl jsem právě čas tam odjeti a stihnouti tuto loď.

Neměl jsem v úmyslu poplašiti Cartonova odhalením své přítomnosti na lodi. Během svého pobytu v Cambridgi velmi často jsem hrával divadlo, takže bylo pro mne poměrně snadným přeměnit se ve vážného vousatého pána ve středním věku. Na lodi jsem se pečlivě Cartonovi vyhýbal, prodlévaje pokud možno nejvíce ve své kabině pod záminkou, že jsem nemocen.

Nepůsobilo mi velkých obtíží stopovati ho, když jsme dojeli do Londýna. Odešel přímo do hotelu a nevyšel ven až druhého dne. Opustil hotel krátce před jednou hodinou. Zamířil přímo k agentuře pro najímání

domů v Knightsbridge a tam žádal o nabídky na pronájem domů poblíž řeky.

Byl jsem u nejbližšího stolu, dotazuje se rovněž po domech. Tu náhle vstoupila do místnosti Annita Grünbergová – Nadina – nazvete ji, jak chcete. Pyšná, drzá a skoro právě tak krásná jakou bývala vždy. Bože, jak jsem ji nenáviděl! Zde byla ona žena, jež zničila můj život – a jež také zničila lepší život než byl můj. Byl bych býval v onom okamžiku nejraději položil jí svoje ruce kolem hrdla a kousek po kousku bych z ní býval vymačkával život! Avšak jen několik minut jsem viděl kolem sebe vše rudé. Sotva jsem vnímal svým sluchem, co mi agent sděloval. Byl to její hlas, který jsem slyšel vedle sebe, vysoký a zvučný s přehnaně cizím přízvukem: „Tedy Mill House v Marlowu. Majetek sira Eustacha Pedlera. Možná, že se mi to bude hodit. V každém případě se tam půjdu podívat.“

Úředník jí napsal poukaz a ona opět odešla svým obvyklým královsky vznešeným způsobem. Ani slovem, ani posuňkem nedala na jevo, že poznala Cartona, přes to však jsem si byl jist, že toto setkání se událo dle předem připraveného plánu. Pak jsem počal kvapně promýšlet své závěry. Nevěda, že sir Eustach byl v Cannes, domníval jsem se, že toto shánění domu bylo pouhou záminkou pro schůzku s ním v Mill House. Věděl jsem, že byl v době loupeže v Jižní Africe a ježto nikdy před tím jsem ho neviděl, dospěl jsem bezprostředně na to k závěru, že on sám byl oním tajemným „Plukovníkem“, o němž jsem již tolik slyšel.

Sledoval jsem své dva podezřelé do Knightsbridge. Nadina vešla do Hyde Park hotelu. Zrychlil jsem krok a vstoupil jsem tam také. Kráčela přímo do restaurantu a tu jsem se rozhodl, že právě nyní se nebudu vystavovat nebezpečí, že mne pozná, nýbrž že budu pokračovat ve stopování Cartona. Kynula mi veliká naděje, že hodlá jít vyzvednouti démanty a že objevím-li se náhle před ním a dám se poznati, až toho nejméně bude očekávat, že z něho dostanu pravdu. Sledoval jsem ho dolů na stanici podzemní dráhy na nároží Hyde Parku. Stál jsem na konci nástupiště. Jakási dívka stála tam poblíž něho, avšak nikdo jiný. Rozhodl jsem se, že ho při příležitosti oslovím. Víte, co se stalo potom. V náhlém leknutí, když spatřil muže, o němž se domníval, že je daleko v Jižní Africe, ztratil hlavu a zvrátil se na koleje. Byl vždycky zbabělcem. Vydával jsem se za lékaře a tak se mi podařilo prohledati jeho kapsy. Byla tam tobolka s několika bankovkami a několik bezvýznamných dopisů a pak svitek filmů – jež jsem patrně někde později ztratil – a konečně kousek papíru s poznámkou, napsanou na něm, o schůzce určené na 22. na Kilmorden Castle. Ve chvatu, abych se dostal odtud dříve, než by mne zadrželi, ztratil jsem i tento lístek, na štěstí však jsem si zapamatoval číslice. Spěchal jsem do nejbližší umývárny a tam jsem kvapně odstranil svoje přestrojení. Nechtěl jsem, abych byl dopaden za to, že jsem jako zloděj vybral obsah kapes mrtvého muže. Pak jsem znovu zamířil do Hyde Park hotelu. Nadina seděla stále ještě u lunche. Není třeba, abych zde podrobně vyličoval, jak jsem ji sledoval do Marlowu. Vešla do domu, mluvil jsem s onou ženou z vrátnice, předstíraje, že jdu s ní. Pak jsem také vešel do domu.“

Tu se odmlčel. Nastalo napjaté ticho.

„Snad mi budete věřit, Anno, že? Přísahám vám zde před Bohem, že vám chci říci jen pravdu. Možná, že jsem vešel za ní do domu s úmyslem ji zavraždit – avšak byla již mrtva! Nalezl jsem ji v pokoji v prvním poschodí. – Bože, bylo to hrozné! Byla mrtva a já jsem tam vešel ani ne 3 minuty po ní. A nic nenasvědčovalo tomu, že by byl ještě někdo jiný v domě. Přirozeně, že jsem si ihned uvědomil, v jak strašlivé situaci jsem se ocitnul! Vydíraný odstranil mistrným tahem vyděračku a současně se postaral také o oběť, jíž zločin měl být přičítán. Bylo v tom možno viděti jasně ruku „Plukovníkovu!“ Měl jsem býti po druhé jeho obětí beránkem! Jaký jsem to byl blázen, že jsem tak lehce vběhl do nastražené pasti! Byl jsem bezradný. Co si mám nejdříve počít? Podařilo se mi sice dostat se odtud a vypadati při tom úplně klidně, věděl jsem však, že vražda bude za nedlouho odhalena a můj popis telegrafován po celé zemi.“

Ležel jsem následujících několik dní, neodvažuje se ani hnouti. Nakonec náhoda přispěla k mé záchraně. Zachytil jsem na ulici rozhovor mezi dvěma pány středních let, z nichž jeden, jak se ukázalo, byl sir Eustach Pedler. Tu náhle jsem dostal nápad, připojit se k němu jako jeho sekretář. Úryvek rozmluvy, který jsem vyslechl, poskytl mi k tomu dosti možnosti. Nyní jsem si již nebyl tak jist, že sir Eustach Pedler byl „Plukovníkem“. Jeho dům byl patrně vyhlédnut pouhou náhodou, anebo z nějaké příčiny, již jsem nemohl uhádnouti, za místo schůzky.“

„Víte,“ přerušila jsem ho, „že v době vraždy byl Guy Pagett v Marlowu?“

„To jen potvrzuje, co jsem nahoře řekl. Myslel jsem, že byl se sirem Eustachem v Cannes.“

„Všeobecně se myslelo, že byl ve Florencii – tam však zcela určitě nikdy nebyl. Jsem naprosto si tím jista, že byl v Marlowu, přirozeně však to nemohu dokázat.“

„A považte si jen, že až do oné noci, kdy se pokusil vás svrhnouti přes palubu, mne ani ve snu nenapadlo podezřívati Pagetta. Onen muž je vskutku obdivuhodný herec.“

„Myslíte?“

„To nyní vysvětluje, proč byl zvolen Mill House. Pagett patrně mohl vejít i vyjít odtud nepozorován. Přirozeně, že nenamíral ničeho proti mému připojení se k siru Eustachu Pedlerovi. Nepřál si, abych byl dopaden bezprostředně po vraždě. Z toho vidíte, že Nadina nepřinesla na schůzku ony démanty, jak oni počítali. Myslím, že ve skutečnosti je měl Carton a že je někde ukryl na Kilmorden Castle – v době, když byl na této lodi. Mysleli si, že třebas vím o jejich skryší. Dokud „Plukovník“ neobjevil znovu démantů – byl neustále v nebezpečí – odtud jeho snaha, zmocnit se jich za každou cenu. Kam je ten ďábel Carton skryl – ukryl-li je vůbec – to nevím.“

„To je zase jiný příběh,“ poznamenala jsem. „Můj příběh. O tom vám chci právě vyprávět.“

Kapitola XXVII.

Harry naslouchal, zatím co jsem vypočítávala všechny události, které jsem popisovala na předešlých stránkách. Nejvíce ho překvapilo a uvedlo v úžas, že všechny démanty byly v mém, resp. v Zuzanině držení. Tuto možnost nikdy nepředpokládal. Po vyslechnutí jeho vyprávění jsem ovšem usoudila, že to bylo dílem Cartonovým – či spíše Nadininým, ježto jsem ani trochu nepochybovala, že byl to její mozek, jenž vymyslel tento plán. Chtěl-li se kdo s úspěchem zmocnit démantů, nesměl použít vůči ní žádné překvapující taktiky. Tajemství bylo uzamčeno v jejím mozku a plukovník patrně neměl ani tušení, že démanty byly svěřeny do úschovy stewardovi na oceánském parníku.

Harryho původní nařčení z krádeže zdálo se být vyvráceno. Bylo však zde druhé, mnohem vážnější obvinění, které křížilo všechny naše další činnosti, poněvadž, jak věci stály, on nemohl vystoupit u veřejnost, aby osobně hájil svoji věc.

K jedné věci jsme se neustále vraceli, k otázce, kdo je „Plukovník“. Byl jím Guy Pagett, anebo nebyl? „Skoro bych řekl, že jím byl, ale jedna věc tomu odporuje,“ řekl Harry. „Zdá se být naprosto jisto, že to byl Pagett, jenž zavraždil v Marlowu Annitu Grünbergovou – a to také zcela určitě nasvědčuje domněnce, že on je opravdu Plukovníkem, ježto i záležitosti Nadininy nebyly takové povahy, aby mohly být vyřizovány nějakou podřízenou osobou. Nikoliv – jediná věc, která stojí v cestě této domněnce, jest jeho pokus odstranit vás z cesty oné naší poslední noci na lodi. Viděl jste, že Pagett zůstal daleko odtud v Kapském Městě – a žádným způsobem nemohl by se sem dostat před příští středou. Je málo pravděpodobné, že by měl nějaké emisary v těchto končinách a všechny jeho plány směřovaly k tomu, vyřadit vás v Kapském Městě. Ovšem mohl telegrafovat svoje instrukce některému svému pomahači do Johannesburgu, jenž mohl vstoupit v Mafeking do vlaku, odjíždějícího do Rhodesie, ale jeho instrukce by musily býti obzvláště určité, aby umožnily napsání onoho dopisu.“

Seděli jsme chvíli mlčky, potom Harry pomalu pokračoval:

„Říkáte, že paní Blairová spala, když jste opouštěla hotel a že sir Eustach diktoval slečně Pettigrewové? Kde byl plukovník Race?“

„Nemohla jsem ho nikde nalézt.“

„Mohl by on mít nějakou příčinu k domněnce – že my dva jsme spolu v přátelském poměru?“

„To by mohl mít,“ řekla jsem zamyšlena, vzpomínajíc na naši rozmluvu na zpáteční cestě do Matopos.

„Jeho osobnost působí sice velmi silným dojmem,“ pokračovala jsem, „ale nikterak neodpovídá představám „Plukovníka“. Ostatně takováto domněnka by byla nesmyslem. Je u tajné policie.“

„Jak víme, že je u ní? Je nejsnazší věcí na světě předstírat něco takového. Nikdo to nepopírá a zpráva o tom se šíří tak dlouho, až každý tomu věří jako evangeliu. Skýtá to výmluvu pro všechna tajuplná konání. Anno, máte ráda Race?“

„Mám a nemám. Odpuzuje i okouzluje mne zároveň; jsem si vědoma toliko jedné věci, že vždycky mám před ním jaksí strach.“

„Jak víte, byl v Jižní Africe právě v době, kdy byla ona loupež spáchána,“ řekl zvolna Harry.

„Ale byl to také on, jenž vypravoval Zuzaně všechno o „Plukovníkovi“, i to, jak se pokoušel v Paříži mu skočit na krk.“

„To může být přetvářka – anebo nějaký jiný, zvlášť chytrý tah.“

„Ale jak do toho přichází Pagett? Je snad Racem placen?“

„Možná,“ pravil pozvolna Harry, „možná také, že vůbec nemá s věcí nic společného.“

„Jak to?“

„Jen si vzpomeňte, Anno. Slyšela jste někdy, jak Pagett sám vysvětloval onu noční událost na Kilmordenu?“

„Ano – od sira Eustacha.“

Opakovala jsem mu ji. Harry pozorně naslouchal.

„Spatřil prý muže přicházejícího z protějška od kabiny sira Eustacha a sledoval ho na palubu. Odpovídá toto tvrzení pravdě? A nyní, kdo měl kabinu naproti kabině sira Eustacha? Plukovník Race.

Předpokládejme, že se plukovník Race plížil na palubu a nemaje úspěchu při svém útoku na vás, oběhl palubu a setkal se s Pagettem, jenž právě vycházel dveřmi salonu. Srazil ho k zemi a vskočil dovnitř, zavřel za sebou dveře. Běhali jsme kolem a našli Pagetta, jak tam ležel. Což kdyby to takhle bylo?“

„Zapomínáte, že prohlásil s určitostí, že vy jste ho srazil k zemi.“

„Dejme tomu, jakmile znovu nabude vědomí, že mne spatřil se vzdalovati. Nebude mít za to, že jsem to byl já, jenž jsem naň útočil? Obzvláště, domníval-li se, že jsem ho před tím pronásledoval.“

„Ano, to jest možné,“ řekla jsem zvolna. „A však to rázem mění všechny naše předpoklady, nehledě ani k tomu, že jsou zde ještě jiné věci.“

„Mnohé z nich je možno snadno vysvětliti. Onen muž, jenž vás stopoval v Kapském Městě, hovořil s Pagettem a Pagett se díval na hodinky. Onen muž se ho mohl toliko ptáti, kolik je hodin.“

„Myslíte tedy, že to byla jen náhoda?“

„Ne zcela. V tom všem je jakási metoda, spojující Pagetta s celou aférou. Proč byl zvolen Mill House za místo vraždy? Bylo to proto, že byl Pagett v Kimberley v době, kdy byly uloupeny ony dýmavky? Měl snad být on oním obětním beránkem v případě, že bych se býval proti jejich očekávání neobjevil na scéně?“

„Tedy vy se domníváte, že by mohl být naprosto nevinný?“

„Vypadá to tak, avšak, i když je tomu tak, musili bychom vyzvědět, co dělal v Marlowu. Kdybychom od něho dostali rozumné vysvětlení toho, octli bychom se na pravé stopě.“

Na to povstal.

„Uplynula již půlnoc. Vstupte dovnitř a jděte se, Anno, trochu vyspat. Ještě než se rozední, převezu vás na svém člunu. Musíte stihnout vlak v Livingstonu. Mám tam přítele, který vás ukryje do té doby, než bude čas k odjezdu. Odjedete do Bulawayu a tam použijete vlaku do Beiry. Budu se moci dozvědět od svého přítele v Livingstonu, co se zatím událo v hotelu a kde jsou nyní vaši přátelé.“

„Beira,“ řekla jsem, pohroužena v myšlenky.

„Ano, Beira jest místem pro vás. Tohle jest práce pro muže. Přenechte to mně!“

Zatím co jsme byli zabráni do rozmluvy, nemysleli jsme na nic jiného. Nyní však se nás znovu zmocnilo vzrušení. Nedívali jsme se ani na sebe navzájem.

„Nuže dobře,“ řekla jsem a zamířila do chatrče.

Ulehla jsem na kožešinami přikryté lůžko, ale neusnula jsem. Zvenčí jsem slyšela Harryho Raybura, jak sem a tam přecházel po mnoho dlouhých hodin. Na konec na mne zavolal:

„Pojďte, Anno, jest čas k odchodu.“

Vstala jsem a vyšla poslušně ven. Byla ještě úplná tma, věděla jsem však, že brzy již začne svítati.

„Vezmeme si kanoí, nikoliv motorový člun –“ pravil ke mně, v tom však stanul, jakoby do země vrostl a pozvedl ruku.

„Počkejte. Co je to?“

Naslouchala jsem, nemohla jsem však slyšet ničeho. Přes to jeho uši musily býti bystřejší než moje, jako uši každého, kdo žil po dlouhou dobu v divoké pustině. Náhle uslyšela jsem to také – slabý pleskot pádel o vodu, doléhající k nám od pravého břehu řeky a rychle se blížící k našemu malému lodnímu přístavišti. Napínali jsme oči do tmy a podařilo se nám zahlédnouti tmavou skvrnu na hladině vodní. Byl to člun. Pak na okamžik vzplanul oheň. Někdo rozškrtnul zápalku. Při jejím světle jsem poznala jednu postavu, byl to Holanďan s ryšavým vousem z domu v Muizenbergu. Ostatní byli domorodci.

„Rychle zpět k domku!“

Harry mne vlekl s sebou zpět. Se stěny sňal pár pušek a revolver.

„Dovedete nabíjet pušku?“

„Ještě nikdy jsem to nedělala. Ukažte mi to!“

Pochopila jsem dosti snadno jeho instrukce. Na to jsme zamkli dveře a Harry se postavil k oknu, z něhož bylo možno přehlédnouti celé místo až ku přístavišti. Člun jel právě podél něho.

„Kdo je to?“ zvolal Harry zvučným hlasem.

Měli-li jsme nějaké pochybnosti stran úmyslu našich návštěvníků, byly jedním rázem rozptýleny. Déšť kulek zašuměl kolem nás v odpověď. Na štěstí nebyl nikdo z nás zasažen. Harry namířil pušku. Zahřměla hromově; dvakrát po sobě; uslyšela jsem dva výkřiky a špláchnutí vody.

„To jim dalo trochu za vyučenou,“ zamumlal posměšně, když sahal po druhé pušce. „Zůstaňte, pro Boha, vzadu, Anno! A jen klidně nabíjejte.“

Zase k nám zalétly kulky. Jedna z nich škrábala Harryho po tváři. Jeho výstřel v odpověď byl však smrtelnější než jejich. Právě jsem znovu nabila pušku, když se pro ni obrátil. Přivinul mne těsně k sobě a

políbil divoce na rty, než se zmovu obrátil k oknu. Náhle vyrazil ze sebe výkřik.

„Odjíždějí – již toho mají dost! Tam na vodě jsou dobrým terčem a nevědí, kolik nás zde je. Byli na okamžik uvedeni ve zmatek – ale vrátí se zase. Musíme se na ně připravit.“ Odhodil pušku a obrátil se ke mně.

„Anno! Nádherná, zázračná dívko! Malá moje královno! Jste statečná jako Ivce! Čarodějko s černým vlasem!“

Uchopil mne do své náruče. Líbal můj vlas, oči i ústa.

„A nyní zas k práci,“ řekl, pouštěje mne náhle ze svého objetí. „Vyndejte tyto cínové krabice s parafinem.“ Učinila jsem, jak mi řekl. Byl čímsi zaměstnán uvnitř v chatrči. Náhle jsem ho spatřila, jak lezl nahoře po střeše, maje v ruce nějaký předmět. Za několik minut se ke mně vrátil.

„Sejděte dolů ke člunu. Musíme jej dopravit přes ostrov na druhou stranu.“

Zvedal právě parafin, když jsem se vzdalovala.

„Vracejí se,“ zvolala jsem tiše. „Viděla jsem skvrnu pohybující se sem z protějšího břehu.“

Přiběhl ke mně.

„V pravý čas. Kde – kde je k čertu člun?“

Oba čluny byly odříznuty a zůstaveny vlnám na pospas. Harry tiše zahvízdl.

„Jsme v pasti, drahoušku. Chápete?“

„Nejsem nikdy v pasti, jsem-li s vámi.“

„Nepůsobilo by mi žádnou radost, zemřeme-li nyní společně. Učiníme něco lepšího. Podívejte se, tentokrát mají dva čluny. Chtějí přistát na dvou různých místech. Nyní provedme můj malý scénický efekt!“

Sotva dořekl, vyšlehl z chatrče dlouhý plamen. Jeho světlo ozářilo dvě přikrčené osoby, tulící se k sobě nahoře na střeše.

„Jsou to moje staré šaty, naplněné hadry – oni však na to neprijdou až za nějakou dobu. Pojdte Anno, nezbyvá nám již ničeho jiného, než utéci se k zoufalým prostředkům.“

Ruku v ruce přeběhli jsme ostrov. Jenom úzký pruh vody dělil nás od pevné půdy na druhé straně.

„Nezbývá než přeplavati řeku. Dovedete vůbec plavati, Anno? Ale na to nezáleží. Mohu vás přepravit přes řeku. Jest to špatné místo pro člun – příliš mnoho balvanů – ale velmi vhodné pro plavání a je to přímo proti Livingstonu.“

„Dovedu trochu plavati – doplavu jistě dále než přes tuto řeku. Nehrozí nám však nějaké nebezpečí, Harry?“ tázala jsem se, neboť jsem si povšimla zasmušilého výrazu jeho tváře. „Od žraloků snad?“

„Nikoliv, vy malá tlachalko. Žraloci žijí jen v moři. Ale jste přece bystrá, Anno. Jsou tu krokodýlové, z těch mám starost.“

„Krokodýlové?“

„Ano, nemyslete na ně – anebo raději pomodlete se, uznáte-li to za vhodné.“

Vnořili jsme se odhodlaně do vody. Moje modlitby musely být velmi účinné, poněvadž bez jakékoliv příhody jsme dosáhli protějšího břehu a vynořili se promočení, až z nás voda kapala, na břeh.

„A nyní do Livingstonu! Obávám se, že to bude namáhavá cesta a promočené šaty ji nikterak nezlepší. Musí to však být!“

Byla to opravdu únavná cesta. Moje mokré sukně se mi lepily kolem nohou a punčochy byly brzy rozedrány od trnů. Na konec jsem se zastavila, úplně vyčerpaná. Harry se vrátil ke mně.

„Vytvrďte, drahoušku! Ponesu vás kousek.“

Takovýmto způsobem jsem se tedy dostala do Livingstonu, přehozena přes jeho ramena jako nějaký pytel uhlí. Jak to vydržel celou cestu, nevím. První nejasné světlo právě počínalo nasvědčovat tomu, že se rozednívá. Přítel Harryho byl mladík něco přes dvacet let starý; měl krám s různými kuriozitami domorodců. Jmenoval se Ned – měl snad ještě nějaké jméno, ale neslyšela jsem je. Nezdál se být ani dost málo překvapen, když viděl Harryho vstupovati dovnitř, promočeného a držícího rovněž tak zmáčenou ženu na svých rukách. Mužové jsou vždy obdivuhodní.

Uvařil nám jídlo a horkou kávu a dal nám usušiti u ohně šaty, zatím co jsme se zabalili v manchestrové pokrývky křiklavých barev. V úzké zadní světničce chatrče jsme byli bezpečni před cizími zraky. Ned se vzdálil, aby vypátral, co se stalo se společností sira Eustacha, zejména, zda-li někdo je dosud v hotelu. Tehdáž jsem oznámila Harrymu, že mne nic nepřiměje k tomu, abych se odebrala do Beiry. Neměla jsem to skutečně nikdy v úmyslu, nyní však všechny důvody pro takovýto další posup zmizely. Hlavní věcí při mém plánu bylo, že moji nepřátelé věřili, že jsem mrtva. Nyní, kdy věděli, že nejsem mrtva, neměla moje cesta do Beiry vůbec ceny. Mohli mne tam snadno vystopovati a klidně zavraždit. Neměla bych pak nikoho, kdo by mne zachránil. Na konec jsme se shodli na tom, abych se připojila k Zuzaně, ať je kdekoliv

a vynaložila veškeré svoje úsilí jen k tomu, abych si dávala pozor sama na sebe. Žádným způsobem jsem se neměla vrhat do dobrodružství, ani jsem nesměla se pokusit dát šach mat „Plukovníkovi“.

Měla jsem u ní klidně zůstat a vyčkat od Harryho dalších instrukcí. Diamanty měly být uloženy v Kimberley v bance na jméno Parker.

„Ještě jednu věc,“ řekla jsem zamyšlena. „Měli bychom si spolu umluvit nějaké znamení. Nepřejeme si přece, abychom byli znovu oklamáni nějakým poselstvím, které by zdánlivě svědčilo o tom, že pochází od některého z nás.“

„To je dosti snadné. Ve všech sděleních, jež dojdou opravdu ode mne, bude někde v textu slůvko „A“ vyškrtnuto.“

„Bez této naší obchodní značky jest tedy vše falešným,“ zašeptala jsem. „A co telegramy?“

„Každý telegram bude podepsán ‚Andy‘.“

„Harry, vlak za nedlouho odjede,“ řekl Ned, vstrčiv hlavu dovnitř a zase ji stáhnuv zpět.

Povstala jsem.

„Nuže, mám se provdati za nějakého usedlého muže, až ho najdu?“ tázala jsem se vážným hlasem.

Harry přistoupil těsně ke mně.

„Můj Bože, Anno, jestliže se někdy provdáte za někoho jiného než za mne, zakroutím mu krkem. A pokud se týče vás –“

„Nu?“ – tázala jsem se příjemně vzrušena.

„Odvedu vás od něho a zbiji, až budete modrá!“

„Jak roztomilého manžela jsem si vybrala!“ řekla jsem sarkasticky. „A hledme, on také měnívá svoje úmysly a mínění přes noc!“

Kapitola XXVIII.

Úryvky z denníku sira Eustacha Pedlera.

Jak jsem již dříve jednou uvedl, jsem výslovně mužem klidu. Žízním přímo po klidném životě – a to jest právě jediná věc, které nemohu dosáhnouti. Ocítám se vždycky v samém středu bouří a zmatků. Ulehčilo se mi nesmírně, když jsem se zbavil Pagetta s jeho věčným strkáním nosu do různých záhadných událostí, a slečna Pettigrewová jest dozajista užitečným stvořením. Ačkoliv na ní není ničeho vábného, má některé přímo neocenitelné přednosti. Měl jsem v Bulawayo záchvat žlučových kamínek a proto jsem bručel jako medvěd, na omluvu svou však uvádím, že jsem ztrávil velmi neklidnou noc ve vlaku. Ve tři hodiny ráno vstoupil do mého oddělení nádherně oděný muž, jenž vypadal jako hrdina nějaké operety z divokého západu a tázal se mne, kam cestuji. Z počátku si ani nepovšimnul mého zabručení, že „chci čaj – ale jen pro Boha nedávejte do něj cukr“, nýbrž opakoval svoji otázku, zdůrazňuje, že není číšníkem, nýbrž úředníkem pasového úřadu. Konečně se mi podařilo ho upokojiti, že netrpím žádnou nakažlivou chorobou, že cestuji do Rhodesie s nejnevinnějšími úmysly a obšťastnil jsem ho dále svým plným křestním jménem a udáním svého rodiště. Pak jsem se odvážil urvat trochu spánku, avšak jakýsi příliš ochotný osel mne o půl šesté probudil, přinášeje šálek tekutého cukru, který nazýval čajem. Nemyslím, že jsem ho na něj vylil, ale pamatuji se, že jsem tak chtěl učiniti. Nato mi přinesl v šest hodin neslazený čaj, studený jako led a pak jsem úplně vyčerpán upadl ve spánek, abych se probudil v Bulawayo a byl vyložen z vlaku současně s hnusnou dřevěnou žirafou, na níž nebylo ničeho než krk a nohy.

Nebýt těchto malých nepříjemností, všechno by bývalo šlo hladce. Brzy však se přihodila nová katastrofa. Bylo to oné noci, kdy jsme přijeli k Vodopádům. Diktoval jsem právě ve svém pokoji slečně Pettigrewové, když náhle vpadla dovnitř paní Blairová, takřka v nedbalkách a bez slůvka omluvy.

„Kde je Anna?“ zvolala.

Tohle byla pěkná otázka! Jako bych byl zodpověděn, za to děvče! Co očekávala, že si o mně pomyslí slečna Pettigrewová? Což pak si myslela, že mohu vytáhnouti Annu Beddingfeldovou o půlnoci odněkud ze své kapsy? Bylo to pro muže mého postavení velmi kompromitující.

„Mám za to,“ řekl jsem chladně, „že je ve své posteli.“

Odkáslal jsem si a podíval se významně na slečnu Pettigrewovou, abych naznačil, že jsem připraven pokračovati v diktování. Doufal jsem, že paní Blairová porozumí tomuto pokynu. Neučinila ničeho takového. Na místo toho klesla do židle a netrpělivě pohazovala nohou v trepkách.

„Není ve svém pokoji. Byla jsem tam. Měla jsem sen – strašlivý sen – že jí hrozilo nějaké hrozné nebezpečí, a proto jsem vstala, a vstoupila do jejího pokoje, abych si zjedнала jistoty, zda tam je. Nebyla tam a její postel byla netknuta.“

Dívala se na mne prosebně.

Svraštil jsem obočí, jako nějaký soudce a stěžím jsem potlačoval touhu odpovědět: „Jděte spát a nelamte si ničím takovým hlavu. Tak silná mladá žena jako Anna Beddingfeldová dovede se úplně postarat sama o sebe.“ (Na místo toho jsem řekl):

„Co tomu říká Race?“

Proč bych mu nemohl tohle vše hodit na krk? Ať také zakusí trochu nepříjemností právě tak dobře, jako se těšil z výhod dámské společnosti!

„Nemohu ho nikde nalézt.“

Rozhodla se zřejmě, že k vůli tomu probděl celou noc. Povzdechl jsem a usedl do židle.

„Nevidím důvodu, proč byste se měla nad tím znepokojovat,“ řekl jsem klidně.

„Ale, – co můj sen –“

„To je od té silně kořeněné omáčky, co jsme měli dnes při večeři k rybě.“

„Ale, sire Eustachu!“

Doslova se urazila. A přece každý ví, že divoké sny bývají bezprostředním důsledkem nevhodného jídla.

„Konečně,“ pokračoval jsem přesvědčivě, „proč by nemohla Anna Beddingfeldová jít s colonelem Racem na malou večerní procházku, aniž by k vůli tomu vzbouřili celý hotel?“

„Myslíte, že spolu šli na procházku? Ale vždyť je již po půlnoci!“

„Když je člověk mlád, dělává takovéhle pošetilosti,“ zabručel jsem, „ačkoliv Race jest již dosti starý, a mohl by mít více rozumu!“

„Vy tedy opravdu myslíte, že tak učinili?“

Skoro o bych řekl, že se odtud vytratili, aby se dali tajně oddat,“ pokračoval jsem konejšivým tonem, ačkoliv jsem si byl plně vědom, že tento předpoklad jest nesmyslem. Vždyť konec konců nemohou přece v takovém místě, jako je toto, nikam daleko utéci?

Nevím ani, jak dlouho bych býval ještě pokračoval v takovýchto hloupých usuzováních, kdyby k nám býval nevrazil Race. Ať tomu bylo jakkoliv, měl jsem z části pravdu – on byl venku na procházce, nevzal však s sebou Annu. Přes to však jsem se mýlil při posuzování celé situace. Brzy se to ukázalo. Race převrátil ve třech minutách celý hotel na ruby. Nikdy jsem neviděl zdrcenějšího muže nad něho.

Věc jest vskutku velmi zvláštní. Kam jen odešla ona dívka? Vyšla z hotelu úplně oblečena asi deset minut po jedenácté a již ji nikdo nespatriil. Domněnka, že spáchala sebevraždu se zdá být nemožností. Byla jednou z oněch energických dívek, které mají radost ze života a nemají ani nejmenší chuti s ním zúčtovat. Na železnici pak nejel žádný vlak, ani tím ani oním směrem, až zítra v poledne, nemohla se tedy odtud vzdáliti. Kde jenom, k čertu, vězí?

Chudák Race je jakoby pozbyl smyslů. Nebylo ani kamene, kterého by neobrátil. Celá jízdní policie, neb jak ještě jinak se nazývají bezpečnostní orgány v této zemi, na sto mil kolem byla vehnána do služby. Domorodí slídiči po všech čtyřech prolézají celé okolí. Bylo již učiněno vše, co jen bylo možno, – avšak po Anně Beddingfeldové není ani slechu. Počíná se věřiti, že byla náměsíčná. Poblíž mostu na pěšině jsou otisky jejích botek, jež se zdají nasvědčovat tomu, že dívka v zamyšlení sešla z cesty a zřítíla se do propasti. Bylo-li tomu tak musela se přirozeně rozbít má kousky dole o kameny. Na neštěstí většina stop byla zahlazena společností turistů, která kráčela v pondělí ráno právě po oné cestě.

Nevím, zda tato domněnka by někoho uspokojila. Za mého mládí se vždycky říkalo, že náměsíčníci si nemohou ublížiti, – že o ně pečují jejich jakýsi šestý smysl. Také nemyslím, že by paní Blairová byla uspokojena tímto řešením.

Nemohu porozuměti této ženě. Její chování vůči Raceovi se úplně změnilo. Číhá nyní na jeho každé hnutí jako kočka na myš a jen s největším sebezapřením se snaží býti k němu laskavou. A přece byli takovými přáteli! I jinak není naprosto ve své míře, je nervosní, hysterická, při nejmenším zvuku s sebou trhá a vyskakuje. Začínám se domnívat, že je již nejvyšší čas, abych odjel do Johanmesburgu.

Včera se tu rozšířila pověst o jistém tajemném ostrůvku kdesi na řece, na němž žije nějaký muž s dívkou. Race byl tím velmi vzrušen. Nicméně jsem se dověděl, že je to jen pouhý klep. Onen muž tam žije po léta a velmi dobře se zná s majitelem hotelu. V saisoně vozí občas společnost turistů po řece a ukazuje jim krokodýly a zatoulané hrochy a podobná zvířata. Věřím, že chová nějakého ochočeného hrocha, jenž je tak vycvičen, aby při této příležitosti vykousl vždycky několik kousků z lodě. Po té ho zase hákem zazené a společnost má na konec dojem, že stála na prahu věčnosti. Jak dlouho tam ona dívka je, není přesně známo, ale zdá se být zcela jasným, že to nemůže být Anna. Kromě toho jest dosti choulostivým mísiti se do věcí jiných lidí. Kdybych já byl oním mladíkem, jistě bych vykopal Raceho z ostrova, kdyby přišel se mne vyptávat na moje milostné pletky.

Později.

Jest již definitivně rozhodnuto, že zítra odjedu do Johannesburgu. Race na mne naléhá, abych tak učinil. Podle všeho toho, co se dovídám, věci se tam právě nevyvíjejí příliš vábně, ale mohu se tam ještě pohodlně dostat, než tam bude ještě hůře. Možná dost, že tam budu zastřelen některým stávkujícím. Paní Blairová tam měla jeti se mnou, avšak v posledním okamžiku si to rozmyslela a rozhodla se, že zůstane i nadále u Vodopádů. Vypadá to, jakoby nechtěla spustit Colonelu Race s očí. Přišla ke mně dnes v noci a po chvilkovém váhání mne požádala za laskavost, zda bych si mohl vzít na starost věci, které si koupila na památku.

„Snad ne ona zvířata?“ tázal jsem se živě pobouřen. Vždycky jsem tušil, že budu mít jednoho dne ona zvířata na krku.

Nakonec jsme se dohodli na kompromisu. Převezmu péči o její dvě malé dřevěné bedny, které obsahují křehké předměty. Zvířata měla být odborně zabalena v místním obchodě do velikých prouděných košů a odeslána drahou do Kapského Města, kde Pagett dohlédne na jich uložení ve skladišti.

Lidé, kteří zvířata balili, říkali, že jsou neobvykle nepřírodních rozměrů a že musí být pro ně zhotoveny zvláštní koše. Naznačil jsem paní Blairové, než dopraví tato zvířata domů, že jí to bude snadno stát jistě nejméně libru od kusu!

Pagett je jako uvázaný na řetězu, rád by se ke připojil v Johannesburgu. Použiji proutěných košů paní Blairové za záminku, abych ho zdržel v Kapském Městě. Psal jsem mu, že je musí převzít a postarat se o jejich bezpečné uložení, poněvadž obsahují kuriosity nesmírné ceny.

A tak je vše zařízeno a odcházíme společně se slečnou Pettigrewovou do neznámých krajů. Každý, kdo zná slečnu Pettigrewovou, uzná, že jest to společensky naprosto bezvadné.

Kapitola XXIX.

V Johannesburgu 6. března.

Ve zdejších poměrech jest cosi naprosto nezdravého. Abych užil známého úsloví, které jsem tak často četl, „žije se zde má pokrají sopky“. Skupiny stávkujících, nebo tak zvaných „stávkujících“ procházejí jako hlídky po ulicích a mračí se na každého, jakoby ho chtěli zavraždit. Myslím, že si vybírají nafoukané kapitálsy, aby je měli po ruce, až dojde k masakrům. Není ani možno jeti v taxi – učiníte-li tak přece, stávkující vás zase z něho vyženou. Hotely docela roztomile naznačují, až jim dojde potrava, že vás vyhodí na dlažbu.

Včera večer jsem potkal Reevesa, svého přítele socialistu z Kilmordenu, vůdce strany práce. Ještě nikdy jsem neviděl bezradnějšího člověka. Je jako většina těchto lidí, nejprve promlouvají štvavě a sáhodlouhé řeči výhradně jen za politickými účely, a potom si přejí, aby jich nebyli nikdy pronesli. Nyní horlivě obchází kolem a ujišťuje, že on tak opravdu tak nečinil. Když jsem se s ním setkal, chystal se právě do Kapského Města, kde zamýšlel prosloviti na svoji obranu třídní řeč v holandštině, tvrdě, že věcmi, o nichž mluvil, myslel ve skutečnosti něco zcela jiného. Jsem rád, že nemusím zasedati v zákonodárném shromáždění Jižní Afriky. Naše sněmovna má sice dosti nedostatků, ale přece jenom mluvíme pouze jedním jazykem a máme jakési nepatrné ustanovení, které obmezuje sáhodlouhé řeči. Když jsem před svým odjezdem z Kapského Města vstoupil do sněmovny, poslechl jsem si prošeďivělého pána se svislým knírem, který vypadal jako Mock Turke ve známé anglické hře „Alice ve světě snů“. Vypouštěl zvláštním melancholickým způsobem jedno slovo za druhým. Pokaždé se tu a tam sám povzbudil ku dalším výkonům tím, že vykřikl cosi, co znělo jako „Platt Skeet“, a užil fortissima, což působilo vzhledem ku všeobecnému přednesu jeho řeči značným kontrastem. Při tom polovina jeho posluchačů zavřískala „whoof, whoof!“, což snad v holandštině znamená „Slyšte, slyšte!“ a druhá polovina se probudila, jsouc vyrušena z příjemné dřímoty, kterou si právě odbývala. Dozvěděl jsem se, že onen pán mluvil již plné tři dny! V Jižní Africe musí mít poslanci značnou dávku trpělivosti!

Vymyslel jsem nekonečně mnoho prací pro Pagetta, jen abych ho zdržel v Kapském Městě, avšak nakonec jsem přece jenom vyčerpál zásobu své obrazotvornosti, takže se ke mně zítra připojí, po způsobu věrného psa, jenž přišel, aby zhynul po boku svého pána. A to nyní, kdy se mi dařilo tak skvěle v psaní dalších pokračování svých „Pamětí“. Vymyslel jsem si mnoho neobyčejně vtipných věcí, které mi řekli vůdcové stávky a také řeči, které jsem řekl já vůdcům.

Dnes dopoledne mne navštívil za účelem rozhovoru zástupce vlády. Byl chvílemi zdvořilý, přesvědčivý, hned zase velmi záhadný. Ihned na počátku rozmluvy poukázal na vznešenost a význam mého postavení a radil mi, abych se odtud vzdálil, nebo že by mne mohl dát odtud odvézt, a to do Pretorie.

„Vy tedy očekáváte, že dojde k vážným událostem?“ tázal jsem se.

Jeho odpověď vyzněla tak, že jsem si z ní mohl vybrati, co jsem chtěl, takže jsem vytušil, že očekává, že zde vskutku dojde ku vážným událostem. Namítl jsem mu, že jeho vláda ponechává věcem příliš volný průběh.

„Je to tak, jako když dáváte někomu dosti volnosti a necháváte ho, aby se sám utloukl, sire Eustachu.“

„Ano, zcela tak.“

„Nejsou to jen sami stávkující, kdož jsou příčinou našich starostí. Má za tím vším prsty nějaká organizace. Hrnou se sem zbraně i střelivo a výbušné látky, a přišli jsme na jisté dokumenty, které vrhají velmi ostré světlo na metody, jakými oni pracují ve snaze, aby je sem dopravili. Mají skutečný tajný slovník.

Bramborami jsou míněny „bomby“, kvěťákem „pušky“ a i jiné zeleniny znamenají různé výbušné látky.

„To je velmi zajímavé,“ poznamenal jsem.

„Více než zajímavé, sire Eustachu; mám veškerou příčinu k domněnce, že muž, jenž tohle vše provádí, řídící duch celé této aféry, mešká právě nyní v Johannesburgu.“

Zadíval se na mne tak ostře, že jsem se skoro počal obávat, že považuje mne za onoho muže. Při této myšlence mi vyrazil studený pot na čele a počal jsem litovati, že mne kdy napadla myšlénka podívat se zblízka na miniaturní revoluci.

„Z Johannesburgu nejezdí do Pretonie žádné vlaky,“ pokračoval. „Mohu to však zařídit tak, že vás tam pošlu soukromým autem. Pro případ, že byste byl na cestě zadržen, mohu vám opatřit dva rozdílné pasy, jeden vyhotovený spojenou vládou a druhý, který by potvrdil, že jste anglický cestovatel jenž nemá s Uníí pranic společného.“

„Jeden pro vaše lidi a jeden pro stávkující, že?“

„Ano, zcela tak.“

Tento plán se mi nezamlouval – vím, co se stává v takovémto případě. Člověk bývá obvykle rozčilen a zpacká to. Mohl bych se prokázat nepravé osobě nepravým pasem a mohlo by to skončit tak, že bych byl bez dlouhých řečí odstřelen buď nějakým krvežíznivým stávkařem anebo jedním ze strážců veřejného pořádku a zákonů, jež jsem viděl procházeti se hlídkou po ulicích v kulatých kloboucích a se zapálenou dýmkou v ústech, s puškami nedbale zastrčenými pod pažďí, nehledě ani k tomu, že jsem nevěděl, co bych si počal v Pretorii? Měl jsem tam obdivovati architekturu vládních budov a naslouchati ozvěně výstřelů z Johannesburgu? Mohl bych tam být vězněn bůhví jak dlouho. Dovídám se, že již vyhodili do vzduchu železniční trať. A není ani jisto, zda tam bude možno dostat nějaký drink. Vyhlásili tam před dvěma dny stanné právo.

„Milý příteli,“ řekl jsem, „zdá se, že nechápete, že hodlám studovati poměry v Randu. Jak tedy mohu, k ďasu, jít je studovat do Pretorie? Vděčně uznávám vaši snahu o moji bezpečnost, avšak nemějte o mne obav! Dovedu se postarat sám o sebe.“

„Varuji vás, sire Eustachu, poněvadž otázka potravin se stává již nyní vážnou.“

„Malý půst bude působiti jen blahodárně na moji postavu,“ řekl jsem s povzdechem.

Byli jsme vyrušeni telegramem, který mi byl doručen. Četl jsem všecek překvapen:

„Anna v bezpečí. Je u mne v Kimberley. Zuzana Blairová.“

Myslím, že jsem někdy nevěřil ve smrt Anny. Tato dívka působí zvláštním dojmem nezničitelnosti – jest jako ony patentní míče, které se dávají teriérům. Má neobyčejnou schopnost i nejméně vážnější věci obrátiti ve smích. Ještě dnes není mi jasno, proč právě o půlnoci musila odejít z hotelu, aby se dostala do Kimberley. Vždyť tam ani tehdy nejel vlak! Musila si jistě nasaditi pár křídel jako anděl, a odletěti tam. Nedoufám, že mi to kdy vysvětlí. Nikdo mi ničeho nevysvětluje! Vždycky se musím jen dohadovati.

Opakuje-li se to častěji, stává se to nudným. Myslím, že příčinou tohoto jednání byl nějaký žurnalistický úkol, patrně nějaký článek, jako na př.: „Jak jsem proletěla peřejemi“, od našeho zvláštního zpravodaje.

Složil jsem telegram a zbavil jsem se svého přítele – zástupce vlády. Nezamlouvá se mi vyhlídka, že budu trpěti hlad, a nemám obav o svoji osobní bezpečnost. Smuts dokáže snadno ovládnouti revoluci. Chtěl bych však dáti značný peníz za jeden drink! Jsem zvědav, zda Pagetta napadne, až sem zítra ráno přijede, aby s sebou vzal láhev whisky!

Nasadil jsem si klobouk a vyšel ven, chtěje si koupiti nějakou upomínku na Johannesburg. Jsou tu velmi hezké krámy s kuriozitami. Právě jsem si prohlížel výklad plný krojů domorodců, zhotovených z kusů kůže, dohromady sešívaných a koberců ze surové kůže, když jakýsi muž, vycházející z krámu, mne div neporazil. K mému překvapení se ukázalo, že to byl Race.

Nemohu si lichotiti, že by se tvářil právě radostně, protože mne potkal. Naopak, bylo na něm viděti, že je rozmrzen nad tímto setkáním, přes to však jsem ho přinutil, aby mne doprovodil zpět k hotelu. Unavovalo mne již, že jsem kromě slečny Pettigrewové neměl nikoho, s kým bych si pohovořil

„Neměl jsem ani tušení, že jste v Johannesburgu,“ řekl jsem hovorně. „Kdy jste sem přijel?“

„Včera v noci.“

„Kde bydlíte?“

„U přátel.“

Byl mrzut a proto neobvykle zamlklý a zdálo se, že ho moje otázky přivádějí do rozpaků.

„Doufám, že zde chovají drůbež,“ poznamenal jsem. „Dle toho, co slyším, soudím, že dieta z čerstvých vajec a nějakého zaříznutého kohouta bude docela příjemnou stravou.“

„Mimochodem řečeno,“ řekl jsem, když jsme se vrátili do hotelu, „slyšel jste, že slečna Beddingfeldová je na živu a čilá?“

Přikývl.

„Nahnala nám pořádně strachu,“ řekl jsem vesele. „To bych rád věděl, kam jen, k čertu, šla tenkrát v noci!“

„Byla po celou dobu na ostrově.“

„Na kterém ostrově? Snad ne s oním mladým mužem?“

„Ano, s ním.“

„To je opravdu neslušné,“ řekl jsem. „Pagett by byl nad tím velmi pohoršen. Neměl nikdy zalíbení v Anně Beddingfeldové. Byl to asi onen muž, s nímž se chtěla setkat v Durbanu?“

„Nemyslím.“

„Jenom mi prosím vás neříkejte, co nechcete,“ řekl jsem, abych ho povzbudil.

„Myslím, že to je onen mladý muž, jehož bychom se velmi rádi zmocnili.“

„Snad ne –?“ zvolal jsem ve vzrůstajícím rozčilení.

Přikývl.

„Ano – Harry Rayburn – jinak Harry Lucas – to je jeho pravé jméno. Zase už nám všem unikl, avšak brzy mu budeme moci hoditi oprátku na krk.“

„Ale jděte, jděte!“, zamumlal jsem.

„V každém případě nepodezřívám ono děvče ze spoluviny. Z její strany je to pouhá milostná pletka.“

Vždycky jsem tušil, že Race miloval Annu. Způsob, jakým proslovil tato slova, mne v této domněnce jen utvrdil.

„Odjela do Beiry,“ pokračoval poněkud kvapně.

„Jistě?“ řekl jsem udiven. „Odkud to víte?“

„Psala mi z Bulawayo sdělujíc, že touto cestou hodlá odjet domů. Je to to nejlepší, co může učiniti, ubohá dívka!“

„Přes to nemyslím, že by byla v Beire,“ řekl jsem zamyšlen.

„Když mi psala, právě tam jela.“

Byl jsem udiven. Někdo zde zřejmě lhal. Aniž bych přestal pouštět ze zřetele, že Anna měla asi pádné důvody pro to, aby nás svedla z pravé cesty, přece jen jsem se radoval z toho, že se mohu vypořádati s Racem. Byl vždycky tak sebevědomý! Vyňal jsem z kapsy telegram a podával jsem mu ho.

„Jak mi tedy vysvětlíte tohle?“ tázal jsem se nedbale.

Zdálo se, že byl přímo konsternován.

„Psala mi, že právě odjíždí do Beiry,“ řekl mi rozpačitě.

Vím, že Race byl považován za chytrého. Dle mého mínění jest však spíše hlupák, poněvadž mu asi nikdy ani nenapadlo, že dívky nemluvívají vždy pravdu.

„Ony jsou tedy v Kimberley. Co tam dělají?“ zamumlal.

„Ano, také mne to překvapilo. Skoro bych byl myslel, že by si slečna Anna byla přála býti zde uprostřed událostí, aby mohla posílati zprávy Daily Budgetu.“

„V Kimberley,“ opakoval. Zdálo se, že ono místo ho děsilo. „Vždyť tam není ničeho k vidění – v dolech se ještě nepracuje.“

„Víte přece, jaké jsou ženy,“ řekl jsem vyhýbavě,

Potřásl hlavou a odešel. Nasadil jsem mu pořádného brouka do hlavy.

Sotva odešel, objevil se u mne vládní úředník.

„Doufám, že mi prominete, že vás opět obtěžuji, sire Eustachu,“ omlouval se. „Rád bych vám však položil několik otázek.“

„Jsem vám k službám, milý příteli,“ řekl jsem ochotně. „Jen se tažte!“

„Týká se to vašeho sekretáře –“

„Nevím o něm naprosto ničeho,“ řekl jsem kvapně. „Podvedl mne v Londýně, oloupil mne o velmi důležité listiny – k vůli tomu budu ještě pohnán ku zodpovědnosti – a zmizel nějakým kouzelným kouskem v

Kapském Městě. Je pravda, že byl touž dobou jako já u Vodopádů, jenže já byl v hotelu a on na jistém ostrově. Mohu vás ubezpečiti, že jsem ho po celou dobu, co jsem tam dlel, ani okem nespatřil.“

Odmlčel jsem se, abych nabral dechu.

„Nerozumíte mi. Můj dotaz se týká vašeho druhého sekretáře.“

„Jakže, Pagetta?“ zvolal jsem živě překvapen. „Ten je u mne osm let a je to naprosto důvěryhodný chlapík!“

Můj společník v rozmluvě se zasmál.

„Stále si ještě nerozumíme. Mluvil jsem o dámě –“

„O slečně Pettigrewové?“ zvolal jsem.

„Ano. Byla spatřena, když vycházela z krámků, ve kterém se prodává AGRASATO, výrobek domorodců.“

„Bůh spas moji duši!“ přerušil jsem ho. „Chtěl jsem tam také sám jít dnes odpoledne. Mohl byste také mne spatřiti, když jsem odtud vycházel.“

Zdá se, že v Johannesburgu jakákoliv věc, byť sebe nevinnější, může uvrhnout člověka v podezření.

„Och, ona tam však byla vícekrát než jednou – a to za poněkud podezřelých okolností. Chci vám říci – důvěrně ovšem, sire Eustachu – že máme podezření, že onen krám je pověstným místem schůzek, užívaným členy oné tajné organizace, jež stojí za touto vzpourou. Proto také bych vám byl povděčen, kdybych mohl slyšet vše, co můžete říci o této dámě. Kde a jak jste dospěl k tomu, že jste ji přijal do svých služeb?“

„Byla mi,“ řekl jsem, „půjčena vaší vlastní vládou.“

Těmito slovy jsem ho úplně zdrtil.

Kapitola XXX.

Anna pokračuje ve vyprávění.

Jakmile jsem přijela do Kimberley, ihned jsem telegrafovala Zuzaně. Přijela za mnou s největší možnou rychlostí, ohlašujíc svůj příjezd telegramy, zasílanými takřka z každé stanice cesty. Byla jsem hrozně překvapena vidouc, že mne měla opravdu ráda, neboť jsem se domnívala, že jsem byla pro ni pouhou hříčkou. Ona však, když jsme se zase sešly, mi doslova padla kolem krku a rozplývala se v slzách. Když jsme se trochu vzpamatovaly ze svého vzrušení, usedla jsem na lože a vyprávěla jsem jí od A až do Z vše, co jsem zažila.

„Stále jste podezřívala plukovníka Raceho,“ poznamenala zamyšleně, když jsem skončila. „Já nikoliv, až do oné noci, kdy jste zmizela. Po celou dobu se mi tolik líbil a myslela jsem si, že by byl pro vás velmi vhodným manželem. Oh, Anno, drahoušku, nezlobte se, – ale jak víte, že tento váš mladý muž mluví pravdu? Věříte na slovo všemu, co vám řekne.“

„Ovšem že ano,“ zvolala jsem pohněvána.

„Co to však může býti, co vás k němu tolik vábí. Nevidím na něm ničeho, kromě jeho poněkud nenuceného hezkého zevnějšku a jeho zcela moderního, zcela pravěkého způsobu vyznávání lásky.“ Po několik minut jsem chrlila na Zuzanu celý příval své zlosti.

„Právě proto, že jste provdána ve všem pohodlí a tloustnete, zapoměla jste, že na světě existuje ještě cosi, co se jmenuje romantika!“ končila jsem.

„Oh, Anno, netloustnu. Naopak myslím, že po starostech, jež jsem o vás v poslední době prožila, jsem se seschla jako tyčka.“

„Vypadáte výborně,“ řekla jsem chladně. „Řekla bych, že jste jistě přibrala na váze nejméně pět kilo!“

„A také ničeho nevím o tom, že bych byla provdána ve všem pohodlí,“ pokračovala Zuzana melancholicky.

„Obdržela jsem nanejvýš děsivé telegramy, v nichž mi Clarence nařizoval, abych odjela okamžitě domů.

Na poslední z nich jsem ani neodpověděla, a nyní jsem o něm neslyšela již aspoň 14 dní.“

Obávám se, že jsem si nebrala příliš k srdci Zuzaniny manželské starosti. Kdyby bylo potřebí, dovede si jistě otočiti Clarence kolem prstu. Zavedla jsem rozhovor na démanty.

Zuzana se na mne zadívala se sklopenou hlavou.

„Musím vám něco vysvětliti, Anno. Jakmile jsem počala podezřívati plukovníka Raceho, měla jsem hrozný strach o démanty. Chtěla jsem zůstat někde poblíž Vodopádů, pro případ, že by vás chtěl násilně unést, nevěděla jsem však, jaké opatření bych měla učiniti ohledně diamantů. Bála jsem se nechat je mezi svými věcmi.“

Zuzana se rozhlédla neklidně kolem sebe, jakoby se obávala, že by stěny mohly mít uši, a pak mi prudce cosi šeptala do ucha.

„To byla docela dobrá myšlenka,“ schvalovala jsem. „Aspoň pro daný okamžik. Jenže nyní jest to trochu hloupé. Co učinil sir Eustach s oněmi krabicemi?“

„Ony veliké odeslal do Kapského Města. Psal mi o tom Pagett, dříve než jsem opustila Vodopády, a přiložil potvrzení o jejich uložení. Mimochodem řečeno, dnes odjíždí z Kapského Města, aby se připojil k siru Eustachovi.“

„Dobrá,“ řekla jsem. „A kde jsou ony malé?“

„Myslím, že si je vzal sir Eustach s sebou.“

Přemýšlela jsem znovu o celé věci.

„Dobrá,“ řekla jsem nakonec. „Není to sice příliš chytré – ale prozatím bezpečné. Bude lépe, když nebudeme nyní dělati ničeho.“

Zuzana se na mne podívala, nepatrně se usmívajíc.

„Jak to, že se vám do ničeho nechce, Anno?“

„Nemám k tomu valné chuti,“ řekla jsem vážným tonem.

Jedinou věc, kterou jsem mohla učiniti, bylo, opatřit si jízdní řád a podívat se, kdy bude Pagettův vlak projížděti Kimberley. Zjistila jsem, že by mohl přijeti zítra odpoledne v 5 hod. 40 min. vlakem, jenž odjíždí dále v 6 hodin. Chtěla jsem pokud možno nejdříve viděti Pagetta, a zdálo se, že mi zde kynula k tomu vítaná příležitost. Události v Randu se vyvíjejí velmi vážně a kdo ví, jak dlouho by trvalo, než by se mi naskytla jiná příležitost.

Jediná věc, jež mi poněkud rozjasnila den, byl telegram z Johannesburgu. Byl to velmi nevinně znějící telegram:

„Bezpečně dojel. Vše jde dobře. Eric zde, také Eustach, ne však Guy. Zůstaňte prozatím na svém místě, Andy.“

Eric byl pseudonym pro Race. Zvolila jsem jej proto, že jsem toto jméno obzvláště nenáviděla. Bylo jasné, že se nedá ničeho dělati, dokud neuvidím Pagetta. Zuzana se zabývala odesíláním dlouhých uklidňujících telegramů svému vzdáleném manžel. Stala se vůči němu úplně sentimentální. Má ho přece jenom ráda, ovšem svým způsobem, který je naprosto odlišný od mého a Harryho.

„Přála bych si, aby zde byl,“ vzdychala. „Je to už tak dlouho, co jsem od něho!“

„Vezměte si trochu krému na tváře,“ konejšila jsem ji. Zuzana si natírala troškou krému špičku svého rozkošného nosíku.

„Brzy budu potřebovati tohoto krému větší množství,“ poznamenala. „Ale lze ho dostati jen v Paříži.“

Povzddechla si. „Ach, Paříži!“

„Zuzano,“ řekla jsem. „Brzy budeme míti až nad hlavu Jižní Afriky a dobrodružství.“

„Ráda bych si tu ještě koupila nějaký hezký klobouk,“ ujišťovala mne vážně. „Mohu jíti zítra s vámi na schůzku s Pagettem?“

„Půjdu raději sama. Možná, kdyby měl před námi oběma mluvit, že by se více stydl.“

A tak se stalo, že jsem druhého dne odpoledne stála ve dveřích hotelu, hmoždíc se se vzdorovitým slunečníkem, který se nechtěl rozevřít, zatím co Zuzana odpočívala na lůžku s knihou v ruce a košíčkem s ovocem vedle sebe.

Dle sdělení vrátného v hotelu vlak dnes jel dobře a měl přijeti skoro včas. Bylo však velmi pochybné, zda se vůbec dostane do Johannesburgu, kde prý, jak mne slavnostně ujišťoval, byla železniční trať vyhozena do povětří. To byla pěkná novina!

Vlak přijel asi s pětiminutovým zpožděním. Skoro každý se z něho vypotácel na nástupiště a počal po něm sem a tam horečně přecházeti. Nedalo mi příliš mnoho práce vyčíhati Pagetta. Prudce jsem ho oslovila. Škubl sebou, jako vždy, kdykoliv mne spatřil – tentokráte však jaksi prudčeji.

„Božítku, slečno Beddingfeldová, domníval jsem se, že jste zmizela.“

„Opět jsem se objevila,“ ujišťovala jsem ho. „Jak se máte, pane Pagette?“

„Velmi dobře, děkuji vám – právě se chystám znovu se ujmouti své práce u sira Eustacha.“

„Pane Pagette,“ řekla jsem, „ráda bych se vás na něco zeptala. Doufám, že mi toho nezazlíte, záleží však na tom velmi mnoho, mnohem více, než snad můžete tušiti. Ráda bych věděla, co jste dělal 8. ledna t. r. v Marlowu?“

Prudce s sebou trhl.

„Skutečně – slečno Beddingfeldová – já opravdu – nechápu –“

„Byl jste tam, že?“

„Och – ano – byl jsem tam za svými soukromými záležitostmi.“

„Mohl byste mi říci, jaké to byly záležitosti?“

„Což pak vám to již sir Eustach neřekl?“

„Sir Eustach? Což on to ví?“

„Jsem si tím jist, že to ví. Doufal jsem, že mne nepoznal, ale z narážek a poznámek, jichž občas proti mně používá, se obávám, že mne jistě poznal. V každém případě chci se mu upřímně ze všeho vyznati a nabídnouti mu svoji resignaci. Je to zvláštní člověk, slečno Beddingfeldová, má neobyčejně vyvinutý smysl pro humor. Zdá se, že mu působí nesmírnou zábavu, vidí-li, že jsem jako na trní. Věřím, že po celou dobu si byl dokonale vědom toho, co se ve skutečnosti událo. Možná, že to věděl již ode dávna.“ Doufala jsem, že budu moci jednou porozumět tomu, na co Pagett narážel. – Na to plyně pokračoval: „Pro muže, zaujímajícího takové postavení, jako sir Eustach, jest opravdu velmi obtížným vmyslet se do mého postavení. Víím, že jsem nejednal správně, ale myslím, že jsem se dopustil úskoku, který nikomu neuškodil. Myslím, že mi bude milejší, budu-li rovnou propuštěn, než abych si nechal ze sebe dělati poťouchlé vtipy –“

Píšťala zazněla a lidé se hrnuli zpět do vlaku.

„Ano, pane Pagette,“ vskočila jsem mu do řeči, plně s vámi souhlasím s tím, co říkáte o siru Eustachovi. Ale proč jste vlastně odejel do Marlowu?“

„Nebylo správné, že jsem tak učinil, ale tehdejších okolností jen přirozené, – ano, dodnes jsem přesvědčen o tom, že to bylo přiměřeným důsledkem tehdejších okolností.“

„Jakých okolností?“ vykřikla jsem zoufale.

Tu poprvé, zdálo se, že si Pagett uvědomil, že na něm vyzvídám. Přestal hloubati o zvláštní povaze sira Eustacha a o svém sebeospravedlňování a počal si všimati mé osoby.

„Promiňte, slečno Beddingfeldová,“ řekl upjatě, „nechápu, jaký máte na tom zájem.“

Byl již zase ve vlaku, vykláněje se z okna, aby mohl se mnou hovořiti. Byla jsem zoufalá. Co si má člověk počít s takovým mužem, jako on?

„Inu ovšem – je-li to něco tak hrozného, že se mi to stydíte říci –“ řekla jsem uštěpačně.

Konečně jsem přišla na to, jak na něj! Vzprímil se a zarděl.

Řekl mi vše ve třech krátkých větách. Konečně jsem se dozvěděla Pagettovo tajemství! Tohle jsem ani zdaleka neočekávala!

Vracela jsem se pomalu do hotelu, kde mi byl doručen telegram. Roztrhla jsem jej. Obsahoval důkladné a přesné instrukce pro moji další cestu do Johannesburgu, či spíše do jakési stanice před Johannesburgem, kde na mne mělo čekat auto. Telegram byl podepsán ne Andym, nýbrž Harrym.

Usedla jsem, abych se oddala velmi důležitému přemýšlení.

Kapitola XXXI.

Úryvky z denníku sira Eustacha Pedlera.

Pagett přijel. Má přirozeně příšerný strach. Hned navrhoval, že bychom měli jeti do Pretorie. Potom, když jsem mu vlídně, ale rozhodně oznámil, že mám v úmyslu zde zůstat, přešel ke druhému extrému a přál si, aby tu měl pušku a blábolil cosi o tom, jak za světové války hlídal jakýsi železniční most v Little Puddecombu, nebo tak nějak to jmenoval, malém to železničním uzlu.

Krátce jsem ho přerušil a vyzval, aby vybalil velký psací stroj. Myslil jsem, že ho tím po jistou dobu zaměstnám, poněvadž jsem s určitostí předvídal, že nebude – jako vždycky – v pořádku a že jej někam dá opravit. Zapomněl jsem však, jak je Pagett silným, je-li v právu.

„Všechna zavazadla jsou již vybalena, sire Eustachu. Psací stroj je v úplném pořádku.“

„Co jste mínil – všemi zavazadly?“

„Také ony dvě malé krabice.“

„Přál bych si, Pagette, abyste nebyl tak příliš ochotný. Ony dvě malé krabice nebyly naše. Patří paní Blairové.“

Pagett vypadal všecek schlíplý. Je hrozně nerad, udělá-li chybu.

„Můžete je tedy zase hned zabalit,“ pokračoval jsem. „Potom si můžete vyjít na prohlídku města.“

Johannesburg bude pravděpodobně zítra hromadou kouřících se sutin, takže se vám dnes naskýtá možná poslední příležitost.“

Doufal jsem, že se ho tímto způsobem s úspěchem zbavím v každém případě, alespoň na celé dopoledne.

„Rád bych si s vámi o něčem pohovořil, sire Eustachu. máte-li trpělivost mne vyslechnouti.“

„Právě teď nemám,“ odvětil jsem kvapně. „Právě tuto chvíli nemám trpělivosti k ničemu takovému.“

Nato Pagett odcházel.

„Mimochodem řečeno,“ volal jsem za ním. „Co pak bylo v oněch krabíčkách paní Blairové?“

„Nějaké kožené hadry a nějaké čepice – z kožešin, myslím.“

„To je správné,“ řekl jsem. „Koupila je ve vlaku. „Jsou to nějaké klobouky, ačkoliv se pranic nedivím, že jste to nepoznal. Myslím, že je bude nositi v Ascotu na dostizích. Co tam ještě bylo?“

„Nějaké svitky filmů a košíčky – spousta košíčků.“

„To může být,“ ujišťoval jsem ho. „Paní Blarová je z oněch žen, jež nekupují ničeho jinak, než na tucty nebo asi tak nějak.“

„Myslím, sire Eustachu, že to je vše, kromě různých drobností, závoje do auta a několika párů starých rukavic a podobných věcí.“

„Kdybyste nebyl, Pagette, hlupákem od narození, musil byste na první pohled poznati, že tyhle věci nemohou být zřejmě mým majetkem.“

„Myslel jsem, že některé z nich by mohly patřiti slečně Pettigrewové.“

„Ach – dobře, že mi připomínáte – na co jste to jen myslil, když jste pro mne vybral osobu tak pochybného charakteru za sekretářku?“

A vyprávěl jsem mu o slídívém křížovém výsledku, jemuž jsem byl podroben. V zápětí jsem však toho litoval, když jsem v jeho oku postřehl výraz, který jsem tak dobře znal. Proto jsem rychle změnil předmět rozhovoru. Bylo však již příliš pozdě. Pagett již byl na válečné stezce.

Nejdříve mne důkladně znudil rozvlácným povídáním o Kilmordenu, které nemělo ani hlavu ani patu.

Mluvil o nějakém svitku filmů a o sázce. Svitek filmů měl býti vhozen oknem kabiny uprostřed noci jakýmsi stewardem, který měl míti také více rozumu. Protiví se mi sprosté jednání. Řekl jsem to Pagettovi a on začal s celým povídáním znova od počátku. Říkal to rozhodně velmi popleteně. Trvalo mi hezkou chvíli, než jsem si z toho mohl vůbec něco vybrati.

Pak jsem ho již nespatřil až u lunche, k němuž přišel překypuje rozčilením jako stavěcí pes, když se octne na stopě. Nikdy jsem neměl zalíbení ve stavěcích psech. – Příčinou jeho rozrušení bylo to, že spatřil Rayburna.

„Jakže?“ zvolal jsem pobouřen.

Ano, spatřil prý kohosi, jak překročoval ulici, a poznal v něm s určitostí Rayburna a šel za ním.

„A kdo myslíte, že ho zastavil a s ním hovořil? Slečna Pettigrewová!“

„Cože?“

„Ano, sire Eustachu. Ale to není vše. Pátral jsem ohledně ní –“

„Počkejte chvíli. Co se stalo s Rayburnem?“

„Vešel se slečnou Pettigrewovou do onoho rohového krámků –“

Bezděčně mi vyklouzl vzkřik, Pagett se zarazil a tázavě se na mne zadíval.

„To nic není,“ řekl jsem, „Jen pokračujte!“

„Čekal jsem venku celou věčnost – ale nikdo nevycházel. Nakonec jsem vešel dovnitř. Sire Eustachu, považte, že v krámu nebyl nikdo! Musí odtud vésti ještě jeden východ!“

Díval jsem se naň udiveně.

„Jak jsem již řekl, vrátil jsem se do hotelu a vyptával jsem se na slečnu Pettigrewovou.“ Pagett ztlumil hlas a dýchal těžce, jako vždy, kdykoliv chce říci něco důvěrného. „Jen si pomyslete, sire Eustachu, – včera v noci byl viděn nějaký muž, jak vycházel z jejího pokoje!“

Zvedl jsem obočí.

„Vida, já jsem ji považoval za dámu zvlášť úctyhodnou,“ zamumlal jsem.

Pagett pokračoval, nevšímaje si této mé poznámky.

„Šel jsem přímo k ní a prohledal její pokoj. Co myslíte, že jsem našel?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Tohle!“

A vyňal holící aparát a kousek holícího mýdla.

„K čemu tohle potřebuje žena?“

Nepředpokládám o Pagettovi, že by kdy četl inseráty v časopisech pro dámy z nejpřednější společnosti.

Já ano. Ač jsem s ním nemínil o tomto předmětu debatovati, pro svou osobu jsem nepovažoval přítomnost břitvy za neklamný důkaz pohlaví slečny Pettigrewové. Pagett je tak beznadějně zaostalý! Nebyl bych ani dost málo překvapen, kdyby na potvrzení své theorie vyňal ještě pouzdro na cigarety. – Nicméně i Pagett má své meze.

„Nejste dosud přesvědčen, sire Eustachu? Co říkáte tomuhle?“

Prohlížel jsem si předmět, kterým mával vítězoslavně v ruce.

„Vypadá to jako paruka,“ poznamenal jsem s odporem.

„Za jisté,“ doznával.

„Nyní jste již přesvědčen, že Pettigrewová jest přestrojeným mužem?“

„Opravdu, myslím, drahý Pagette, že jsem o tom přesvědčen. Mohl jsem to poznati podle jejích nohou!“

„Ano, je tomu tak. A nyní bych s vámi rád mluvil, sire Eustachu, o svých soukromých záležitostech. Podle vašich poznámek a narážek, vztahujících se k době, kdy jsem byl ve Florencii, nemám nejmenší pochybnosti o tom, že jste mne prokoukl.“

Konečně měl býti odhalen závoj z tajemství, co dělal Pagett ve Florencii!

„Jen se mi upřímně vyznejte, milý příteli. To bude nejlepší!“

„Děkuji vám, sire Eustachu.“

„Týká se to jejího manžela? Protivní chlapi, tihle manželé. Vždycky se objeví, když jsou nejméně očekávání.“

„Nerozumím vám, sire Eustachu. Jací manželé?“

„Mluvil jsem o manželích oné dámy —“

„Které dámy?“

„Bože, — přece oné dámy, s níž jste měl schůzku ve Florencii. Jistě v tom byla nějaká dáma. Přece mi nenamluvíte, že jste tam vyloupil kostel, anebo bodl nějakého Itala do zad, poněvadž se vám nelíbila jeho tvář!“

„Nerozumím ani za mák tomu, co říkáte, sire Eustachu. Myslím, že žertujete.“

„Jsem sice občas veselý chlapík, dám-li si záležeti, právě nyní však vás mohu ujistiti, že mi auj ve snu nenapadá, abych žertoval.“

„Doufal jsem, sire Eustachu, že jste mne nepoznal, poněvadž jsem byl od vás na hodnou vzdálenost.“

„Nepoznal? — a kde?“

„Nu — v Marlowu, sire Eustachu?“

„V Marlowu? Co jste tam, k čertu, dělal?“

„Myslel jsem, že jste pochopil, že —“

„Počínám vám rozuměti čím dále tím méně. Začněte znovu od začátku se svým vyprávěním. Odešel jste do Florencie —“

„Tak to tedy přece nevíte — a nepoznal jste mne!“

„Pokud mohu souditi, zdá se, že jste se zbytečně zahodil a že svědomí z vás udělalo zbabělce. Kdybych však slyšel celé vaše vyprávění, snad bych vám to mohl lépe vysvětliti. Naberte tedy nyní zhluboka dechu a počněte znovu. Odešel jste do Florencie —“

„Neodjel jsem do Florencie. To je to právě!“

„Dobrá, kam jste tedy jel?“

„Odjel jsem domů — do Marlowu.“

„Co jste chtěl, ke všem čertům, dělati v Marlowu?“

„Chtěl jsem navštívil svoji ženu. Byla churavá, očekávajíc —“

„Vaši ženu? Ale vždyť já ničeho nevím o tom, že byste byl ženat!“

„Nevíte, sire Eustachu. Chci vám to právě říci. Oklamal jsem vás v tomto směru.“

„Jak dlouho jste již ženat?“

„Právě osm roků. Byl jsem ženat 6 měsíců, když jsem se stal vaším sekretářem. Nechtěl jsem ztratit toto místo. O stálém sekretáři se předpokládá, že jest svobodou, proto jsem vám zatajil tento fakt.“

„Vy mne strašně překvapujete,“ poznamenal jsem, „Kde byla vaše žena po celou tu dobu?“

„Měli jsme již pět let v Marlowu malý domek, blízko řeky, nedaleko Mill House.“

„Můj Bože!“ zamumlal jsem. „Máte nějaké děti?“

„Čtyři, sire Eustachu.“

Díval jsem se na něho všecek ohromen. Mohl jsem již dávno věděti, že takový muž jako Pagett nemůže být sekretářem, jenž by něco provedl. Úctyhodnost Pagettova byla vždycky mojí zhoubou. Jeho tajemství se mohlo týkati jedině právě jen takovéto věci — že je ženat a má čtyři děti.

„Říkal jste to ještě někomu?“ tázal jsem se nakonec, když jsem se naň po dlouhou dobu se vzrůstajícím zájmem díval.

„Jenom slečně Beddingfeldové, když přišla v Kimberley na nádraží.“

Nepřestával jsem naň upřeně pohlížeti. Nebylo mu příliš volno pod mým pohledem.

„Doufám, sire Eustachu, že se na mne příliš nehořšíte?“

„Milý příteli,“ řekl jsem mu, „chci vám říci jednou pro vždy, že jste provedl řádnou pitomost!“

Vyšel jsem ven, vážně pobouřen. Když jsem kráčet na rohu kolem onoho krámků s kuriozitami, zmocnilo se mne jakési neodolatelné pokušení, abych vešel dovnitř. Majitel mi vykročil úslužně vstříc, mna si ruce.

„Smím vám ukázat nějaké kožešiny anebo zvláštnosti?“

„Chtěl bych něco zvlášť neobyčejného,“ odvětil jsem. „Je to pro zvláštní příležitost. Mohl byste mi ukázat něco takového?“

„Snad byste mohl vejít do zadní místnosti. Máme tam veliký výběr zvláštních věcí.“

Tehdy jsem se dopustil chyby. A já myslel, že jsem tak chytrý! Opona se rozlétla a já vešel za ním.

Kapitola XXXII.

Anna pokračuje ve vyprávění.

Měla jsem veliké potíže se Zuzanou. Stále se se mnou hádala, hned zase mne úpěnlivě prosila, ba dokonce i plakala – než mi dovolila, abych provedla svůj plán. Na konec jsem však prosadila svou. Slíbila mi, že do písmenky vyplní moje instrukce a přišla na stanici, aby rozplývajíc se v slzách mi přála šťastné cesty.

Dojela jsem časně ráno druhého dne na místo svého určení. Byla jsem očekávána jakýmsi Holanďanem s krátkým černým vousem, kterého jsem nikdy před tím neviděla. Měl tam připraveno auto, jímž jsme odjeli. V dálce se ozývalo zvláštní dunění, takže jsem se tázala, co je to. „Děla,“ odvětil lakonicky. V Johannesburgu se tedy již střílelo!

Vytušila jsem, že konečným cílem naší cesty bylo místo, ležící kdesi na předměstí města. Po mnoha oklikách a zatáčkách, kdy, abychom se tam dostali, jsme mnohokrát odbočili z cesty, rachot pušek se k nám přibližoval. Byla to vzrušující chvíle! Na konec jsme zastavili před jakýmsi sešlým stavením. Můj průvodce mi pokynul, abych vstoupila. Stanula jsem nerozhodně ve špinavé čtvercové místnosti. Můj průvodce mne předešel a otevřel druhé dveře.

„Zde je ona mladá dáma, jež přichází navštívit Harry Rayburna,“ řekl a zasmál se.

Po tomto ohlášení jsem vstoupila dovnitř. Pokoj byl opatřen skrovným nábytkem a bylo v něm cítiti laciný tabákový kouř. Za stolem seděl muž a psal. Vzhlédl ke mně a pozvedl obočí.

„Ať se propadnu,“ řekl, „není-li tohle slečna Beddingfeldová!“

„Zdá se mi, že také vidím všecko dvakrát,“ omlouvala jsem se. „Stojím před panem Chichesterem anebo před slečnou Pettigrewovou? Ony dvě osoby jsou si neobyčejně podobny.“

„V tomto okamžiku zde není ani jedna z těchto postav. Odložil jsem svoje sukně a rovněž tak svůj šat duchovního. – Račte se posadit.“

Klidně jsem přijala místo.

„Skoro se zdá,“ poznamenala jsem, „že jsem přišla na nepravou adresu.“

„Obávám se, že máte pravdu – aspoň s vašeho hlediska. Vskutku, slečno Beddingfeldová, divím se nemálo, že jste podruhé padla do nastražené pasti.“

„Nebylo to ode mne příliš chytré,“ připouštěla jsem pokorně.

Zdálo se mi, že moje chování ho poněkud přivádělo do rozpaků.

„Zdá se, že nejste nad tím příliš zdrcena,“ poznamenal suše.

„Což by mohla moje snaha býti odvážnou na vás nějak působiti?“ tázala jsem se.

„Jistě ne.“

„Moje prateta Jana říkávala, že skutečná dáma nesmí být ani polekána ani překvapena, když se jí něco přihodí,“ zašeptala jsem snivě. „Snažím se žít podle jejích zásad!“

Vyčetla jsem velmi jasně, co bylo napsáno na tváři páně Chichesterové a rychle jsem si pospíšila s dalšími slovy:

„Jste vskutku zpropadeně obratný v přestrojování,“ řekla jsem uznale. „Nebyla bych vás bývala vůbec poznala, nebýt oné tužky, které jste ulomil hrot, jak jste se mne lekl, když jste mne uviděl v Kapském Městě šplhati do vlaku.“

Chichester při tom poklepal netrpělivě tužkou o psací stůl.

„Tohle všechno je velmi hezké a správné, ale musíme přejít k našim záležitostem. Snad si, slečno Beddingfeldová, domyslíte, proč bylo žádáno, abyste se sem dostavila?“

„Promiňte,“ řekla jsem, „ale nikdy nevyřizuji žádných záležitostí s nikým, leč s hlavními osobami.“

Četla jsem kdysi tuto větu v oběžnících, jež nám posílal náš bankéř, a jaksí se mi zalíbila. Měla zřejmě zdrcující účinek na Chichestra-Pettigrewovou. Otevřel ústa a zase je zavřel. Usmála jsem se na něho.

„Tuhle zásadu míval můj prastrýc Jiří, víte?“, dodala jsem, jakoby si dodatečně vzpomínala, „byl to manžel mé pratety Jany. Vyráběl hlavice pro mosazné postele.“

Pochybuji, zda-li si kdo před tím tropil z Chichestra-Pettigrewové větší šašky. Naprosto mu to nešlo pod

vousy.

„Myslím, že by bylo pro vás moudřejší, kdybyste změnila svůj tón, mladá dámo!“

Neodpověděla jsem, nýbrž jenom zívla – bylo to nepatrné, delikátní zívnutí, které značilo, jak hrozně se nudím.

„Co k čertu –“ vykřikl.

„Mohu vás ujistit, že vám není nic plátno, budete-li na mne křičet. Maříme zde jen zbytečně čas.

Nehodlám mluvit s podřízenými. Ušetříte si mnoho času i mrzutostí, když mne odvedete přímo k siru Eustachu Pedlerovi.“

„K –“

Vypadal, jako když do něho hrom udele.

„Ano – k siru Eustachu Pedlerovi.“

„Ale – promiňte –“

Vyrazil z pokoje jako králík. Využila jsem této přestávky k otevření své kabelky a důkladnému napudrování nosu. Také jsem si nasadila klobouk v úhlu, který mi lépe slušel. Potom jsem usedla, abych trpělivě vyčkala návratu svého nepřítele.

Objevil se znovu ve skleslé náladě.

„Račte jít se mnou, slečno Beddingfeldová.“

Šla jsem za ním nahoru po schodech. Zaklepal na dveře pokoje a když se zevnitř ozvalo ostré „Vstupte!“, otevřel dveře a vybídl mne, abych vešla dovnitř.

Sir Eustach, vlídný a usměvavý, vyskočil, aby mne uvítal.

„Výborně, znamenitě, slečno Anno!“ Potřásl mi srdečně pravicí. „Jsem potěšen, že vás vidím. Pojďte dál a sedněte si. Nejste unavena po cestě? – To je dobře!“

Usedl a díval se s úsměvem, jenž mu zářil z tváře, na mne. To mne uvádělo poněkud do rozpaků. Jeho chování bylo naprosto přirozené.

„Bylo to úplně správné od vás, že jste trvala na tom, abyste byla přivedena přímo ke mně,“ pokračoval.

„Minks je hlupák. Je obratný herec – ale hlupák. To byl Minks, kterého jste dole viděla.“

„Oh, opravdu?“ řekla jsem slabým hlasem.

„A nyní,“ pravil vlídně sir Eustach, „přejděmež k věci. Jak dlouho jste věděla, že jsem „Plukovníkem?“

„Od té doby, co mi Pagett řekl, že vás viděl v Marlowu, kdy se všeobecně myslelo, že jste v Cannes.“

Sir Eustach lítostivě přisvědčil:

„Ano, řekl jsem tomu hlupákovi, že provedl pěknou pitomost. Přirozeně, že nepochopil, proč. Jeho hlavní starostí bylo, zda jsem já nepoznal jeho. Nikdy ho ani nenapadlo, co jsem tam dělal. Byla to zvláštní nešťastná náhoda! Zařídil jsem všechno tak pečlivě, poslal jsem ho do Florencie, řekl jsem mu hotel v Nize, kde budu jednu neb možná dvě noci přenocovati. Potom v době odhalení vraždy jsem byl zase zpět v Cannes a nikoho ani nenapadlo, že jsem kdy opustil Riviéru.“

Až dosud mluvil přirozeným, neafektovaným hlasem. Musila jsem se takřka štípati, abych si uvědomila, že tohle vše nebylo pouhým snem – že muž, jenž stál přede mnou byl „Plukovníkem“, jenž se až po krk brodil ve zločinech, jež napáchal. Vybavovala jsem si postupně všechno ve své mysli.

„Tedy to jste byl vy, jenž se pokusil mne svrhnouti do moře na palubě Kilmordenu?“ tázala jsem se zvolna.

„To jste byl vy, jež Pagett sledoval až nahoru na palubu?“

Pokrčil rameny.

„Omlouvám se vám tímto, milé dítě, – byl jsem to skutečně já. Měl jsem vás vždycky rád, ale vy jste se mi proklatě pletla do cesty. Nemohl jsem připustit, aby všechny moje plány byly uvedeny v niveč nepatrnou ženou.“

„Myslím opravdu, že váš plán u Vodopádů byl nejchytřejší,“ řekla jsem, snažíc se posuzovati věc podle svého volného způsobu. „Byla bych bývala ochotna kdekoliv přísahati, že jste byl v hotelu, když jsem vyšla ven. Příště budu věřit jenom svým očím!“

„Ano, Minks slavil jeden z největších svých úspěchů v roli slečny Pettigrewové. Dovede neuvěřitelně věrně napodobiti můj hlas.“

„Ráda bych věděla ještě jednu věc!“

„Nu?“

„Jak jste přiměl Pagetta, aby přijal slečnu Pettigrewovou do vašich služeb?“

„Ach, to bylo zcela jednoduché. Potkala Pagetta ve dveřích budovy obchodní komory nebo důlní nebo takové nějaké státní kanceláře, řekla mu, že jsem tam na rychlo telefonoval a že byla vládním departementem pověřena tímto úkolem. Pagett to spolkl jako malinu.“

„Jste velmi upřímný,“ prohodila jsem, pozorně si ho prohlížejíc.

„Není naprosto žádného důvodu, proč bych jím neměl býti.“

Nebylo mi po chuti, že takto mluvil. Proto jsem si pospíšila dáti tomu svůj vlastní výklad.

„Věříte v úspěch této revoluce? Spálili jste za sebou všechny mosty!“

„Pro dívku jinak tak inteligentní je tohle neobyčejně nechytřá poznámka. Nikoliv, drahé dítě, nevěřím v úspěch této revoluce. Prorokuji jí trvání ještě několika dnů než skončí hanebným nezdarem.“

„Tedy to není jedním z vašich úspěchů?“ poznamenala jsem jízlivě.

„Jako všechny ženy, nemáte ani ponětí o obchodních věcech. Mým úkolem bylo odbýt určité množství střeliva a zbraní – jinak těžko prodejných – a proto jsem živil vášeň ve veřejnosti a zapletl spoustu lidí do vyšetřování. Provedl jsem svoji smlouvu s dokonalým úspěchem a postaral jsem se o to, abych byl zaplacen předem. Dal jsem si na celé věci zvláště záležeti, poněvadž jsem chtěl, aby to byla moje poslední smlouva, dříve než se vzdám obchodování. Pokud pak jde o spálení mostů za sebou, naprosto nechápu, co tím míníte. Nejsem náčelníkem vzbouřenců, vůbec ničím takovým, – jsem distinguovaný anglický cestovatel, kterého stihlo to neštěstí, že zabloudil do jistého krámu s kuriozitami a viděl jenom o trochu více, než měl viděti, a proto byl ubohý chlapík unesen. Zítra nebo pozítří, až nastanou příhodné okolnosti, budu zde někde nalezen spoután v žalostném stavu hrůzy a vyhladovění.“

„Ach,“ řekla jsem zvolna. „Co bude se mnou?“

„To je právě to,“ řekl vlídně. „Co bude s vámi? Dostal jsem vás sem – a nikterak si vás nechci dobírat – povedlo se mi to však náramně pěkně! Otázkou jest, co s vámi mám nyní dělati. Nejjednodušší způsob, co s vámi učiniti, – a dovolte mi, ať se přiznám, že pro mne nejpříjemnější – jest ožení se s Vámi. Ženy nemohou obviňovati svých manželů a byl bych šťasten, kdyby taková mladá hezká žena mne držela za ruku a dívala se na mne svými zářícíma očima – neblýskejte jimi tolik na mne! Vždyť mne celého poděšíte! Zdá se, že tento plán se vám naprosto nezamlouvá?*

„Nikterak.“

Sir Eustach si povzdechl.

„To mi je opravdu líto! Nejsem však žádný divadelní ničema. Myslím, že příčinou toho je obvyklá překážka. Milujete jiného, jak v románech se píše, že?“

„Miluji jiného.“

„Myslel jsem si to hned – zprvu jsem se domníval, že to byl onen dlouhonohý, nafoukaný osel Race, avšak nyní přicházím k náhledu, že to bude onen mladý hrdina, jenž vás tehdy v noci vylovil z Vodopádů. Ženy nemají vkusu. Žádný z těch dvou nemá ani polovic mojí chytrosti. Jsem již takovým, že mne lze velmi snadno podceňovati.“

Myslím, že v tom měl pravdu. Ačkoliv jsem velmi dobře znala tento druh mužů, jakým byl a musil býti, přece jenom jsem si to nedovedla dobře uvědomiti. Pokusil se mne při více než jedné příležitosti zabít, v skutku také již zabil i jinou ženu a byl zodpovědným za nekonečnou řadu jiných zločinů, o nichž jsem snad ani nevěděla, a přes to jsem naprosto nebyla schopna vpraviti se do takového duševního rozpoložení, abych po zásluze odsoudila všechny jeho skutky. Nemohla jsem o něm smýšleti jinak, než jako o zábavném a laskavém společníku z cesty. Ani jsem před ním nemohla pociťovati strachu – třebaš jsem věděla, že by byl schopen, kdyby to uznal nezbytným, mne chladnokrevně zavraždit. Jediná osoba, kterou jsem v tomto směru k němu mohla přirovnati, byl Stevensonův „Dlouhý John Silver“. Ten musil býti právě takovou osobou.

„Nu dobrá,“ řekla tato neobyčejná osoba, opírajíc se o lenoch židle. „Je mi líto. Že se vám nezamlouvá myšlénka býti Lady Pedlerovou. Druhé alternativy jsou poněkud kruté.“

Cítila jsem, jak mi přebíhá mráz po zádech. Po celou dobu jsem si přirozeně byla vědoma, jak obrovskému nebezpečí se vystavuji, ale cena, jež mi kynula, byla hodnou tohoto rizika. Vezmou věci takový obrat, jak jsem kalkulovala, anebo ne?

„Jisto jest,“ pokračoval sir Eustach, „že vás mám rád. Nepřeji si opravdu přikročiti k nejkrajnějším prostředkům. Snad byste mi mohla vyprávěti vše od počátku až do konce a potom uvidíme, co se dá dělati. Jenom ale žádnou romantiku, pamatujte – chci slyšet pravdu!“

Nemínila jsem v tomto směru se dopustiti nějaké chyby. Měla jsem příliš veliký respekt před bystrostí sira Eustacha. Nastal okamžik pro pravdu, čistou pravdu a nic jiného než pravdu. Vyprávěla jsem mu, ničeho nezatajujíc, vše, až do okamžiku, kdy mne zachránil Harry. Když jsem skončila, kýval hlavou na souhlas.

„Jste moudrá dívka. Učinila jste upřímné doznání. Dovolte, abych vám řekl, že bych vás býval chytil, kdybyste tak bývala neučinila. Mnoho lidí by jistě neuvěřilo vašemu vyprávění, obzvláště jeho začátku, já však ano. Jste již takovou dívkou, která – jako se to stalo právě v tomto případě – dovede se pustiti do nějaké věci jen na základě pouhého okamžitého popudu, třebaš by tento popud vyvřel z nejneopatrnějších motivů. Měla jste ovšem přímo úžasné štěstí, ale, když čas od času narazí amateur na profesionála, tu

výsledek se dá určití předem. Já jsem profesionálem. Dal jsem se na toto „řemeslo“, když jsem byl ještě úplným mládíčkem. Uvažoval jsem o všech těchto věcech a zdálo se mi, že tudy vede výborná cesta k rychlému zbohatnutí. Dovedl jsem si vždy každou věc důkladně promyslet a zosnovat vtipné plány – a nikdy jsem se nedopustil té chyby abych prováděl tyto plány sám. Mým heslem bylo vždy opatřit si pro každou práci odborníka. Jen jednou jsem se uchýlil od této zásady – ale to jsem nemohl provedení této práce za sebe svěřit někomu jinému. Nadina věděla příliš mnoho. Dá se se mnou mluvit, jsem laskavý a dobromyslný, pokud se mi nikdo nestaví v cestu. Nadina nejen mně křížila cestu, ale pokoušela se i mně vyhrožovat, – a to právě tehdy, když jsem byl na vrcholu své kariéry. Mohl jsem být bezpečen jenom tehdy, bude-li mrtva a budou-li démanty v mém držení. Došel jsem nyní k závěru, že jsem tuto věc neprovedl dobře. To zavinil ten idiot Pagett s jeho ženou a rodinou! Dopustil jsem se chyby – ale lahodilo mému smyslu pro humor mít ve svých službách tohoto chlapíka s tváří traviče z patnáctého století a s napolo intrikánskou, viktoriánskou duší. Budiž vám to, drahá Anno, výstrahou! Nedopustíte, aby vás váš sklon k humoru svedl z pravé cesty! Po celá léta mi cosi říkalo, že by bylo moudrým, zbavit se Pagetta, ale chlap byl tak horlivým pracovníkem a tak důvěryhodným, že jsem nedovedl nalézt žádné vhodné výmluvy k tomu, abych ho vyhodil. A tak jsem nechal věc běžet.“

„Ale odchylujeme se příliš od původního předmětu rozmluvy. Otázkou nyní jest, co s vámi. Vaše vyprávění bylo podivuhodně jasné, až na jednu věc, která mi dosud není jasná. Kde jsou nyní ony démanty?“

„Má je Harry Rayburn,“ řekla jsem, dychtivě čekajíc, co tomu řekne.

Jeho tvář se nezměnila, podržela výraz výsměšné dobré nálady.

„Hm. Chci mít ony démanty!“

„Nevidím mnoho vyhlídek, jak byste se jich zmocnil,“ odpověděla jsem.

„Nevidíte? Já ano, zejména nyní. Nechci být nepříjemným, leč přece jen bych vám rád připomenul, že něco podobného, jako mrtvola dívky v této městské čtvrti nevzbudí pražádného překvapení. Dole pod námi jest člověk, který provádí takovouto práci přímo skvěle. Pohleďte, jste velmi důvtipná mladá dívka. Chci vám učinit tento návrh: Sedněte a napište Harry Rayburnovi, aby sem přišel a přinesl s sebou démanty.“

„Neučiním ničeho podobného!“

„Neskákejte do řeči starším lidem. Chci s vámi uzavřít smlouvu. Démanty výměnou za váš život. Nesmíte být přece v nejmenším v pochybnostech, že váš život jest úplně v mých rukou.“

„A Harry?“

„Mám příliš citlivé srdce, abych rozdvojl dva mladé lidi, kteří se mají rádi. Bude moci odtud odejít svobodně, ovšem jen za toho předpokladu, že se mi nebude v budoucnosti stavět v cestu.“

„A jakou záruku budu mít, že se své strany dodržíte smlouvu?“

„Naprostou žádnou drahé dítě. Musíte mi důvěřovat a spolehnouti se na to, že mám s vámi nejlepší úmysly. Ovšem, jste-li tak hrdinné mysli a dáváte-li přednost svému zničení, je to něco jiného.“

To bylo cílem mé hry. Dávala jsem si dobrý pozor, abych se nevrhla překotně na vnadidlo. Poznenáhlu jsem se nechala nutit a vhánět do úzkých, až jsem konečně povolila. Nakonec jsem psala, jak mi sir Eustach diktoval:

„MILÝ HARRY, myslím, že se mi naskýtá příležitost nade vsí pochybnost prokázat Vaši nevinu. Prosím, vyplňte přesně moje instrukce. Jděte do krámu Agrasatova. Řekněte, že chcete vidět „něco mimořádného“, „něco pro zvláštní příležitost“. Jistý muž Vás pak požádá, abyste vešel do zadní místnosti. Jděte s ním. Naleznete tam posla, který Vás dovede ke mně. Učiňte přesně vše, co Vám řekne. Nebojte se a přineste démanty s sebou. Nikomu ani slova!“

Sir Eustach se odmlčel.

„Ponechávám Vám na vůli, jak dopis zakončíte,“ dodal. „Dejte však dobrý pozor, abyste se nedopustila chyby.“

„Vaše vždy a vždy milující – Anna, to postačí,“ poznamenala jsem.

Napsala jsem tato slova. Sir Eustach vztáhl ruku po dopise a znovu jej celý pročetl.

„To se zdá být správné. Nyní adresu.“

Udala jsem mu ji. Zněla na jeden malý krámek, jenž za přiměřený poplatek zprostředkoval přijímání dopisů a telegramů.

„Plukovník“ stiskl zvonek, který měl na stole. Na tuto výzvu přišel Chichester-Pettigrewová jinak Minks.

„Tento dopis musí být ihned doručen – obvyklou cestou.“

„Velmi dobře, Plukovníku.“

Podíval se na jméno na obálce. Sir Eustach ho ostře pozoroval.

„Myslím, že jest adresován vašemu příteli!“

„Mému příteli?“

Zdál se býti zaražen.

„Měl jste s ním včera v Johannesburgu sáhodlouhou rozmluvu.“

„Jakýsi muž přišel ke mně a vyptával se, co vy a plukovník Race hodláte podnikati. Dal jsem mu nesprávné informace.“

„To je výborné, můj milý hochu, – výtečné!“ řekl vlídně sir Eustach. „Mýlil jsem se tedy.“

Náhodou jsem se podívala na Chichestra-Pettigrewovou, když odcházel z pokoje. Byl bledý jako stěna, jakoby měl smrtelný strach. Sotva se octnul za dveřmi, chopil se sir Eustach mluvící roury, která mu ležela po boku a řekl do ní:

„To jste vy Schwarte? Dejte pozor na Minkse! Nesmí opustit dům bez mých rozkazů!“

Odložil opět rouru a zamračil se, bubnuje lehce prsty o stůl.

„Smím vám položit několik otázek?“ tázala jsem se po několika minutách ticha.

„Dozajista. Jaké to máte skvělé nervy, Anno! V době, kdy na vašem místě by většina dívek naříkala a lomila rukama, vy se ještě rozumně zajímáte o různé věci!“

„Proč jste přijal Harryho do svých služeb jako sekretáře, místo, abyste ho vydal do rukou policie?“

„Chtěl jsem se zmocnit těch prokletých dýmů. Ta malá dáblíce, Nadina, chtěla pomoci vašeho Harryho se mnou ukončit svoji hru. Hrozila mi, nedám-li jí za dýmů cenu, kterou požadovala, že mu je zase prodá zpět. Tehdy jsem se dopustil další chyby. Předpokládal jsem, že je bude mít onoho dne u sebe. Byla však příliš chytrou, aby tak učinila. Kromě toho její manžel Carton byl také mrtev, takže jsem neměl nejmenšího klíče, kde by mohly být ony dýmů skryty. Potom se mi podařilo získat kopii bezdrátové depeše, poslané Nadině někým, kdo byl na palubě Kilmordenu, nevím zda Cartonem anebo Rayburnem. Byl to duplikát onoho kousku papíru, který jste zvedla „Sedmnáct jedna dvacet dva“ zněl. Považoval jsem jej za smluvené ujednání s Rayburnem, a když se tak zoufale snažil dostat se na palubu Kilmordenu, byl jsem přesvědčen, že mám pravdu. Proto jsem předstíral, že věřím jeho tvrzení a dovolil jsem mu, aby jel s sebou. Udržoval jsem ho pod ostrým dohledem a doufal jsem, že se dovím o věci něco bližšího. Nato jsem sebral, že se Minks snaží pracovat na vlastní pěst a proti mým zájmům. Zarazil jsem mu to náramně rychle. Šlápl jsem mu důkladně na paty. Měl jsem zlost, že jsem nedostal kabinu č. 17 a trápilo mne, že jsem nebyl s to vás prohlédnouti. Byla jste nevinnou mladou dívkou, jak se zdálo, anebo ne? Když Rayburn se chystal oné noci jednati podle smluveného ujednání, byl Minks vyzván, aby tomu zabránil. Přirozeně, že to zpackal.“

„Ale proč bylo v oné bezdrátové depeši uvedeno „sedmnáct“ na místo „sedmdesát jeden“?“

„To jsem také rozluštil. Patrně Carton dal telegrafnímu úředníku svůj koncept, aby jej přepsal na blanket a nenapadlo ho tento opis ještě jednou si pročíst. Úředník se dopustil téže chyby jako my všichni a četl to jako 17. 1. 22. namísto 1. 71. 22. Jakým způsobem přišel Minks na to, že se jednalo o kabinu č. 17, není mi známo. Musil být patrně veden nějakým instinktem.“

„A co poselství pro generála Smutse? Kdo to ukradl?“

„Drahá Anno, snad se nedomníváte, že bych připustil, aby valná část mých plánů byla prozrazena, aniž bych neučinil pokus zachránit jejich provedení? Maje za sekretáře uprchnuvšího vraha, ani okamžik jsem se nerozpákoval je nahradit prázdnými listy. Nikoho ani ve snu nenapadne, aby z takového skutku podezřívá ubohého starého Pedlera.“

„Jak to bylo s plukovníkem Racem?“

„Ano, to byla ošklivá věc. Když mi Pagett řekl, že je čímsi u tajné policie, měl jsem nepříjemný pocit mrazení po zádech. Vzpomenul jsem si, že za války slídl v okolí Nadině v Paříži – a měl jsem děsné podezření, že pásl po mně! Nelíbil se mi způsob, jakým se na mne od té doby lepil. Je jedním z oněch silných, zamlklých mužů, kteří si dovedou vždy uschovat nějakou kartu v rukávě.“

Někdo zapískal. Sir Eustach pozvedl rouru, naslouchal chvilku a pak odpověděl:

„Dobře, chci ho nyní vidět.“

„Obchodní záležitost,“ poznamenal. „Slečno Anno, dovolte, abych vám ukázal váš pokoj.“

Zavedl mne do jakéhosi malého špinavého pokojíku. Kaferský hoch přinesl mi můj malý příruční kufík a sir Eustach se vzdálil chovaje se jako zdvořilý hostitel, vybízej mne, budu-li něco potřebovat, abych si jen řekla. Na umývadle stála konev s horkou vodou a počala jsem si vybalovat některé ze svých nejnnutnějších věcí. V tom mne znepokojil jakýsi tvrdý předmět, uložený v mém pytlíčku na houbu; nevěděla jsem o ničem takovém. Rozvázala jsem tkaničku a podívala se dovnitř.

Byla jsem dokonale překvapena, když jsem vyňala malý revolver s perleťovou rukojetí. Když jsem

odjížděla z Kimberley, tedy tam nebyl. Opatrně jsem si jej prohlížela. Shledala jsem, že byl nabit. Vzala jsem jej do ruky s pocitem ulehčení. Byla to užitečná věc v tomto domě. Ale moderní šaty nejsou nikterak upraveny pro nošení střelných zbraní. Nakonec jsem jej opatrně zastrčila nahoře za punčochu pod podvazek. Způsobil sice velikou bouli a čekala jsem, že každou chvilku spustí a střelí mne do nohy, ale zdálo se, že to bylo jediné místo vhodné pro jeho uschování.

Kapitola XXXIII.

Před sira Euatacha byla jsem předvolána až pozdě odpoledne. Čaj podaný mi v mém pokojíku o 11. hodině a vydatný lunch mne velmi posilnily k dalšímu zápasu.

Sir Eustach byl sám. Přecházel sem a tam po pokoji a neuniklo mi, že jeho oči se leskly a že se v jeho chování zračilo jakési vzrušení.

„Mám pro vás novinky. Váš mladý muž jest již na cestě. Bude zde během několika minut. Jenom nejásejte předčasně! Chci vám ještě něco říci. Dnes ráno jste se pokusila mne oklamati. Varoval jsem vás, abyste byla moudrá a držela se pravdy, a až k určitému bodu jste mne uposlechla. Potom však jste sešla s pravé dráhy. Pokusila jste se mi namluvit, že démanty jsou v držení Harry Rayburna. Uvěřil jsem tehdy vašemu tvrzení, poněvadž to značně usnadňovalo můj úkol – přiměti vás, abyste ho sem přilákala. Avšak, drahá Anno, démanty byly v mém vlastnictví již od té doby, co jsem opustil Vodopády – ač jsem na to přišel teprve včera.“

„Jakže – vy to tedy víte,“ zasténala jsem.

„Možná, že vás bude zajímati, uslyšíte-li, že to byl Pagett, jenž učinil tento objev. Neustále mne nudil rozvláchným žvaněním, jež nemělo ani hlavu ani patu, o nějaké sázce a nějakém svitku filmů. Netrvalo mi dlouho a uvedl jsem některé z událostí v přímou souvislost – nedůvěru paní Blairové vůči Raceovi, její vzrušení a její prosbu, abych převzal péči o její věci, jež si koupila na památku. Výtečný Pagett v návalu nemístné horlivosti rozbalil již všechna zavazadla. Nežli jsem opustil hotel, jednoduše jsem přendal svitky filmů do své kapsy. Jsou tamhle v rohu. Přiznávám se, že jsem až dosud neměl času je podrobně prozkoumati, povšiml jsem si však, že jeden z nich mnohem více váží než ostatní a chřestil podivným způsobem, a filmy byly zřejmě vsunuty dovnitř klíčem, kterého jest nutně potřebí užití, chce-li kdo otevřít cínový obal. Případ se zdál být jasným, není-li pravda? A nyní, jak vidíte, mám vás oba hezky v pasti... Je to opravdu škoda, že jste nepřijala vlídně moji nabídku státí se Lady Pedlerovou.“

Neodpověděla jsem. Stála jsem dívajíc se na něho.

V tom se ozvaly na schodech kroky, dvěře se rozlétly a Harry Rayburn byl vtlačen do dveří mezi dvěma muži. Sir Eustach vrhl na mne pohled plný vítězoslávy.

„Vše jde jako na drátkách,“ řekl měkce. „Vy – amatéři – se vždy chcete pouštět do boje s profesionály!“

„Co tohle znamená?“ tázal se Harry chraptivě.

„To znamená, že jste přišel do mého přijímacího pokoje – řekl pavouk mouše,“ poznamenal sir Eustach vtipně. „Nemáte prázdné štěstí, milý Rayburne!“

„Říkala jste, že sem mohu, Anno, přijít zcela bezpečně.“

„Nevyčítejte jí ničeho, milý příteli. Dopis byl mnou diktován a této dámě nezbývalo ničeho jiného. Mohla snad být chytřejší a nepsati jej vůbec, ale tenkrát jsem jí to neřekl. Vy jste uposlechl jejích pokynů, vešel do krámu s kuriozitami, byl veděn tajnou chodbou, vedoucí za zadní místností – a ocitáte se v rukou svých nepřátel.“

Harry se na mne podíval. Porozuměla jsem jeho pohledu a přistoupila jsem k siru Eustachovi blíže.

„Ano,“ zabručel tento, „rozhodně nemáte štěstí! Dovolte, abych vám připomenul, že tohle je naše třetí setkání.“

„Máte pravdu,“ řekl Harry. „Tohle je třetí shledání. Dvakrát jste mne porazil, – slyšel jste již někdy, že po třetí se štěstí měnívá? Teď je na mně řada – Anno, vezměte si ho na mušku!“

Byla jsem plně připravena. Bleskurychle jsem vyňala z punčochy revolver a namířila jsem na jeho hlavu. Oba mužové, kteří stáli vedle Harryho, vyskočili ku předu, avšak jeho hlas je zarazil.

„Ještě jeden krok – a zemře! Anno, jestliže některý z nich pokročí blíže, stiskněte spoušť – neváhejte!“

„Nebudu,“ odvětila jsem vesele. „Vůbec se bojím stisknouti.“

Sir Eustach zřejmě sdílel moje obavy. Chvěl se jako osikový list.

„Stůjte na svém místě,“ poroučel, a jeho mužové poslušně stanuli.

„Řekněte jim, aby odešli z pokoje,“ vyzval ho Harry.

Sir Eustach dal příslušný rozkaz, jehož uposlechl i Harry zavřel za nimi závoru.

„Nyní si můžeme pohovořiti,“ poznamenal chmurně, přešel přes pokoj a vzal mi revolver z ruky.

Sir Eustach si zprudka oddechl, a kapesníkem si osušoval čelo.

„Přivedli jste mne strašně z míry,“ poznamenal „Musím patrně mít velmi slabé srdce. Nedůvěřoval jsem slečně Anně, když ho držela. Ano, milý mladý příteli, nyní si můžeme pohovořit. Jsem ochoten připustit, že jste mne úskočně dostal. Kde se jen k čertu u ní vzal tento revolver, nevím. Prohledal jsem její zavazadla, když přišla. A odkud ho vlastně vyňala? Neměla jste jej před minutou u sebe.“

„Ano, měla jsem jej,“ odvětila jsem. „Byl zastrčen pod punčochou.“

„Přece jenom neznám dosti žen. Myslil jsem, že jsem je důkladně prozkoumal,“ řekl žalostně sir Eustach. „Rád bych věděl, zda by tohle byl tušíl Pagett.“

Harry udeřil prudce do stolu. „Nedělejte si blázný! Nebýt vašich šedin, vyhodil bych vás z okna, prokletý lotře! Ale ať máte šedivé vlasy, anebo ne, já –“

Postoupil proti němu a sir Eustach uklouzl bleskurychle za stůl.

„Mládí jest vždycky tak prudké,“ pravil vyčítavě. „Nedovede užívat mozkou, spoléhá se výhradně jen na své svaly. Dovolte, abych si s vámi rozumně pohovořil. Pro okamžik máte převahu. Ale tento stav věci nemůže dlouho potrvati. Dům jest plný mých lidí. Jste v mizivé menšině. Váš okamžitý úspěch byl dílem pouhé náhody –“

„Myslíte?“

V Harryho hlase se ozval jakýsi zlomyslný úsměšek, který, zdá se, že upoutal pozornost sira Eustacha. Zadíval se naň ztrnule.

„Myslíte, sire?“ opakoval Harry. „Posaďte se, sire Eustachu, a poslyšte, co vám chci říci,“ a stále naň míře revolverem, pokračoval: „Všechny karty se proti vám obrátily. Poslechněte si jen tohle!“

Dole se ozvalo vytrvalé bušení na dveře. Pak bylo slyšet hluk, kletby a pak střelbu. Sir Eustach zbledl.

„Co to znamená?“

„Race a jeho lidé. Nevěděl jste sire Eustachu, že máme s Annou smluveno, že poznáme, které spojení od jednoho z nás ke druhému je pravé, že? Telegramy musily být podepsány „Andy“ a v dopisech měla být někde v textu vyškrtuta spojka „a“. Anna věděla, že váš telegram byl podvodem. Přišla sem dobrovolně a vkročila úmyslně do nastražené pasti, doufajíc, že vás v ní samotného polapí. Před svým odjezdem z Kimberley telegrafovala mně i Raceovi. Paní Blairová byla po celou tu dobu s námi ve spojení. Obdržel jsem dopis napsaný podle vašeho diktátu, jenž zněl právě tak, jak jsem očekával. Uvažoval jsem již s Racem o možnosti této tajné chodby vedoucí ze zadní části krámků s kuriozitami a on objevil místo, kde byl umístěn východ.“

V tom zazněl pronikavý srdcervoucí výkřik a silný výbuch oťrásl pokojem.

„Ostřelují tuto část města. Musím vás, Anno, odtud odvést.“

Na to zazářilo jasné světlo. Protější dům byl v plamenech. Sir Eustach povstal a přecházel po pokoji.

Harry nepřestával naň mířit svým revolverem.

„Tak vidíte, sire Eustachu, hra jest u konce. Byl jste to vy sám, jenž jste nás laskavě seznámil se záhadou, kde se vlastně zdržujete. Raceovi lidé hlídali východ tajné chodby. Prese všechna bezpečnostní opatření, která jste učinil, podařilo se jim se sem dostat za mnou.“

Sir Eustach se náhle obrátil. „Bylo to velmi důmyslné. Jste chytrý. O tom není nejmenšího sporu. Přes to mám ještě k tomu co promluvit. Jestliže se mně nezdařil můj odvážný plán, tedy vám též ne. Nebudete moci nikdy na mne svalit vraždu Nadiny. Byl jsem v Marlowu onoho dne, to jsou veškeré důkazy, které máte proti mně. Nikdo mi nemůže dokázat, že jsem kdy znal onu ženu. Vy jste ji však znal – a měl jste důvod k jejímu zabití, – nehledě ani k tomu, že vaše minulost svědčí proti vám. Jste zloděj, – pamatujte, že jste zloděj! A ještě jest tu jedna věc, kterou patrně nevíte. Zmocnil jsem se démantů! A zde –“ Zastavil se a neuvěřitelně rychlým pohybem vymrštil ruku a hodil. Ozval se řinkot rozbitého skla, jak jakýsi předmět prolétl oknem a zmizel v hořící mase na protější straně.

„Zde mizí jediná naděje na prokázání vaší nevin v Kimberleyské aféře. A nyní si spolu promluvíme. Chci s vámi uzavřít smlouvu. Dostali jste mne do úzkých. Race nalezne v tomto domě vše, po čem touží. Ještě je pro mne naděje, dostanu-li se odtud. Jest po mne veta, zůstanu-li, po vás však také, mladý muži. Ve vedlejší pokoji je světlík. Postačí několik minut předskoku a budu zachráněn. Učinil jsem již několik nepatrných opatření pro každý případ. Necháte mne tudy odejít a poskytnete mi malého náskoku, a já vám zde nechám mnou podepsané doznání, že jsem zabil Nadinu.“

„Ano, Harry,“ zvolala jsem. „Ano, Ano, Ano.“

Obrátil se ke mne zamračenou tvář. „Ne, Anno, nikdy ne! Nevíte, co mluvíte!“

„Prosím vás svolte. To vysvětlí vše.“

„Nemohl bych se již nikdy podívat Raceovi do očí. Odvážím se všeho, ale ať jsem zatracený, nechám-li tohoto starého prohnatého lišáka uniknouti. Není to k ničemu dobré, Anno, Neučiním toho.“

Sir Eustach se zachechtal. Přijal svoji porážku bez nejmenšího pohnutí.

„Dobře, dobře,“ poznamenal. „Zdá se, že jste našla svého mistra, Anno. Mohu vás však oba ujistiti, že poctivost se vždycky nevyplácí.“

Na to se ozval praskot lámajícího se dřeva a nahoru se hnaly jakési kroky. Harry odstrčil závoru. První vstoupil do pokoje plukovník Race. Když nás oba spatřil, jeho tvář se rozjasnila.

„Jste zachráněna, Anno. Obával jsem se –“ nato se obrátil k siru Eustachovi. „Už dlouho jsem po vás pásl, Pedlere, – konečně vás mám!“

„Zdá se, že jste se všichni načisto zbláznili,“ prohlašoval vesele sir Pedler. „Tihle mladí lidé mi hrozili revolverem a obviňovali mne z nejhroznějších zločinů. Nevím, co to všechno znamená.“

„Nevíte? To znamená, že jsem našel „Plukovníka“, to znamená, že 8. ledna t. r. jste nebyl v Cannes, nýbrž v Marlowu. To znamená, když vaše stvůra, Madame Nadina, se obrátila proti vám, že jste se rozhodl ji odstraniti, – a konečně to, že na vás můžeme uvaliti obžalobu z tohoto zločinu.“

„Jistě? A od koho jste se dověděli tyto zajímavé informace? Snad ne od muže, který až dodnes jest hledán policií? Jeho svědectví bude jistě velmi hodnověrné!“

„Máme jiné svědectví. Jest zde kdosi, jenž ví, že se Nadina chystala sejít se s vámi v Mill House.“

Sir Eustach vypadal překvapen. Plukovník Race pokynul rukou. Artur Minks, jinak důstojný pan Chichester, ještě jinak slečna Pettigrewová, postoupil ku předu. Byl bledý a nervosní, mluvil však dosti jasně.

„Viděl jsem Nadinu v Paříži oné noci před tím než odjela do Anglie. Vystupoval jsem tam tenkrát jako ruský hrabě. Mluvila se mnou o svých záměrech. Varoval jsem ji, věda, s jakým mužem bude mít co činiti, neuposlechla však mojí rady. Na jejím stolku ležela bezdrátová depeše, kterou jsem si přečetl. Potom jsem si umyslil, že bych se mohl pokusiti o zmocnění se oněch démantů sám. V Johannesburgu mne oslovil pan Rayburn. Přemluvil mne, abych přešel na jeho stranu.“

Sir Eustach se na něho ostře díval. Neřekl ani slova, bylo však viděti, že Minks je úplně zdrcen.

„Krysy vždycky opouštějí loď, když tone,“ poznamenal sir Eustach. „Nenávidím krysy. Přijde jednou čas, kdy vyhubím tuto havěť.“

„Ještě jednu věc bych vám ráda řekla, sire Eustachu,“ poznamenala jsem. „V onom cínovém obalu, který jste vyhodil oknem, nebyly démanty. Obsahoval jen obálky jim podobné. Démanty jsou na úplně bezpečném místě. Abyste věděl, jsou v žaludku veliké žirafy. Zuzana v ní vyhloubila dutinu, vložila tam démanty, zabalené do bavlny, aby nechřestily a opět otvor zakryla.“

Sir Eustach se na mne chvíli díval. Jeho odpověď byla charakteristická:

„Vždycky jsem nenáviděl tu mžouravou žirafu,“ řekl. „Musil to být instinkt.“

Kapitola XXXIV.

Oné noci jsme se již nemohli vrátiti do Johannesburgu. Střelba přicházela již velmi blízko a soudila jsem, že jsme byli od města více méně odříznuti vzhledem k tomu, že vzbouřenci se zmocnili nové části předměstí.

Naším útočištěm byla farma vzdálená asi 20 mil od Johannesburgu přímo venku na rovině. Klesala jsem únavou. Všechna úzkost a vzrušení posledních dvou dnů mne tu zanechaly jen o málo lepší pomačkaného hadru.

Stále jsem se nutila opakovati si v duchu, aniž bych tomu dovedla uvěřiti, že naše strasti jsou již opravdu překonány. Byli jsme s Harrym pospolu a neměli jsme se již nikdy odloučiti. Přes to prese všechno jsem si byla vědoma, že stojí mezi námi jakási překážka, jakási stísněnost Harryho, jejíž příčinu jsem nedovedla uhádnouti.

Sir Eustach byl odvezen opačným směrem, doprovázen silnou stráží. Kynul nám při rozchodu vesele rukou.

Časně ráno jsem si vyšla usednouti na „stoep“ – verandu to před vchodem do domu a dívala jsem se přes rovnou krajinu směrem k Johannesburgu. Dívala jsem se na veliké rybníky, jichž hladina se leskla v bledém ranním slunečním přísvitu, a naslouchala hlubokému rachotivému ohlasu střelby. Revoluce tedy nebyla ještě u konce.

Farmářova žena vyšla ven a zvala mne na snídani. Byla to vlídná duše, jež se ke mně chovala jako matka a již jsem si velmi oblíbila. Harry odešel ještě před východem slunce a dosud se nevrátil, tak mi aspoň oznamovala. Opět jsem pocítila, jak se mne na okamžik zmocnil záchvat nepokoje. Jaký to byl stín mezi námi, jehož přítomnost jsem si uvědomovala?

Po snídani jsem usedla opět s knihou v ruce venku na stoep, avšak nečetla jsem. Byla jsem tak zahloubána v myšlénky, že jsem ani nepozorovala, že přijel Race a seskočil s koně. Povšimla jsem si teprve tehdy jeho přítomnosti, až když řekl: „Dobré jitro, Anno!“

„Oh,“ řekla jsem, zardívajíc se, „to jste vy?“

„Ano, smím si sednouti?“

Přítáhl si vedle mne židli. Bylo to poprvé od onoho dne v Matoppos, co jsme byli zase pospolu sami. Jako vždy pociťovala jsem zvláštní směs obdivu a strachu, kterou ve mne vždy budil.

„Co jest nového?“, tázala jsem se.

„Smuts přibude zítra do Johannesburgu. Prorokuji tomuto povstání ještě nanejvýš tři dny, než se úplně zhroutí. Mezitím bude boj zuřiti dále.“

„Přála bych si,“ řekla jsem, „aby se mohlo s určitostí říci, že v tomto boji naleznou smrt praví lidé. Myslím ty, kdož chtěli vskutku bojovat – ne snad ony všechny, kteří žijí náhodou v oněch částech města, kde se boj strhl.“

Přisvědčil.

„Vím, co tím míníte, Anno. V tom právě spočívá nespravedlnost války. Mám však pro vás další novinky.“

„Nuže?“

„Doznání vlastní neschopnosti. Pedlerovi se podařilo uniknouti.“

„Jakže?“

„Ano. Nikdo neví, jakým způsobem to provedl. Byl na noc bezpečně uzamčen v pokoji v hořejším poschodí jedné z okolních farem, které vojsko zabralo, – ale dnes ráno byl pokoj prázdný a ptáček uletěl.“ V duchu jsem se jaksi zaradovala nad touto zprávou. Až doposud vkrádala se do mé duše sympatie pro sira Eustacha, které jsem se nedovedla zbavit. Jsem si vědoma, že bych zasloužila pokárání, ale vskutku bylo tomu tak, obdivovala jsem ho. Byl sice ničema, jenž kráčel přes mrtvolu, byl však přece jen příjemný. Od té doby jsem se již nikdy nesetkala s nikým, kdo by jen z polovice byl tak zábavným.

Rozumí se samo sebou, že jsem nedala na sobě znáti, jakým dojmem na mne působila tato novinka. Plukovník Race cítil přirozeně pravý opak. Usiloval o to dostat sira Eustacha do rukou spravedlnosti. Když člověk o věci důkladněji přemýšlel, neshledával naprosto ničeho překvapujícího na jeho útěku. Musel jistě mít všude v okolí Johannesburgu nesčetné množství svých vyzvědačů a agentů. A ať si plukovník Race myslí cokoli, jsem skálopevně přesvědčena, že ho již nikdy nepolapí. Měl jistě dobře vypočtený plán svého zmizení. Vždyť nám řekl příliš mnoho.

Vyjádřila jsem se tedy o této zprávě přiměřeně vhodnými slovy, ba skoro bych řekla lhostejně, nažeš naše rozmluva uvázla. Pak se náhle plukovník zeptal po Harrym. Řekla jsem mu, že za svítání odešel a že jsem ho dosud neviděla.

„Chápete Anno, není-li pravda, že nehledě k různým formalitám je úplně očištěn od všeho podezření? Jsou zde ovšem jisté technické nezbytnosti ale vina sira Eustacha je nezvratně prokázána. Není již důvodu, proč byste se nemohli vzíti.“

Pronášel tato slova pomalým, trhaným hlasem nedívaje se na mne.

„Chápu,“ řekla jsem vděčně.

„A není již důvodu, proč by nyní ihned znovu nepřijal svého pravého jména.“

„Ovšem, že není;“

„Znáte jeho pravé jméno?“

Tato otázka mne zarazila.

„Ovšem, že znám. Harry Luoais.“

Neodpověděl, ale způsob jeho mlčení mne jaksi zvláštním způsobem překvapil.

„Anno, pamatujete se, když jsme tehda odjížděli z Matoppos domů, že jsem vám řekl, že vím, co mám dělati?“

„Ovšem, že se na to pamatuji.“

„Myslím, že mohu říci s dobrým svědomím, že jsem učinil, co jsem si předsevzal. Muž, jež milujete, jest očištěn od podezření.“

„Tedy to jste tenkrát měl na mysli?“

„Ovšem.“

Sklopila jsem hlavu, stydíc se, že jsem tohoto muže tak bezdůvodně podezřívala. Promluvil opět zamyšlen.

„Když jsem byl ještě mladým hochem, miloval jsem jistou dívku, jež mne zradila. Po té jsem myslel jediné na práci. Moje kariéra byla mi vším. Pak jsem se setkal s vámi, Anno, – a všechno ostatní se mi zdálo bezcenným. Avšak mládí volá zase po mladosti... Proto zůstanu při své práci.“

Mlčela jsem. Myslím, že není možno milovati dva muže zároveň, ale je možno, že se vám to zdá.

Přitažlivost tohoto muže byla veliká. Náhle jsem na něho pohlédla.

„Myslím, že to přivedete velmi daleko,“ řekla jsem snivě. „Máte před sebou v budoucnu skvělou kariéru.“

Budete jedním z mocných mužů tohoto světa.“
Měla jsem dojem, jakobych pronášela proroctví.
„Přes to ale budu samotný – opuštěný.“
„Tento osud potkává skoro všechny velikány.“
„Myslíte?“
„Jsem si tím jistá.“
Vzal mě za ruku a pravil pohnutým hlasem.
„Byl bych býval měl mnohem raději – to druhé.“
V tom kráčel Harry kolem rohu obydlí. Plukovník Race povstal.
„Dobré jitro, Lucasi, pravil.“
Harry z neznámé mi příčiny se zarděl až po kořínky vlasů.
„Ano,“ řekla jsem vesele. „Musíte být nyní znám pod svým pravým jménem.“
Ale Harry stál dívaje se upřeně na plukovníka Race.
„Tedy, vy víte, pane?“ řekl konečně.
„Nikdy nezapomenu žádnou tvář. Viděl jsem vás jednou jako malého hochy.“
„Co tohle vše znamená?“ tázala jsem se udiveně pohlížejíc z jednoho na druhého.
Zdálo se, že došlo k souboji vůlí obou mužů. Raceova vůle zvítězila. Harry se poněkud odvrátil stranou.
„Myslím, že máte pravdu, pane. Řekněte jí moje pravé jméno.“
„Anno, to není Harry Lucas. Ten byl zabit ve válce. Tohle je John Harold Eardsley.“

Kapitola XXXV.

Po těchto posledních slovech se Race otočil a odešel. Stála jsem a udiveně hleděla za ním. Teprve hlas Harryho mě vzpamatoval.

„Anno, odpusťte mi, řekněte, že mi odpouštíte.“

Vzal mě za ruku, kterou jsem skoro mechanicky zase odtáhla.

„Proč jste mě oklamal?“

„Nevím, zda mi porozumíte. Báť jsem se všech oněch věcí, kterými jsou síla a kouzlo bohatství. Chtěl jsem, abyste mě měla ráda jen pro mě samotného – jako muže, jakým jsem byl – bez ozdob a vnější nádhery.“

„Chcete tím říci, že jste mi nedůvěroval?“

„Můžete to posuzovati, chcete-li, také tímto způsobem, ale neodpovídá to plně pravdě. Stal jsem se zatrpklým, podezřívavým – náchylným ve všem hledati vždy jiné pozadí – a způsob, jakým jste si mě zamilovala, připadal mi tak zvláštním.“

„Rozumím,“ řekla jsem zvolna. Znovu mi myslí táhlo vše, co mi vyprávěl. Tu poprvé jsem si povšimla různých nesrovnalostí, jež dříve unikly mé pozornosti – jeho jistotě ve věci peněz, možnosti koupiti od Nadinu nazpět ony démanty, způsob, jakým mluvil o druhých dvou mužích, jakoby byl jen nepřímým účastníkem. A když řekl „můj přítel“, mínil tím nikoliv Eardsleye, nýbrž Lucase.

Byl to Lucas, onen tichý hoch, jenž miloval Nadinu tak hluboce.

„Jak se to jen stalo?“ tázala jsem se.

„Byli jsme oba lhostejní ke všemu – dychtili jsme jen po tom dát se zabít. Jedné noci jsme si vyměnili štítky se svými jmény – pro štěstí! Lucas byl zabit druhého dne – roztrhán na kousky.“

Zachvěla jsem se.

„Ale – proč jste mi to neřekl nyní? – Dnes ráno? Nemohl jste přece již být v pochybnostech o tom, že vás mám ráda.“

„Nechtěl jsem si toto vše zkaziti. Chtěl jsem se s vámi vrátiti na ostrov. K čemu jsou dobré peníze? Není možno si za ně koupiti štěstí. Byli bychom bývali šťastni na ostrově. Abych vám řekl pravdu, bojím se tohoto jiného života – již jednou mě přivedl na pokraj zkázy.“

„Věděl sir Eustach, kým skutečně jste?“

„Oh, ano.“

„A Carton?“

„Nikoliv. Viděl nás toliko jednou v noci v Kimberley s Nadinou, ale nevěděl, kdo z nás je Eardsley a kdo Lucas. Uvěřil mému tvrzení, že jsem Lucas a Nadina byla prostě oklamána jeho telegramem. Nebála se nikdy Lucase. Byl tichý hoch – velmi hluboký. Já však jsem byl vždy strašlivě popudlivý. Byla by se bývala k smrti polekala, kdyby bývala věděla, že jsem se znovu vrátil k životu.“

„Harry, řekněte mi, co jste zamýšlel dělati, kdyby mi to býval plukovník Race neřekl?“

„Nebyl bych ničeho řekl. Žil bych dále jako Lucas.“

„A co miliony vašeho otce?“

„Byl bych je dopřál Raceovi. Rozhodně by jich dovedl lépe použít než já. Anno, o čem přemýšlíte? Jste tak zachmuřena.“

„Přemýšlím o tom,“ řekla jsem zvolna, „že bych si vroucně přála, aby mi to býval plukovník Race neříkal.“

„Nikoliv. Jednal správně. Byl jsem vám povinen říci pravdu.“

Odmlčel se a náhle řekl:

„Víte, Anno, že žálím na Race? Miluje vás příliš a je mnohem dokonalejším mužem než jsem já a než kdy budu.“

Obrátila jsem se k němu, smějíc se.

„Harry, vy hlupáčku! Já chci jen vás – a to je rozhodující.“

Na to jsme jak jen bylo možno nejdříve odjeli do Kapského Města. Zde mne očekávala Zuzana, aby mne přivítala a vykuchali jsme společně žirafu. Když byla revoluce nadobro skončena, přijel plukovník Race do Kapského Města a na oslavu jeho návrhu jsme znovu otevřeli velkou vilu, která náležela siru Vavřinci Eardsleyovi a všichni jsme se v ní ubytovali.

Tam jsme umlouvali svoje plány. Měla jsem se se Zuzanou vrátit do Anglie a svatba se měla konat v jejího domu v Londýně. Výbava měla být koupena v Paříži. Zuzana s nesmírnou radostí vymýšlela všechny tyto plány. Já též. A přece budoucnost se mi zdála podivně neskutečnou, neboť občas, aniž jsem si uvědomila proč, cítila jsem se hrozně stísněnou – jakoby nemohla dýchat.

Nadešla noc před naším odplutím. Nemohla jsem usnout. Bylo to trapné, ale nevěděla jsem proč. Přičilo se mi opustit Afriku. Až se zase do ní vrátím, bude vše při starém? Bude vše zase tak jako nyní?

A pak jsem byla polekána rázným zaklepáním na okenici. Vyskočila jsem. Harry byl venku na verandě.

„Oblékněte si něco na sebe Anno, a vyjděte ven. Musím s vámi mluvit.“

Kvapně jsem na sebe hodila něco málo šatstva a vykročila do chladné noci, tiché a vonné, jež nás zahalila svým sametovým pláštěm. Harry mi pokynul a vzdálili jsme se z doslechu domu. Jeho obličej byl bledý a rozhodný a jeho oči se leskly.

„Anno, pamatujete se, že jste mi kdysi říkala, že ženy jsou rády, dělají-li k vůli někomu, koho mají rády, věci, jež se jim nelíbí?“

„Ano,“ řekla jsem divíc se, co přijde dále.

Uchopil mne do náruče.

„Anno, pojď se mnou odtud – ihned – ještě dnes v noci. Vrátime se zpět do Rhodesie – na svůj ostrov.

Nemohu snést tato všechna bláznovství. Nemohu na tě déle čekat –“

Vyprostila jsem se mu na okamžik.

„A co bude s mými francouzskými toaletami?“ na oko jsem naříkala.

Až dodnes Harry nikdy neví, kdy mluvím vážně a kdy ho jenom škádlím.

„Vem čert vaše pařížské toalety. Což myslíš, že opravdu je chci na tebe navěsiti? Raději bych si horoucně přál, kdybych je mohl s tebe strhat. Nenechám tě odejít, slyšíš? Jsi mojí ženou! Nechám-li tě odejít, možná že tě ztratím! Nikdy nejsem si s tebou jist! Půjdeš nyní se mnou – ještě dnes v noci – a nebudeš se ohlížeti na nikoho!“

Tiskl mne k sobě, líbaje mne tak prudce, že jsem sotva dechu popadala.

„Nemohu být déle bez tebe! Jistě, nemohu! Protiví se mi tyto peníze. Ať si je vezme Race! Dejme se na cestu! Pojďme!“

„A co můj kartáček na zuby?“ namítla jsem.

„Můžeš si koupit jiný. Vím, že jsem šílený, ale jen, pro Boha, pojď!“

Vykročil zuřivě ku předu. Šla jsem pokorně za ním jako ona domorodá Barotská žena, kterou jsem viděla tenkrát u Vodopádů, jenom že jsem neměla na hlavě pánvičku na smažení. Krácel tak rychle, že mi bylo velmi obtížným mu stačiti.

„Harry,“ řekla jsem konečně prosebně, „půjdeme takovýmto způsobem celou cestu až do Rhodesie?“

Obrátil se náhle a propuknuv v hlasitý smích, pozvedl mne do náruče.

„Jsem blázen, miláčku, vím o tom! Ale miluji tě itlik!“

„Oba dva jsme blázinkové, Harry. A pak, Harry, ty jsi se mne vůbec na nic neptal – vždyť já nepřináším žádnou oběť! Chtěla jsem tam sama jít!“

Kapitola XXXVI.

To se stalo před dvěma roky. Žijeme dosud na ostrově. Předě mnou leží na hrubém dřevěném stole dopis, který mi psala Zuzana:

„DRAHÉ MOJE DĚTI DALEKO V LESÍCH – ZAMILOVANÍ BLÁZÍNKOVÉ!

Nejsem ani dost málo překvapena. Po celou dobu, co jsme hovořili o Paříži a o toaletách měla jsem dojem, že se nic z toho neuskuteční, že jednoho dne zmizíte dále, abyste někde se přes pomluvy zlolajných jazyků vzali po starém cikánském způsobu. Jste však přece jenom pár blázínků! Váš úmysl vzdát se ohromného jmění je nesmyslem. Plukovník Race Vám to chtěl vyložit, přemluvila jsem ho však, aby to odložil na pozdější dobu. Může zatím spravovat pro Harryho jmění – nikdo by to lépe nedovedl. Vždyť konec konců líbánek netrvají věčně – nejste tu u mne Anno, a proto to mohu bezpečně říci, aniž byste se na mne vrhla jako malá vzteklá kočka – láska v divočině může trvat hodně dlouho, ale přece jen přijde jednou den, kdy náhle začnete blouznit po domech londýnské vznešené Park Lane, přepychových kožešinách, pařížských toaletách, nejsilnějších automobilech, o posledních novinkách ve výrobě dětských kočárků, po francouzských komorných a norských chůvách! Oh, jistě se to stane!

Užijte však, drazí blázínkové, svých líbánek a nechte vám trvat hodně dlouho! A vzpomeňte si někdy na mne, jak v pohodlí uprostřed egyptských hrnců přibývám na váze.

ZUZANA BLAIROVÁ.

P. S. Posílám Vám soupravu pánviček na smažení jako svatební dar a ohromnou láhev omáčky páté de foiegras, abyste na mne nezapomněli.“

Ještě jeden dopis jsem občas čítala. Přišel za hodnou dobu po tomto a byl provázen objemným balíkem. Bylo vidět, že byl psán někde v Bolívii:

„DRAHÁ ANNO BEDDINGFELDOVÁ, nemohu odolati, abych vám nenapsal, ani ne tak proto, že mi působí radost vám psát jako pro nesmírné potěšení, které vím, že pocítíte nad tím, že se vůbec o mně dovídáte. Náš přítel Race přece jenom nebyl tak chytrým, za jakého se považoval, že?

Myslím, že vám svěřím úkol vykonavatele své literární pozůstalosti. Posílám Vám svůj denník. Není v něm ničeho, co by mohlo zajímat Race a jeho tlupu, tuším však, že jsou v něm stati, které Vás pobaví. Naložte s ním, jak Vám libo. Navrhuji Vám článek pro Daily Budget s titulkem: „S jakými zločinci jsem se setkala.“ Vyhrazuji si jenom, abych byl hlavní osobou.

Dnes již nemám žádných pochybností o tom, že již nejste více Annou Beddingfeldovou, nýbrž že jste Lady Eardsleyovou, a že kralujete v Lane Parku. Chtěl bych vás jen ujistit, že nechovám vůči Vám nižádné zášti. Je to krušné, musí-li člověk v mých letech začínat zase úplně „od piky“, avšak, mezi námi, shromáždil jsem si pečlivě malou rezervu, kterou jsem si uložil pro strýčka Příhodu. Přišla mi velmi vhod a počínám právě navazovat pěkné nové styky. Abych nezapomněl, sejdete-li se jednou s oním šprýmovným přítelem Arturem Minksem, vyřídte mu, že jsem naň nezapomněl, ano? Způsobí mu to ošklivou chvíli!

Celkem myslím, že jsem dokázal, že mám velmi křesťanskou duši, která dovede odpouštět. I vůči Pagettovi. Náhodou jsem se dozvěděl, že on – či spíše paní Pagettová přivedla před několika dny na svět šesté dítě. Půjde-li to tak dále, bude brzy celá Anglií zalidněna samými Pagetty. Poslal jsem dítěti stříbrný pohár a na dopisnici jsem projevil ochotu převzít kmotrovství. Dovedu si živě představit, jak asi Pagett popadl pohár i dopisnici a uháněl s nimi přímo do Scotland Yardu, aniž by se usmál!

Buďte šťastny, jasné oči! Jednoho dne seznáte, jak jste chybila, že jste se za mne neprovdala.

Na věky Váš EUSTACH PEDLER.“

Harry zuřil. Jest to jediná věc, na kterou nepohlížíme stejnými očima. On pokládá sira Eustacha za muže, který se mne pokusil zavraždit a považuje ho za zodpovědného za smrt svého přítele. Úklady sira Eustacha o můj život mne vždy mátl. Jsemť přesvědčena, že ke mně choval vždy vlídnou náklonnost.

Proč se vlastně pokusil mne dvakrát usmrtit? Harry říká, „poněvadž je prokletým ničemou“, a myslí, že je tím vše vysvětleno. Zuzana byla mnohem bystřejší pozorovatelkou. Mluvila jsem s ní o tom a ona si to vysvětluje jako „nával strachu“. Zuzana posuzuje věc spíše z psychoanalytické stránky. Poukázala na to, že sir Eustach byl po celý život hnán touhou po bezpečí a pohodlí. Měl ostře vyvinutý smysl pro sebezáCHRANU. Vražda Nadiny odstranila všechny možné překážky. V jeho citech nelze spatřovat projev citění vůči mně, byly jenom výsledkem tohoto neobyčejně ostře vyvinutého smyslu pro vlastní bezpečnost. Myslím, že Zuzana má pravdu. Pokud se týče Nadiny, zasloužila si smrti. Mužové ve snaze po zbohatnutí dělají velmi mnoho pochybených věcí, ale ženy nemají někdy předstírat lásku tam, kde nejen že není, ale naopak, kde mají postranní úmysly!

Mohu dosti snadno odpustit siru Eustachovi, ale nikdy Nadině! Nikdy, třikrát nikdy!

Jednoho dne jsem vybalovala jakési cínové nádoby, jež bylo zabaleno do starých výtisků „Daily Budgetu“

a náhle jsem přišla na slova „Muž v hnědém obleku“. Jak se mi to zdálo již dlouho! Přirozeně, že již dávno jsem rozvázala svoje spojení s Daily Budgetem, redaktorská práce mne přestala bavit, mnohem dříve než nakladatele mrzet moje spolupracovnictví. Můj romantický sňatek byl důkladně vylíčen v mém bývalém listě.

Můj synáček leží na slunci a třepá nožkama. To je „muž v hnědém obleku“, chcete-li! Má toho na sobě co nejméně, což jest vsutku nejvhodnějším kostýmem pro Afriku a je hnědý jako bobule! Hrabe se neustále v zemi. Myslím, že to má po mém tatíčkovi. Bude mít asi touž vášně pro pleiocenskou hlínu!

Když se narodil, poslala mi Zuzana telegram:

„Blahopřeji a moji lásku pro nejnovější přírůstek na „ostrově blázínků“. Je jeho lebka dolichocephalitická – anebo brachycephalitická?“

Ale to jsem si ovšem nemohla dáti od Zuzany líbit. Poslala jsem jí v odpověď jediné slovo, úsporné, ale vhodné:

„Platycephalitická!“

Agatha Christie – Muž v hnědém obleku

170

Agatha Christie – Muž v hnědém obleku